Să iubești din nou

DANIELLE STEEL

Danielle Steel
Să iubeşti din nou

Traducere de Sanda Oprea-Aron

Editura: Miron, 1995
ISBN 973-950-570-5

Capitolul 1

În fiecare oraş există un moment într-un an, cînd totul se apropie de perfecţiune. După căldura verii, înainte ca zăpada şi ploaia să se facă simţite, fie şi în gîndurile noastre sumbre. E atunci o vreme de o puritate de cristal, pe măsură ce aerul începe să se răcească; o vreme cînd cerul e încă albastru-luminos, cînd ţi se face dor de lîneturi calde şi cînd accelerezi pasul mai mult decît în lunile precedente. O vreme cînd revii la viaţă, făcînd planuri, acţionînd, trăind tot mai intens pe măsură ce septembrie se preschimbă în octombrie. E vremea cînd femeile arată mai bine, bărbaţii se simt mai bine şi chiar şi copiii arată nostim, acum, cînd se întorc la şcolile lor de la New York, Paris sau San Francisco. Şi toate astea se petrec şi mai vizibil la Roma. Toată lumea e iarăşi acasă după lenea lunilor de vară petrecute în cursele cu vechile taxiuri din piazza pînă la Marina Piccola în Capri,

sau se simt revigoraţi de băile din Ischia, de zilele pline de soare petrecute la San Remo, sau chiar pe plaja publică de la Ostia. Dar în cele din urmă septembrie ia sfîrşit şi iată că soseşte toamna! O lună a afacerilor, o lună frumoasă, cînd te bucură simplul fapt că exişti.

Isabella di San Gregorio adormea pe bancheta din spate a limuzinei. Îşi zîmbea sieşi, cu ochi vii, strălucitori, cu superbul ei păr negru prins în doi piepteni masivi din carapace de broască ţestoasă, în vreme ce privea forfota trecătorilor de pe stradă. Traficul era aşa cum a fost întotdeauna traficul Romei: înspăimîntător. Era obişnuită cu el; trăise aici toată viaţa, exceptînd numai vizitele ocazionale la familia mamei ei de la Paris şi anul petrecut în America pe cînd avea douăzeci şi unu de ani. În anul următor se căsătorise cu Amedeo şi devenise o legendă vie, regina încoronată a modei latine. Era prin naştere o prinţesă în acest domeniu, iar prin căsătorie devenise ceva mai mult, dar aura legendară şi-o cîştigase prin propriul talent, nu doar căpătînd numele lui Amedeo. Amedeo di San Gregorio era moştenitorul *Casei di San Gregorio,* tabernacul al modei latine, culme a prestigiului şi a gustului celui mai rafinat în mijlocul eternei competiţii dintre femei cu uriaşe aspiraţii şi posibilităţi din lumea întreagă. *San Gregorio* – cuvinte sacre destinate unor femei sacre, iar Isabella şi Amedeo – cele mai sacre cuvinte, deasupra tuturor! El, în toată splendoarea florentină a ochilor săi de un verde auriu, moştenind casa la treizeci şi unu de ani; ea, nepoata lui Jacques-Louis Parel, regele modei rafinate a Parisului, care-i stătea la picioare din 1910. Cu toate că tatăl Isabellei era italian, se amuza întotdeauna să îi spună fetei că era absolut sigur că sîngele din venele ei era în întregime francez. Avea sentimente franţuzeşti şi idei franţuzeşti, stil franţuzesc şi

gustul inconfundabil al bunicului ei francez. La şaptesprezece ani ştia mai multe despre *haute-couture* decît majoritatea oamenilor de afaceri din domeniu la patruzeci şi cinci. O avea în vene, în inimă şi în spirit. Avea un nedezmiţit talent pentru desen, lumină şi culoare, şi o excelentă cunoaştere a ceea ce mergea şi ce nu, provenind din studierea an după an a colecţiilor bunicului ei. Cînd ea împlinea optsprezece ani, bunicul vînduse *Parel*-ul unei corporaţii americane, iar ea îşi jurase să nu-l ierte niciodată.

Îl iertase, evident. Numai că, dacă ar mai fi aşteptat, dacă ar fi ştiut, dacă... dar atunci viaţa ei ar fi fost la Paris şi nu l-ar mai fi cunoscut pe Amedeo niciodată, aşa cum se întîmplase cînd, la douăzeci şi doi de ani îşi deschisese un micuţ atelier de design. Au trebuit să treacă şase luni pentru ca să li se încrucişeze drumurile, şase săptămîni pentru ca inimile lor să hotărască viitorul şi doar alte trei luni pentru ca Isabella să devină soţia lui Amedeo şi cea mai eclatantă stea pe cerul *Casei di San Gregorio.* Într-un an ajunsese designer-şef, loc pentru care orice designer s-ar fi dat de ceasul morţii.

Existau destule motive pentru ca Isabella să fie invidiată. Avea totul – eleganţă, frumuseţe, purta coroana succesului cu uşurinţa cu care ar fi purtat o borsalină oarecare şi un stil aparte, care ar fi făcut o lume să se oprească şi să o admire şi dacă ar fi împlinit venerabila vîrstă de nouăzeci de ani. Isabella di San Gregorio era regină din cap pînă în picioare şi cu toate astea era chiar mai mult decît atît. Rîsul ei limpede, inedita sclipire diamantină a ochilor ce păreau două onixuri imense, felul ei de a înţelege ceea ce se afla în spatele cuvintelor spuse de cei din jur, cine erau ei cu adevărat, ce erau şi ce nu erau sau ce visau să fie de fapt. Isabella era o femeie-

minune într-o lume a minunilor.

Limuzina încetini într-un ambuteiaj de lîngă Piazza Navona; Isabella se lăsă pe spate şi închise ochii visătoare. Rumoarea claxoanelor şi a invectivelor era diminuată de geamurile ermetic închise ale maşinii, iar urechile ei erau de prea mult timp obişnuite cu vacarmul Romei, ca să mai fie şi distrase de zgomote. Îi plăceau, o făceau să se înfioare de plăcere. Era o părticică din ţesătura existenţei ei, aşa cum era şi ritmul nebun al meseriei pe care o făcea. I-ar fi fost imposibil să trăiască fără vreuna din ele. Iată unul din motivele pentru care nu avea de gînd să îşi părăsească vreodată definitiv afacerile, în ciuda cvasi-retragerii ei de anul trecut. Cînd se născuse Alessandro, cu cinci ani în urmă, afacerile erau totul pentru ea; linia lansată pentru primăvară, spaima spionajului unor firme-rivale, necesitatea promovării unei linii de boutique-uri cu confecţii *prêt-à-porter* destinate exportului în America, ideea înţeleaptă de a adăuga îmbrăcăminte bărbătească şi eventual cosmetice şi parfumuri, săpunuri fine. Toate acestea contau enorm pentru ea. Nu putea să renunţe, nici măcar de dragul copilului lui Amedeo. Îi erau în sînge, erau viaţa şi visul ei. Dar pe măsură ce anii treceau, începu să simtă un gol ciudat în suflet, o durere ascunsă, un dor neîmplinit care creştea şi creştea cu fiecare seară în care se întorcea la ora opt şi treizeci şi copilul dormea deja, aşezat în pătuţ de alte mîini decît ale ei.

– Te deranjează, nu-i aşa? Amedeo o privise stînd gînditoare pe scaunul tapiţat cu satin argintiu din colţul camerei de zi.

– Ce spui? Părea distrată, obosită, tulburată.

– „Isabellezza-frumuseţe." O făcea întotdeauna să zîmbească, atunci cînd îi spunea aşa. Îi spusese aşa din

prima clipă. Spune-mi ceva!

Ea îi zîmbi obedientă şi scoase un lung suspin.

– Da, sînt cam tristă.

– Te-am întrebat dacă te deranjează atît de mult faptul că nu eşti cu copilul aici.

– Uneori. Nu ştiu. E greu de explicat. Ne simţim foarte bine împreună ori de cîte ori ne întîlnim; duminica, de exemplu, cînd am mai mult timp. Două lacrimi stinghere se prelinseră din ochii negri, strălucitori, şi Amedeo îşi întinse braţele spre ea. Se îndreptă spre el din tot sufletul, cu ochii umezi. Apoi zîmbi: Uneori sînt nebună! Doar am totul. Eu... de ce nu-l ţine afurisita de bonă treaz pînă cînd venim noi?

– Pînă la zece?

– Dar nu-i, e doar... Îşi privi ceasul cu iritare şi descoperi că el avea dreptate. Plecaseră de la birou la opt, se opriseră să îşi vadă avocatul la el acasă şi mai stătuseră o oră, se mai opriseră tot „pentru un minut" să îşi sărute clienta favorită sosită din America – trăseseră la *Hassler* şi gata, zece noaptea!

– Drace! În regulă, e într-adevăr tîrziu. Dar de obicei sîntem acasă la ora opt, iar el nu e treaz niciodată. Îl privi pe Amedeo care rîse uşurel pe cînd o ţinea în braţe.

– Ce ai vrea? Un copil din aceia pe care starurile de cinema îi iau la petreceri cînd împlinesc nouă ani? De ce nu îţi iei mai mult timp liber?

– Nu pot.

– Nu vrei.

– Da, vreau. Ba nu, nu vreau. Rîseră amîndoi. Era adevărat. Voia şi nu voia. Voia să fie cu Alessandro înainte de a-l pierde cu totul, înainte ca el să se trezească împlinind nouăsprezece ani, iar ea să îşi rateze toate şansele. Văzuse prea multe femei cu carieră păţind asta

– intenţionau să... erau pe cale să... voiau să... şi totuşi niciodată n-o făceau. Se trezeau într-o bună zi că au rămas fără copil. Excursiile la Grădina zoologică pe care nu apucaseră niciodată să le facă, filmele, muzeele, momentele pe care ar fi vrut să le împartă cu copiii lor, dar... telefoanele sunau, clienţii aşteptau. Marile evenimente. Nu voia ca şi ei să i se întîmple la fel. Nu contase atît de mult cît Alessandro fusese bebeluş.

Dar acum era altceva! Avea patru ani şi ştia cînd o vedea, doar două ore în trei zile, ştia că mama lui nu era niciodată acolo să îl ducă la grădiniţă sau să îl ia şi mai ştia şi cînd părinţii lui petreceau şase săptămîni „ca la nebuni" punînd la punct viitoarea colecţie sau linia destinată pieţei americane.

– Arăţi tare nefericită, iubito. Ai vrea să te concediez? Spre uluirea lui Amedeo, ca şi a ei, de altfel, se trezi încuviinţînd din cap. Eşti absolut sigură? În ochii lui se putea citi cît de şocat era.

– Parţial. Trebuie să găsesc o cale să lucrez ceva mai puţin şi să fiu aici mai mult. Aruncă o privire absentă către splendoarea vilei lor, gîndindu-se la copilul pe care nu-l văzuse toată ziua.

– Să ne gîndim la asta, Bellezza. O să găsim noi ceva.

Şi găsiră. Aşa era perfect. În următoarele opt luni deveni designer-şef consultant la *Casa di San Gregorio*. Avea aceeaşi putere de decizie ca şi pînă atunci şi avea în continuare pîinea şi cuţitul. Tuşa inimitabilă a Isabellei era încă uşor de observat pe fiecare model vîndut de *Casa di San Gregorio*.

Se îndepărtase doar din sfera „mecanicii" afacerilor, a „jugului" de zi cu zi. Asta însemna o nouă povară pe umerii prea-iubitului lor director, Bernardo Franco, şi an-

gajarea unui designer în plus, care să se ocupe de stadiile interminabile care se succedau între conceptele proiectate de Isabella şi produsul finit. Dar totul mergea ca pe roate. Acum Isabella venea şi pleca după plac. Rămînea întotdeauna la întîlnirile importante. O dată pe săptămînă, într-o zi-maraton, analiza totul în detaliu alături de Amedeo. Mai dădea o raită chiar prin apropiere. Totuşi, se simţea pentru prima dată în egală măsură şi cu adevărat mama lui Alessandro. Mîncau împreună în grădina vilei. Îl văzuse cînd jucase la grădiniţă în primul lui spectacol. Îl lua la plimbare în parc şi-l învăţa tot soiul de poezioare pentru copii, în engleză, şi cîntecele franţuzeşti nostime. Rîdeau împreună, se jucau şi alergau împreună, îl dădea bucuroasă în leagăn. Avea un univers minunat. O afacere bună, un soţ şi un copil. Şi-n viaţa ei nu fusese mai fericită. Se vedea în lumina care-i strălucea în privire, în felul în care se mişca şi rîdea sau în felul cum se uita la Amedeo cînd venea acasă. Se vedea din lucrurile pe care le spunea prietenilor, din felul cum îi răsplătea cu povestirea detaliată a ultimelor noutăţi despre Alessandro:

– Dumnezeule, să vedeţi cum e în stare să deseneze copilul ăsta! Cu toţii se amuzau. Şi cel mai mult dintre toţi, Amedeo, care voia ca ea să fie fericită. După zece ani de căsnicie o adora încă. De fapt, mai mult ca oricînd. Iar afacerea prospera, în ciuda uşoarei schimbări de regim. Isabella n-ar fi putut să se retragă cu totul. Pur şi simplu, nu era genul ei. Prezenţa ei se simţea pretutindeni. Sunetul prezenţei ei rezona ca al unui clopot de cristal de o formă perfectă.

Limuzina parcă la bordură, în vreme ce Isabella le arunca o ultimă privire oamenilor de pe stradă. Îi plăcea ce purtau anul acesta femeile. Sexy, foarte feminin.

Reminiscenţă a colecţiilor bunicului ei, de acum cîţiva ani. Era o linie anume, care îi plăcea cu deosebire. Ea însăşi coborî din maşină într-o rochie ivoire de lînă, perfect drapată într-un evantai de mici cute, impecabil realizate. Triplul ei colier de perle imense îi atîrna la gît, încadrîndu-se exact pe linia frumos drapată a decolteului.

Pe braţ avea aruncată o jachetă ciocolatie de nurcă, blană ce fusese creată special pentru ea la Paris, de celebrul blănar pe care-l ajutase cîndva bunicul ei. Dar era prea grăbită ca să şi-o mai arunce pe umeri.

Voia să discute nişte amănunte de ultimă clipă cu Amedeo privind linia pentru americani, înainte de a se întîlni cu o prietenă să ia prînzul împreună. Aruncă o privire ceasului de mînă, din aur, pe care-l avea prins la încheietură, urmărind cele două pietre preţioase, un safir şi un diamant, care pluteau misterios pe cadran indicînd ora exactă doar pentru iniţiaţi. Era zece şi douăzeci şi două de minute.

– Mulţumesc, Enzo. Voi fi înapoi la douăsprezece fără cinci. Ţinîndu-i portiera cu o mînă, şoferul duse cealaltă mînă la chipiu, salutînd şi zîmbindu-i. Era uşor să lucrezi cu doamna zilele astea şi-apoi îi plăceau micile excursii cînd îl plimba pe puşti. Îi amintea de propriii lui nepoţi, dintre care şapte locuiau în Bologna, iar ceilalţi cinci la Veneţia. Îi vizita uneori. Dar Roma era casa lui. Aşa cum era şi a Isabellei, în ciuda faptului că mama ei era franţuzoaică şi că petrecuse un an în America. Roma era o parte din ea însăşi; aici se născuse, aici voia să trăiască şi să moară. Iar el ştia ceea ce orice locuitor al Romei ştia: că un locuitor al Romei nu poate trăi nicăieri altundeva.

Pe cînd traversa decisă pe trecerea de pietoni, îndreptîndu-se spre uşa neagră, masivă, ce se detaşa pe

faţada în stil vechi, mai aruncă o privire de-a lungul străzii aşa cum făcea întotdeauna. Era cel mai sigur mod de a afla dacă Amedeo era acolo sau nu. Nu avea altceva de făcut decît să se uite după *Ferrari*-ul argintiu, cu forma prelungă şi elegantă, parcat pe trotuar. Torpila argintie, cum îi spunea ea. Nici o altă mînă nu atingea maşina în afară de a lui. Toţi îl tachinau în legătură cu asta, chiar şi Isabella. Era ca un băieţel cu jucăria preferată. Nu voia să o împartă cu nimeni. El o conducea, el o parca, el o îngrijea şi tot el se juca cu ea. Totul făcut de el, de el şi numai de el. Nici măcar portarul, care lucra de patruzeci şi doi de ani la *Casa di San Gregorio* nu atinsese vreodată maşina. Isabella îşi zîmbea sieşi pe cînd se apropia de uşa de la intrare, extrem de impresionantă, neagră şi masivă. Uneori soţul ei se purta ca un băieţel; dar asta o făcea să îl iubească şi mai mult.

– *Buon giorno, signora* Isabella! Numai Ciano, portarul cu figura patriarhală, înveşmîntat în livreaua negru cu cenuşiu a Casei îi spunea astfel.

– *Ciao,* Ciano, *come sta?* Isabella îi zîmbi larg, arătîndu-şi din plin şiragul dinţilor perfecţi care concurau preţioasele perle de la gît. Merge bine?

– *Benissimo!* Vocea adîncă, baritonală, se rostogoli muzical către ea, în vreme ce îi deschidea uşa cu o plecăciune.

Uşa se închise fără zgomot în urma ei şi rămase pentru o clipă în hol, făcîndu-şi ochii roată. Asta era casa el tot atît cît era şi vila de pe Via Apia Antica. Duşumelele perfect acoperite cu marmură roz, draperiile cenuşii şi mătăsurile roz, candelabrul de cristal pe care îl adusese ea de la firma bunicului el din Paris, după îndelungi tratative cu noul proprietar al firmei devenite acum americane. Bunicul îl comandase la Viena, iar preţul de atunci

fusese un chilipir. O super-scară de marmură ducea în salonul mare situat la etajul întîi. La etajele doi şi trei erau birourile decorate tot în roz şi cenuşiu, culoarea petalelor de trandafir şi a cenuşii. Era o combinaţie care plăcea ochiului tot atît de mult cît şi picturile atent selectate de pe pereţi, oglinzile vechi, elegantele corpuri de iluminat, micile „firide pentru îndrăgostiţi" ale stilului *Louis XVI*, amenajate sub forma unor alcovuri, unde clienţii să poată discuta în linişte. Cameriste în uniforme cenuşii mişunau pretutindeni, cu şorţurile lor albe, impecabil apretate, purtînd tăvi cu ceaiuri şi sandvişuri, iar clinchetul vesel al ceştilor le făcea plăcere clienţilor, care se opreau pentru o clipă din luptele lor grozave într-ale afacerilor, întrebîndu-se totuşi cine va ieşi învingător pînă la urmă. Isabella rămase încă o clipă pe loc, supraveghindu-şi domeniul, aşa cum făcea întotdeauna.

Se strecură tăcută în liftul privat, apăsînd pe butonul pentru etajul patru, în vreme ce îşi derula în cap programul zilei întregi. Erau doar cîteva lucruri de care va trebui să aibă mare grijă; majoritatea problemelor le rezolvase deja de ieri spre marea ei satisfacţie. Rămăseseră cîteva detalii de design pe care trebuia să le mai pună la punct cu Gabriela, designerul-şef şi încă vreo cîteva amănunte administrative pe care le avea de discutat cu Bernardo şi cu Amedeo. Ce avea de lucru pentru azi nu avea să-i răpească prea mult timp. Uşa se deschise silenţios, oferind privirii imaginea liniştitoare a holului mochetat, cenuşiu şi lung. Totul în *Casa di San Gregorio* era subtil şi discret. În afară de Isabella care nu putea trece deloc drept o prezenţă discretă sau, Doamne fereşte, ştearsă. Era evidentă, splendidă şi frapantă. Era o femeie pe care îţi făcea plăcere să o priveşti, să o revezi sau să o însoţeşti. Dar *Casa di San Gregorio* era

ca o vitrină a frumuseţii. Iar ceea ce aveau ei acolo de arătat lumii nu trebuia să fie pus în umbră de frumuseţea casei înseşi. De aici discreţia. Atîta cîtă trebuia să fie. În ciuda superbei clădiri, construite în secolul al XVII-lea, ce fusese cîndva locuinţa unui prinţ. Iar produsele *Casei di San Gregorio* erau splendide şi deci capabile de a nu se lăsa copleşite de oricine sau orice. Isabella crease o linie perfectă, compusă din modele deosebite, desene extraordinare şi materiale incredibile şi le asortase, destinîndu-le unor femei care să le poarte punîndu-le în valoare în acelaşi timp. Ştia că undeva în America, la Paris, la Milano, femeile care purtau modelele lor de boutique sau *prêt-à-porter* nu aveau totuşi cum să arate ca acelea care veneau la această adresă. Femeile care veneau aici erau deosebite: contese, prinţese, actriţe, figuri remarcabile din lumea literelor, personalităţi ale mass-media, nobili şi notabilităţi care ar fi făcut moarte de om pentru modelele *Casei di San Gregorio.* Multe dintre ele erau ca Isabella însăşi: spectaculoase, senzuale, superbe.

Se îndreptă în tăcere spre uşa dublă de la capătul coridorului şi apăsă clanţa strălucitoare. Apăru ca o fantomă în faţa secretarei aşezată la birou.

– *Signora!* Fata îşi ridică ochii uluită. Nu aveai de unde să ştii cînd îşi făcea Isabella apariţia sau să îţi dai seama ce are de gînd. Dar azi Isabella îi zîmbi doar, înclinîndu-şi capul şi păşi de îndată în biroul lui Amedeo. Ştia că soţul ei e înăuntru. Doar îi văzuse maşina. Şi, spre deosebire de Isabella, el se oprea rareori la celelalte etaje. El şi cu Bernardo stăteau mai mult în birourile lor de sus. Isabella era cea care hoinărea, se agita şi apărea brusc în camera manechinelor, pe culoare, în camerele de probă, la cea de retuşuri sau în salonul cel mare unde

mocheta cenuşie trebuia în permanenţă înlocuită. Ceea ce reprezenta o sursă de continuă iritare pentru Bernardo, cel ce fusese practic, dintotdeauna, directorul *Casei*. Pe umerii lui apăsa povara bugetului. Ca preşedinte şi ca şef al sectorului financiar, Amedeo era cel care desemna bugetul, iar Bernardo era cel care trebuia să se descurce cu el, făcînd acrobaţii printre preţul furniturilor, al penelor, al ornamentelor deosebite, al ţesăturilor de calitate excepţională, al tuturor achiziţiilor care trebuiau încadrate numai în limitele stabilite de bugetul lui Amedeo. Şi, graţie lui Bernardo dintotdeauna o dusese bine în limitele acestui buget. Datorită lui Bernardo, Casa fusese mereu atent şi uneori chiar strălucit condusă ani şi ani la rînd. Mulţumită investiţiilor lui Amedeo şi rezervei financiare prosperaseră mereu. Şi mulţumită geniului Isabellei într-ale designului nu numai că înfloriseră, dar dobîndiseră şi faimă. Dar Bernardo era cel care concilia lumea designului cu tărîmul financiar. El era cel care calcula, specula, cîntărea şi punea în balanţă ce ar merge, ce n-ar merge, cît o să coste succesul liniei sau ce merita aruncat în joc. Şi pînă acum nu dăduse greş niciodată. Avea o intuiţie şi un geniu care pe Isabella o făceau să se gîndească la un matador mîndru, demn, îndrăzneţ, cutezător, agitînd mantia roşie de satin în faţa taurului din arenă şi întotdeauna cîştigînd în cele din urmă. Îi îndrăgea stilul, aşa cum îl îndrăgea şi pe el. Dar nu în felul în care o iubea Bernardo. O iubise dintotdeauna. Dintotdeauna! Din prima zi cînd o întîlnise.

Bernardo şi Amedeo erau prieteni de mulţi ani şi lucrau la *Casa di San Gregorio* dinainte ca Isabella să îşi facă apariţia pe scenă. Bernardo fusese cel care o descoperise în micul ei atelier din Roma. El fusese cel care insistase ca Amedeo să vină şi să-i vadă lucrările, s-o

întîlnească, să-i vorbească şi eventual să o convingă să vină şi să lucreze pentru ei. Şi pe atunci era tot atît de deosebită, senzaţional de frumoasă şi incredibil de tînără. La cei douăzeci şi doi de ani ai ei era deja o femeie frapantă şi un geniu al designului. Ajunseseră în micul ei atelier într-o bună zi şi o găsiseră îmbrăcată cu o cămaşă de mătase roşie şi cu o fustă albă de in, cu sandale aurii în picioarele-i micuţe şi cam atît. Arăta ca o zînă. Căldura fusese ucigătoare în ziua aceea, dar parcă îl păru şi mai mare cînd peste cîteva clipe ochii lor se întîlniră. Abia atunci realizase Bernardo cît de mult conta pentru el şi că deja era prea tîrziu. Amedeo şi Isabella se îndrăgostiseră la prima vedere şi Bernardo nu şi-a mai descărcat povara din suflet niciodată. Niciodată! Era prea tîrziu, iar el nu se arătase vreodată fals sau trădător faţă de prietenul lui. Amedeo însemna prea mult pentru el; de ani de zile erau ca nişte fraţi, iar Amedeo nu era genul de om pe care să-l trădezi. Era deosebit pentru fiecare şi iubit de toţi. Era genul de om care ţi-ar fi plăcut să fii, nu cel pe care să-ţi placă să îl răneşti. Aşa că Bernardo nu o făcuse. Mai ştia şi că îşi cruţa astfel durerea de a descoperi că ea nu pe el îl iubea. Ştia cît de mult îl iubea pe Amedeo. Era pasiunea care-i călăuzea viaţa. Amedeo însemna practic pentru ea mai mult decît propria ei muncă, ceea ce în cazul Isabellei însemna deja foarte mult. Bernardo nu ar fi putut concura cu aşa ceva. Aşa că îşi păstra orgoliul neştirbit şi secretul în siguranţă, alături de dragostea-i nemărturisită şi făcu afacerea să meargă şi mai bine. Învăţă să o iubească în alt fel, să-i iubească pe amîndoi cu o fervoare numai a lui proprie, împletită cu un fel de puritate care ardea în el ca o flacără albă. Asta crease o tensiune enormă între el şi Isabella, dar merita. Rezultatul disputelor lor, al mîniilor şi

luptelor dintre ei era întotdeauna splendid: femei extravagant de frumoasè care coborau ca nişte veritabile manechine treptele *Casei* şi care se opreau ocazional în braţele lui Bernardo. Dar el avea dreptul la asta. Avea dreptul la mai mult decît la munca lui şi la dragostea lui pentru Amedeo şi Isabella. Simţea cum arde cu o flacără albă de o esenţă cu totul specială; femeile care treceau prin *Casă* şi prin braţele lui, cliente sau manechine, se simţeau atrase de ceva ce nu puteau înţelege sau descifra, ceva niciclnd deplin dezvăluit, ceva la care nici măcar Bernardo nu se gîndea în chip desluşit, conştient. Era o parte din el, aşa cum erau respectul lui pentru cei doi parteneri sau ca infailibilul lui simţ al chintesenţei stilului şi toate acestea se contopeau în propria lui personalitate, într-adevăr unică. Înţelegea perfect totul. Aşa cum ştia şi că el şi Isabella n-ar fi fost nicjodată acelaşi cuplu perfect ca un tot armonios, pe care îl formau Isabella şi Amedeo.

Ei doi ar fi rămas doi. Mereu doi, aşa cum erau acum, doi oameni care se luptau, dar numai unul care iubea. Ea îl iubea pe Amedeo. Şi de i-ar fi ştiut sentimentele, lucrurile nu s-ar fi schimbat; ar fi rămas ca două constelaţii a căror coliziune ar fi născut o ploaie de comete împrăştiate pe cerul muncii lor.

Dar lucrurile stăteau altfel între Isabella şi Amedeo. Relaţia lor era blîndă, tandră, puternică şi pasionată. Erau lipiţi într-un suflet unic. Privind-o pe Isabella cum se uita în ochii lui Amedeo era de parcă ai fi văzut-o cum se dizolvă, cum dispare în ei, cum trece într-un nivel mai profund al fiinţei ei, însemna să o vezi crescînd şi luîndu-şi zborul cu aripile minunat întinse. Amedeo şi Isabella erau ca doi vulturi vîslind în cerul lor, numai al lor, cu aripile armonizîndu-li-se perfect, devenind o fiinţă

unică, un unic zbor, un unison perfect. Era ceva pentru care Bernardo nu le putea purta pică. De altfel era imposibil să porţi pică unei astfel de perechi. Erau frumoşi împreună. Şi acum începuse să se obişnuiască să menţină în anumite limite această relaţie războinică de muncă între el şi o doamnă pe care în particular o iubea. Avea propria lui viaţă. Iar ceea ce avea în comun cu ei doi era ceva cu totul deosebit. Şi aşa va rămîne. Ei reprezentau o indestructibilă şi inseparabilă trinitate. Nimeni nu ar fi putut interveni între ei. Cei trei ştiau asta.

Pe cînd stătea pentru o clipă în faţa uşii de la biroul lui Amedeo, Isabella zîmbi. Nu putea vedea uşa asta fără să nu îşi amintească de prima dată cînd o văzuse. La fel şi holul. Totul era elegant, dar nu atît de izbitor de rafinat ca acum. Ea le înfrumuseţase, aşa cum şi Amedeo o înfrumuseţase pe ea. Se simţea importantă în prezenţa lui. Se simţea infinit de preţioasă şi în deplină siguranţă. Sigură pe ea, capabilă să fie ceea ce era, ceea ce ar fi vrut să fie, să îndrăznească, să se mişte într-o lume fără limite sau bariere. Amedeo o făcea să se simtă neîngrădită, el îi arătase cum e ea de fapt şi că poate fi tot ceea ce îşi doreşte să fie, să facă doar ceea ce doreşte să facă, iar ea exact asta făcea cu puterea dragostei pe care el i-o insufla şi pe care şi el o simţea.

Bătu uşor la uşa pe care puţini o ştiau. Ducea direct în biroul lui particular. Era o uşă pe care numai ea şi cu Bernardo o puteau folosi. Iar răspunsul veni repede. Răsuci mînerul şi intră. Pentru o clipă nu-şi spuseră nimic. Se priviră doar cu acelaşi fior răspîndit în suflet ca şi atunci cînd se văzuseră pentru prima dată. El îi răspunse cu un surîs. La fel simţea şi el. Era o plăcere neascunsă în ochii lui, un fel de adoraţie blîndă, care o atrăgea întotdeauna în braţele lui ca un magnet.

Blîndeţea care izvora din el era ceea ce Isabella iubea la el atît de mult, bunătatea şi compasiunea pe care sufletul lui le adăpostea mereu. Erau ca două focuri diferite. El ardea ca o flacără sacră, veşnic aprinsă pentru cei trişti sau îngrijoraţi, o lumină mîndră, un far pentru toţi ceilalţi. Ea era o torţă arzînd în noapte pe cer, atît de frumoasă şi de luminoasă, încît te temeai să te apropii. Dar nimeni nu se temea să se apropie de Amedeo. Ştia să fie minunat de primitor. Oricine voia să îi fie aproape, cu toate că de fapt numai Isabella îi era. Şi, desigur, Bernardo, dar într-un chip deosebit.

– *Allora*, Isabellezza! Ce te aduce azi pe aici? Credeam că am stabilit totul de ieri. Se aşeză din nou pe scaun ţinîndu-i o mînă în mîna sa.

– Mai mult sau mai puţin. Dar mai am ceva idei noi. „Ceva idei..." Rîse cînd o auzi. Asta la Isabella însemna treizeci şi cinci sau patruzeci şi şapte sau o sută trei. Isabella n-avea „puţin" din nimic. N-avea cîteva idei, nici cîteva bijuterii sau cîteva haine. Amedeo zîmbi deschis pe cînd se apleca să o sărute pe obraz şi îi atingea mîna din nou.

– Eşti foarte frumoasă astăzi. Lumina din ochii lui o scălda în soare.

– Mai frumoasă ca azi-dimineaţă? Amîndoi rîseră. Azi-dimineaţă avea faţa dată cu noua cremă, părul strîns în creştet, un capot confortabil şi papuci.

Dar Amedeo îşi clătina capul uşor.

– Nu, cred că mi-ai plăcut mai mult azi-dimineaţă. Dar... şi-aşa îmi placi. Sînt ale noastre?

– Bineînţeles. Aş purta eu ceva care să nu fie de-al nostru? Pentru o clipă ochii ei întunecaţi străluciră într-ai lui, verzi ca smaraldele.

– Arăta ca unul din modelele din colecţia bunicului

tău. O cerceta cu atenţie, îngustîndu-şi ochii. Avea el un fel aparte de a vedea şi de a şti totul.

– Eşti foarte perspicace. I-am furat modelul din colecţia lansată în anul 1935. Nu în întregime desigur. Numai parfumul. Zîmbi. Şi fronseurile.

Îi zîmbi amuzat şi se înclină către ea sărutînd-o repede.

– „Parfumul" este excelent.

– E bine că nu mai lucrăm tot timpul împreună, n-am fi făcut mare lucru. Uneori mă întreb cum ne-am descurcat pînă acum. Ea se aşeză pe locul lui admirîndu-l. Era imposibil să nu o faci. Era zeul grec al sutelor de picturi de la *Uffizzi* din Florenţa, statuia oricărui băiat roman, înalt, suplu, graţios, elegant, cu toate că era mai mult decît atît. Ochii lui verzi erau adînc ştiutori, ironici şi înţelepţi, amuzaţi. Erau rapizi şi nu dădeau greş niciodată. În ciuda splendorii florentine a genelor sale bogate, ochii lui exprimau tărie şi putere, şi capacitatea de a le porunci altora şi sieşi. Era în fruntea *Casei di San Gregorio* ca moştenitor al unui tron remarcabil şi îşi purta în continuare mantia cu brio. I se potrivea. Arăta ca stăpînul unui imperiu sau al unei bănci foarte mari. Costumul modern şi bine tăiat din stofa cu textura de „brăduţ" îi accentua înălţimea şi îi punea în evidenţă figura prelungă, iar umerii largi erau ai lui, nu ai costumului. Totul la Amedeo era al lui. Nu avea nimic fals, aparent sau superficial. Nimic împrumutat, nimic furat, nimic care să nu fie adevărat sau real. Eleganţa, alura aristocratică plăcută, căldura din privire, inteligenţa, perspicacitatea, intuiţia şi grija, şi atenţia pentru cei din jur. Şi pasiunea pentru soţia lui.

– Apropo, ce faci tu aici aşa îmbrăcată şi pusă la punct? În afară de faptul că îmi împărtăşeşti „cîteva" din

ideile tale, desigur. Zîmbi din nou cînd ochii li se întîlniră şi Isabella nu rezistă să nu zîmbească.

– Iau masa cu nişte doamne.

– Sună impresionant. Te-aş putea oare duce pe drumul pierzaniei într-o cameră din hotelul *Excelsior* în locul plicticosului tău prînz de cucoane?

– Ai putea, dar am o întîlnire cu un alt bărbat după-amiază, adăugă maliţioasă, pe cînd ochii îi rîdeau.

– Cu rivalul meu, Bellezza? Dar nu avea motiv de îngrijorare şi el ştia asta.

– Fiul tău.

– În cazul acesta, nici un *Excelsior. Peccata.* Păcat!

– Altă dată.

– Sigur! Îşi lungi fericit picioarele, semănînd cu o pisică mare şi leneşă care stă la soare liniştită.

– În regulă. Acum taci din gură! Avem treabă.

– *Ecco.* Iată! Femeia cu care m-am însurat. Tandră, romantică, blîndă.

Ea făcu una din mutrele oribile ale fiului lor şi izbucniră amîndoi în rîs pe cînd ea scotea un teanc de note din geantă. În lumina din birou îi văzu inelul cu un diamant mare înconjurat de smaralde strălucind. Era inelul pe care i-l cumpărase vara trecută la cea de-a zecea aniversare. Bineînţeles, zece carate. Cum altfel? Zece carate pentru zece ani.

Dădu bucuroasă din cap, privindu-l de sus în jos. Arăta bine pe mîna ei lungă şi delicată. Isabella purta totul extrem de bine. Cu precădere diamantele de zece carate.

– Într-adevăr arată bine. Dar tu arăţi şi mai bine. Apropo, să ştii că te iubesc. Se prefăcea rece şi calculată, dar ştiau amîndoi că nu era aşa.

– Şi eu te iubesc! Îşi dăruiră un ultim zîmbet înainte

de a se scufunda în muncă. Era mult mai bine acum. Acum, cînd nu mai erau împreună tot timpul ca mai înainte. Pe la sfîrşitul după-amiezei era întotdeauna înfometat de ea şi dornic să ajungă mai repede acasă. Şi apoi apăruse ceva special în întîlnirile lor, în după-amiezele lor, în prînzurile şi în zilele lor întregi. Pentru el ea îşi recăpătase misterul. Se trezea întrebîndu-se ce face ea toată ziua, unde e, cu ce e îmbrăcată, în vreme ce evocarea parfumului ei îi umplea deja imaginaţia şi mintea.

– Nu ai impresia că linia pentru piaţa americană este prea lipsită de relief? M-am gîndit la asta noaptea trecută. Îl scruta, fără de fapt să îl vadă pe el, ci numai desenele la care ea şi Gabriela se uitaseră cu o zi în urmă.

– Nu, nu cred! Iar Bernardo era în extaz.

– Ei, drăcie! Păi, atunci am dreptate. Amedeo rîse, dar ea nu îi răspunse la fel. Vorbesc serios. Vreau să schimb patru materiale şi să adaug una sau două piese din colecţia pentru Franţa. Aşa vom mai îmbunătăţi colecţia asta. Şi aşa o să meargă. Arăta sigură de ce spunea, aşa cum era întotdeauna. Şi rareori se înşela. Această certitudine absolută a ei îi adusese premii în domeniul modei, destule în ultimii zece ani. Aş vrea să mai băgăm şi piesele purpurii, apoi pe cele roşii şi haina albă. Abia atunci totul va fi perfect.

– Pune la punct chestiunea cu Bernardo şi apoi spune-i şi Gabrielei.

– Am şi făcut-o! I-am spus Gabrielei adică. Ah, şi săpunul lui Bernardo este cu totul şi cu totul nepotrivit. Mi-a rămas în nări toată după-amiaza.

– Şi asta e rău?

– Groaznic! Parfumul unei femei trebuie să rămînă cu

tine. Parfumul unui bărbat trebuie să se simtă doar pe măsură ce te apropii de el şi să-ţi lase doar o amintire. Nu o durere de cap.

– Bernardo va fi înnebunit de încîntare. Pentru o clipă arătă foarte obosit. Războaiele ocazionale dintre Isabella şi Bernardo îl epuizau. Erau esenţiale pentru bunul mers al afacerilor, dar, deşi o ştia... Fără opinteala tenace a Isabellei care trăgea corabia înainte şi fără ancora fermă a lui Bernardo, *Casa di San Gregorio* ar fi fost foarte diferită de ceea ce era. Dar, asemenea osiei care împiedica cele două roţi să o apuce care încotro şi el se simţea de multe ori mult mai solicitat decît i-ar fi plăcut să fie. Dar cum trinitatea lor era de fapt o echipă miraculoasă, erau cu toţii conştienţi de valoarea lor de ansamblu. Şi cînd tot ce fusese de spus şi de făcut se spusese şi se făcuse, reuşeau cumva să rămînă prieteni în continuare. Niciodată nu îi va înţelege. După ce Isabella ţipa şi îl făcea pe Bernardo în tot felul, de nici nu-ţi închipuiai de unde scoate asemenea epitete, iar Bernardo, pe de altă parte, se uita la ea de parcă ar fi vrut să o ucidă, ei bine, după toate astea te trezeai că îi găseşti într-una din camerele particulare de probă, bînd şampanie şi mîncînd cîte un platou de sandvişuri ca doi copiii care îşi fac propria lor petrecere, după ce adulţii au plecat. Nu putea să îi înţeleagă nicidecum. Dar era bucuros că lucrurile stăteau aşa cum stăteau şi că nu ţineau supărarea. Acum îşi privi ceasul şi oftă.

– Vrei să îl sun eu? Nu avea niciodată de transmis mesaje din partea Isabellei. Întotdeauna şi le transmitea singură. Direct de la vîrf. Către cei „de la bază".

– Ar fi mai bine! Trebuie să fiu la masă la timp. Mă vor aştepta! Aruncă o privire pe cadranul indescifrabil al ceasului ei. Trebuie să fi fost tot un cadou de la el.

– Of, Doamne, jucăm acum actul doi din piesa *„Prînzind cu doamnele"*. Dar ochii lui rîdeau. Ştiau amîndoi că în viaţa Isabellei nu era loc pentru „montări teatrale". În afara lui şi a lui Alessandro nu mai era loc în sufletul Isabellei decît pentru afaceri; ele o făceau să respire şi să palpite şi să trăiască 800%.

Amedeo ridică receptorul şi transmise un mesaj scurt prin secretara lui Nardo. Trebuia să îi facă numaidecît legătura cu domnul Franco. Ceea ce fata şi făcu, iar Bernardo se prezentă imediat. Se năpusti în cameră ca o vijelie şi dintr-o dată Amedeo o simţi pe Isabella încordîndu-se. Era deja pregătită de bătălie.

– *Ciao,* Bernardo! Isabella îi zîmbi de complezenţă pe cînd el intră îmbrăcat într-unul din multele lui costume închise la culoare, toate arătînd exact la fel în ochii Isabellei. Purta acelaşi ceas de aur de pus în buzunarul fiecărui costum şi aceeaşi impecabilă cămaşă albă la care asorta de obicei o cravată închisă la culoare cu mici puncte albe. Sau cînd se simţea extrem de novator sau pus pe răzmeriţă, cu puncte mici, roşii. Ea îi spunea mereu că are costume extrem de plictisitoare. Dar simplitatea costumelor sale făcea parte din stilul lui propriu.

– Ia ascultaţi, voi doi! N-o luaţi şi azi de la capăt! Nu prea am chef de aşa ceva. Amedeo îi privi cu obidă pe amîndoi. Dar ca de obicei ochii lui rîdeau, chiar dacă buzele nu.

– Şi apoi, Isabella are o întîlnire în patruzeci de minute. Sîntem deja pe locul doi în ordinea priorităţilor Isabellei.

– E uşor de închipuit! Bernardo îşi stoarse cu greu un zîmbet ca o lămîie de dulce. Ce mai face finul meu?

– Alessandro face foarte bine. Dar draperiile din sufragerie nu prea. Amedeo începu să zîmbească înspre

Isabella, pe măsură ce aceasta îşi depăna povestirea cu bucluc. Îi plăceau „mişeliile" băiatului cu ochii tot atît de adînci şi de frumoşi ca şi ai ei.

– Pe cînd eram ieri aici, ca să rezolv problemele în locul vostru – aşteptă ridicîndu-şi o sprînceană ca Bernardo să muşte nada şi fu dezamăgită pe faţă cînd acesta nu o făcu – mi-a şterpelit forfecuţa de manichiură şi le-a „aranjat" imediat. A tăiat metri de material în dreptul geamului, doar pentru că îi stînjeneau plimbarea cu camionul preferat pe marginea geamului. Şi apoi din cauza draperiilor nici nu vedea afară. Acum vede grădina. Şi încă foarte bine! Dar rîdea acum şi ea, aşa cum rîdea şi Bernardo. Cînd zîmbea ca acum, douăzeci din cei treizeci şi opt de ani ai lui zburau deodată şi rămînea el însuşi doar un băieţel. Dar muncea prea mult şi cînd nu se amuza asculţînd năzdrăvăniile lui Alessandro arăta auster. O bună parte din greutatea *Casei di San Gregorio* apăsa pe umerii lui şi asta se vedea de cele mai multe ori. Muncea din greu şi extrem de bine pentru prietenii lui şi se sacrificase chiar pentru ei. Fără să se fi căsătorit vreodată, fără copii, stînd prea mult timp singur şi petrecîndu-şi existenţa mai mult la serviciu din zori şi pînă noaptea tîrziu, duminica, în vacanţe sau în zilele de sărbătoare cînd ar fi trebuit să fie în altă parte, cu altcineva. Dar el trăia prin ceea ce făcea. Îşi purta responsabilitatea cu prestanţa cu care îşi purta şi costumele lui sobre; făcea parte intrinsecă din el, din anatomia lui. Culoarea închisă a costumelor părea inspirată din nuanţa ochilor Isabellei, precum cerul Romei. Cît despre chipul lui, el îi arunca la picioare atîtea cuceriri. Dar asta nu însemna mare lucru pentru el. Îl amuzau o după-amiază sau două, nu mai mult.

– Noul tău săpun nu merge! Ca de obicei îl atacase

fără menajamente şi Amedeo aproape că tresări aşteptînd ca bătălia să înceapă.

Bernardo rămase foarte liniştit.

– De ce nu?

– Mi-a dat dureri de cap. E prea puternic mirosul.

– Dacă cineva mi-ar fi tăiat draperiile din sufragerie, m-ar fi apucat şi pe mine durerea de cap.

– Vorbesc serios. Ochii ei se ridicară ameninţători spre ai lui.

– Şi eu la fel. Testele noastre au demonstrat că e în regulă. Nimeni altcineva nu l-a găsit prea greu.

– Poate că erau răciţi rău de tot şi nu i-au simţit mirosul.

Bernardo îşi rostogoli ochii în cap şi se înfundă mai bine în fotoliu.

– Pentru Dumnezeu, Isabella, tocmai le-am spus să înceapă producţia. Ce naiba vrei să mai faç acum?

– Opreşte-o! Nu e ceea ce ne trebuie! Ca şi colonia aceea. Motivele sînt aceleaşi. De data asta Amedeo închise ochii. Avusese şi atunci dreptate, dar fusese o bătălie care îi lăsase lui Bernardo cicatrici dureroase. Şi furie în suflet. El şi cu Isabella abia îşi vorbiseră timp de o lună.

Buzele lui Bernardo se subţiară şi îşi înfundă pumnii încleştaţi în fundul buzunarelor.

– Săpunul trebuie să fie tare! Îl foloseşti cu apă. Cînd faci baie. Pe urmă îl înlături cu multă apă. Parfumul se evaporă atunci. Îi explica toate acestea din vîrful buzelor subţiate.

– *Capisco.* Am mai folosit săpun pînă acum. Dar al meu nu-mi dă dureri de cap. Pe cînd al tău, da. Vreau să fie schimbat!

– Ce naiba, Isabella! Trînti cu pumnul în biroul lui

Amedeo şi o privi crunt, dar ea nu se sinchisi.

Îi zîmbi victorioasă.

– Spune-le celor de la laborator să lucreze ore suplimentare fa el şi atunci n-o să ţii producţia în loc mai mult de două, trei săptămîni.

– Sau luni! Ştii ce se întîmplă cu materialele pe care le-am folosit deja? Se irosesc.

– Se vor pierde şi mai multe dacă intri pe piaţă cu produsul ăsta greşit! Crede-mă! Am dreptate! Ea îi aruncă un zîmbet blînd şi Bernardo păru că e gata să explodeze.

– Mai ai şi alte surprize plăcute pentru mine în dimineaţa asta?

– Nu, doar cîteva lucruri de adăugat la colecţia americană. Dar am vorbit deja cu Gabriela despre asta. Nu ridica probleme.

– Dumnezeule, cum nu? Crezi că va fi uşor? Nu, Isabella! Dar dintr-o dată zîmbi din nou. Avea o nesfîrşită capacitate de a se înfuria şi de a ierta.

– Mă ţii la curent cu săpunul? Se năpusti iarăşi asupra lui.

– Te voi ţine la curent.

– Bine! Atunci totul e pus la punct. Aşa că în următoarele douăzeci de minute care mi-au mai rămas pînă la întîlnire nu va trebui să mă grăbesc. Amedeo îi zîmbi şi ea se lăsă uşor pe unul din braţele fotoliului soţului ei şi atinse obrazul cu mîna. Iar cînd o făcu, inelul primit în dar de aniversare sclipi în soare şi aruncă o cascadă de lumini reflectate pe perete. Îl zări pe Bernardo posomorîndu-se brusc la vederea inelului şi-l privi amuzată.

– Ce se întîmplă, Nardo? Ai vreo prietenă care îţi face zile fripte?

– Foarte nostim. Că tot veni vorba, am fost lipit toată

săptămîna trecută de biroul meu. Mă simt ca eunucul casei. Sprîncenele lui Amedeo se ridicară într-o încruntare rapidă. Era îngrijorat că îl împovărau prea mult, dar Isabella ştiu că îngrijorarea bruscă a lui Bernardo izvorîse din altceva. Îl cunoştea prea bine ca să creadă că lui i-ar displăcea să lucreze din răsputeri. Şi avea dreptate să gîndească aşa. Munceau toţi trei peste măsură şi le plăcea la nebunie. Bernardo era ceva mai încărcat decît cei doi prieteni ai lui. Dar acum puternica lui tulburare se vădea în vreme ce ochii îi alergau de la inelul cu imensul diamant tăiat în faţete, la perlele somptuoase şi extrem de scumpe şi ele.

– Isabella, eşti nebună să porţi aşa ceva. Apoi, cu o privire semnificativă se întoarse spre Amedeo: Ţi-am spus de săptămîna trecută!

– Despre ce tot vorbiţi? Isabella se uita de la unul la altul consternat-amuzată, şi-n cele din urmă ochii i se opriră asupra feţei blînde a soţului ei.

– Încearcă să te facă să-mi iei inelul înapoi?

– Mai mult sau mai puţin. Amedeo arăta dintr-o dată foarte italian pe cînd îşi înclina capul.

Dar Bernardo nu le gustase gluma:

– Ştiţi bine că nu asta am vrut să spun sau am încercat să obţin! Ştiţi ce li s-a întîmplat săptămîna trecută celor din familia Belloggios. Vi s-ar putea întîmpla şi vouă!

– O răpire? Isabella arăta siderată. Nu fi ridicol, Nardo! Fraţii Belloggios erau cele mai importante personalităţi politice din toată Roma. Erau cunoscuţi de toată lumea şi deţineau o putere fantastică. Teroriştii îi urau ca pe nişte simboluri ale capitalismului.

– Da, dar mai ştiu şi că valorează o nenorocită de avere. Şi nevestele lor au răscolit oraşul, arătînd ca nişte

adagii la un Van Cleff. Nu vedeţi nici o legătură?

– Nu! Isabella arăta netulburată. Se zgîi din nou la Bernardo. Ce ţi se întîmplă? De ce te-a apucat dintr-o dată îngrijorarea în legătură cu asta? Ai iar necazuri cu ulcerul? Numai asta te face să reacţionezi aşa de ciudat.

– Isprăveşte, Isabella! Nu fi copil! Asta-i cea de-a patra răpire anul ăsta şi, în ciuda a ceea ce credeţi voi amîndoi, nu toate răpirile întîmplate în Europa zilele acestea au fost politice. Unele au avut loc pur şi simplu pentru că oamenii sînt bogaţi şi o arată întregii acestei lumi blestemate.

– Aha, deci ai impresia că mă fiţii de colo-colo, ca o reclamă ambulantă a bunăstării noastre evidente. Am înţeles bine? Dumnezeule, Bernardo, cît de incredibil de vulgar!

– Da, da, nu-i aşa? Ochii lui străluciră pe cînd înşfăcă un ziar de pe biroul lui Amedeo. Urmărea ceva cu privirea pe cînd răsfoia grăbit paginile, iar ceilalţi doi îl priveau. Da, Isabella, groaznic, groaznic de vulgar. Ah, ce mă bucur că n-ai face nimic care să pară astfel. Şi acestea fiind spuse, deschise larg ziarul; era o poză în care cei doi se plimbau într-un palazzo imens cu o seară în urmă. Fuseseră la o petrecere de inaugurare a stagiunii operei şi Isabella era îmbrăcată cu o rochie eclatantă, superbă, de moir bej şi cu o blană asortată, de culoarea nisipului auriu care îi cădea pînă aproape de vîrful picioarelor. Iar la gît şi la ambele încheieturi ale mîinilor străluceau şiraguri de diamante superbe întrecute în mărime şi frumuseţe doar de imensa piatră a inelului cu pricina. Mă bucur că eşti simplitatea în persoană! Apoi aruncă o căutătură furioasă către Amedeo. Amîndoi sînteţi: *Rolls*-ul cu şofer, pe care Amdeo îl accepta doar în astfel de ocazii „de forţă majoră" se zărea

chiar în spatele lor, iar cei doi butoni de la cămaşa lui Amedeo ieşeau de sub mîneca hainei de seară aruncînd străluciri gemene cu cele ale diamantelor din urechile Isabellei. Amîndoi priveau fără expresie spre obiectivul fotografului, pe cînd Bernardo îi ţintuia acuzator cu privirea din locul unde stătea.

– Dar nu eram singurii de acolo, să ştii! Isabella vorbise încet. Era înduioşată de faptul că lui îi păsa atît de mult, iar subiectul ăsta era cu desăvîrşire nou. Mai adusese el vorba despre asta, dar de cînd cu răpirea fraţilor Belloggios şi cu omorîrea lor, îngrijorarea lui era mai adîncă. Dragule, nu ai de ce să fii îngrijorat pentru noi.

– De ce? Credeţi cumva că sînteţi sacrosanţi? Credeţi că nimeni nu v-ar putea atinge? Dacă credeţi asta în timpurile noastre, sînteţi nebuni! Amîndoi! Pentru o clipă păru gata să izbucnească în lacrimi. Îl cunoscuse pe unul dintre cei doi Belloggios şi fusese la înmormîntare săptămîna trecută. Răpitorii ceruseră absurd de marea sumă de cincisprezece milioane de dolari şi eliberarea a şase prizonieri politici. Dar familia nu putuse face faţă pretenţiilor lor, iar guvernul n-o voise. Rezultatul fusese tragic. Dar cu toate că Amedeo şi Isabella îşi manifestară fără simpatia, rămaseră pe poziţii. Era clar că Bernardo avea năluciri.

Isabella se ridică încet şi se apropie de locul unde stătea Bernardo. Ajunsă la el, îl îmbrăţişă şi îi zîmbi:

– Te iubim! Îţi faci prea multe griji. Amedeo era încruntat, dar nu de teamă pentru el, ci de îngrijorare pentru Bernardo.

– Chiar nu înţelegeţi, nu-i aşa? Bernardo îi privi pe amîndoi cu îngrijorare crescîndă.

Dar de astă dată fu Amedeo cel care îi răspunse, pe cînd Isabella se aşeză cu un oftat.

– Ba înţelegem! Dar cred că avem mai puţine motive de îngrijorare decît crezi tu. Uită-te la noi – flutură o mînă într-un gest de umilă modestie de la Isabella către el – sîntem nimeni. Sîntem negustori de boarfe. Ce-ar putea vrea cineva de la noi?

– Bani! Dar Alessàndro? Dacă îl iau pe el? Pentru o clipă Amedeo aproape clacă. Bernardo punctase.

– Asta ar fi altceva. Dar nu e niciodată singur, Bernardo. Ştii asta! Vila este încuiată. Nu trebuie să fii atît de îngrijorat. E în siguranţă, aşa cum sîntem şi noi.

– Te înşeli! Nimeni nu mai e în siguranţă. Şi atîta timp cît amîndoi vă mai arătaţi aşa prin tîrg – flutura nefericit mîna arătînd spre ziarul cu poza – pur şi simplu cochetaţi cu nenorocirea. Am văzut poza asta de dimineaţă şi am vrut să vă prind pe amîndoi. Amedeo şi Isabella schimbară o privire rapidă şi Bernardo se întoarse spre uşă. Nu înţeleseseră. Îl credeau nebun. Dar ei erau buni de legat. Naivi, stupizi! Bernardo ar fi vrut să ţipe la ei, dar ştia că nu avea rost. „Negustori de boarfe" – cea mai mare casă de modă din Europa, cea mai mare avere din Roma, o pereche care-ţi lua ochii, un copil plăpînd, o femeie acoperită de bijuterii... „negustori de boarfe". Privi din nou de la unul la altul, îşi scutură capul şi păşi spre uşă. O să mă ocup de săpun, Isabella! Dar faceţi-mi o favoare amîndoi. Făcu o pauză, arătînd iarăşi ca în agonie. Gîndiţi-vă la ce v-am spus!

– Aşa vom face. Amedeo vorbise încet, pe cînd Bernardo închidea uşa. Apoi îşi privi soţia. Ar putea avea dreptate, să ştii. Poate că ar trebui să fim mai atenţi în privinţa ta şi a lui Alessandro.

– Dar tu?

– Mi-e greu să cred că aş putea prezenta vreun interes. Îi zîmbi. Şi nu mă învîrt în blănuri şi diamante.

Ea îi întoarse zîmbetul, apoi marcă:

– Ai putea să îmi iei inelul înapoi.

– Nici nu mă gîndesc. O privi cu tandreţe.

– Niciodată? Era un copil răsfăţat, aşa cum stătea la el în braţe şi el îi zîmbi.

– Niciodată, îţi promit. E al tău. Şi eu sînt al tău. Pentru totdeauna. Apoi o sărută şi simţi cuprinzînd-o din nou aceeaşi febră pe care el o aprindea în ea de cînd se întîlniseră pentru prima oară. Îi înconjură gîtul cu braţele şi gura ei se abandonă gurii lui.

– Te iubesc, *carissimo*... mai mult decît orice pe lume... Se sărutară iarăşi şi îşi simţi ochii înlăcrimaţi cînd, în cele din urmă, se îndepărtă de el. I se întîmpla uneori. Se simţea atît de fericită, că îi venea să plîngă. Aveau atîtea în comun, făuriseră o istorie comună, adunaseră victorii – nu numai premiile şi omagiile, dar şi amintirile dulci, naşterea fiului lor, zilele pe care le petrecuseră amîndoi pe o insulă din Grecia acum cinci ani, cînd li se păruse dintr-o dată că afacerile îi împovărează din cale-afară; atunci trebuie să fi fost conceput Alessandro. O mie de amintiri îi reveneau în memorie şi i-l făceau pe Amedeo infinit mai preţios.

– Isabelezza... Privi în jos către ea cu un zîmbet în ochii lui de smarald. Mi-ai făcut viaţa perfectă. Ţi-am spus asta de curînd?

Ea îi întoarse zîmbetul.

– Şi tu ai făcut-o la fel pe-a mea. Ştii ce mi-ar plăcea să fac?

– Ce? Orice ar fi fost vor face. Nu exista nimic care să îl determine s-o contrazică. Alţii ar fi spus poate că era prea răsfăţată, rău învăţată de soţul ei. Dar nu era. Şi ea îl răsfăţa în egală măsură. Era ceva ce făceau unul pentru celălalt. O reciprocitate în dragoste care le plăcea amîn-

durora.

– Mi-ar plăcea să mergem iar în Grecia. Avertismentele lui Bernardo fuseseră deja date uitării.

– Cînd? El îi zîmbi din nou. Şi el voia să meargă. Fusese una din cele mai frumoase perioade din viaţa lui.

– La primăvară? Îl privea cu capul dat pe spate şi el o găsi insuportabil de sexy.

– Să mai facem un copil? Era ceva la care se mai gîndise în ultima vreme. Părea un moment prielnic. Înainte de Alessandro îşi doriseră un singur copil. Dar însemnase atîta bucurie acest copil, încît, în cele din urmă, Amedeo se gîndise să abordeze din nou subiectul cu Isabella.

– În Grecia? Ochii ei întunecaţi se deschiseră mari de tot şi gura îi păru mai senzuală şi mai aromată cînd se aplecă să o sărute din nou. După aceea ea îi zîmbi: Dar nu trebuie să aşteptăm pînă atunci, să ştii! Oamenii fac copii şi la Roma, tot timpul anului.

– Zău? îi murmură mîngîindu-i gîtul. Va trebui să-mi arăţi cum.

– *Ecco, tesoro.* Şi dintr-o dată rîse către el şi îşi privi ceasul. Dar nu înainte de prînz. Am întîrziat.

– Groaznic! Poate că n-ai vrea să te mai duci deloc. Mergem acasă, în vila noastră şi...

– *Doppo...* Mai tîrziu! Şi îl mai sărută o dată, îndreptîndu-se apoi încet către uşă. Mai întoarse capul o dată cu mîna pe clanţă. Se uită peste umăr la el întrebîndu-l: Ai vorbit serios?

– Cînd ţi-am spus să nu te mai duci la întîlnire? Zîmbi amuzat.

Dar ea îşi scutură capul rîzînd:

– Ah, bestie samavolnică ce-mi eşti! Vorbeam despre copii. O spuse cu mare blîndeţe, sugerînd că şi pentru

ea ideea însemna mult.

Dar el încuviinţă din cap, privind-o.

– Da, am vorbit serios. Tu ce crezi, Bellezza?

Ea îi zîmbi misterios strecurîndu-se pe uşă:

– Cred că va trebui să ne gîndim la asta. Şi, cu un ultim sărut trimis din zbor, dispăru pe uşă sub privirea lui. Ar mai fi vrut să îi spună încă o dată cît de mult o iubeşte. Dar va trebui să aştepte pînă disèară. El însuşi fusese surprins de ceea ce spusese în legătură cu dorinţa de a avea încă un copil. Se mai gîndise la asta, dar fără să dea vreo formă concretă dorinţei lui. Acum dintr-o dată realiză că asta îşi dorea cu adevărat. Şi nu avea să îi afecteze prea mult cariera iubitei lui. Nici cu Alessandro nu se întîmplase. Iar ei amîndoi aveau destul de oferit şi acestui copil. În fapt cu cît se gîndea mai mult la copil, cu atît îi plăcea mai mult ideea. Se întoarse la birou, luînd un vraf de hîrtii şi zîmbind în continuare.

Era aproape unu cînd Amedeo se opri din lucru în sfîrşit şi se întinse. Era mulţumit de cifrele pe care le studiase. Afacerile pe care le făcuseră în toamnă cu filiera americană urmau să le aducă nişte sume frumuşele. Şi foarte bine venite. Era pe cale să se răsplătească printr-o invitaţie la un prînz solitar cînd se auzi o ciocănitură uşoară.

– *Si?* Arăta surprins. Secretara lui dădea de obicei năvală în birou, dar probabil că era la masă acum. Se întoarse cu faţa spre uşă şi o văzu pe una dintre subsecretare băgînd timidă capul prin crăpătura uşii.

– *Scuzzi, signore, mi dispiace...* regret dar... Zîmbi spre el. Era atît de insuportabil de frumos, că practic niciodată nu ştia ce să îi spună. Abia reuşea să îşi extragă cîteva cuvinte din gîtul paralizat de emoţie.

– Da? Îi întoarse zîmbetul. Ce pot face pentru tine?

– Sînt aici doi oameni care vor să vă vadă, domnule. Vocea ei abia se auzi şi se mai şi îmbujoră pe deasupra.

– Acum? Îşi aruncă ochii pe agenda cu întîlniri, deschisă pe birou, în faţa sa. Văd că nu am nimic notat pentru la trei. Cine sînt?

– Păi, ei... în legătură cu maşina dumneavoastră. Cu... cu *Ferrari*-ul.

– Cu maşina mea? Păru surprins şi confuz. Ce-i cu ea?

– Ziceau că a fost un accident. Aştepta să explodeze, dar nu urmă nimic.

– A fost cineva rănit?

– Nu cred. Dar ei sînt... aici, chiar afară... în biroul lui Miss Alzzini, domnule. El dădu blînd din cap şi trecu pe lîngă fată, ieşind în biroul de afară unde dădu peste doi oameni care arătau extrem de stînjeniţi şi deloc în largul lor. Erau îmbrăcaţi curat, dar modest, cu haine de gata, aveau mîinile mari şi roşii şi feţele stacojii; încă nu-şi dădea seama dacă de ruşinea arzătoare sau din cauza soarelui. Şi era evident că nu mai păţiseră aşa ceva niciodată. Cel mai scund dintre ei părea incapabil chiar şi de a călca pe mocheta din hol; iar cel înalt ar fi vrut cu siguranţă să-l înghită numaidecît pămîntul. Probabil că era măcelar sau cam aşa ceva. Eventual brutar, muncitor. Amîndoi păreau oameni care munceau din greu cu mîinile şi cu sudoarea frunţii. Iar cînd vorbiră, vocile le erau grosolane, dar pline de respect. Erau îngroziţi de cele petrecute. Şi-au dat seama a cui e maşina după plăcuţa de înmatriculare.

– Ce s-a întîmplat? Arăta în continuare confuz, dar vocea îi era tot blîndă şi privirea fără reproşuri, iar dacă simţea vreo neplăcere în legătură cu cele întîmplate maşinii, n-o trăda prin nimic.

– Conduceam; era foarte aglomerat, după cum ştiţi. E ora prînzului. Amedeo dădu aprobator din cap pe cînd urmărea derularea povestirii. O femeie şi o fetiţă au traversat în fugă strada; am întors volanul ca să nu le lovesc şi... omuleţul cel scund se făcu şi mai roşu decît era... am lovit în schimb maşina dumneavoastră. Nu prea tare, dar s-a stricat puţin. O aranjăm noi; fratele meu are un magazin şi un atelier de reparaţii. Face treabă bună. O să fiţi mulţumit. Şi vă plătim. Totul. Plătim noi tot.

– Sigur că nu. O s-o rezolvăm prin companiile noastre de asigurare. Sînt stricăciuni foarte mari? Încerca să nu pară atît de nefericit pe cît se simţea.

– Ma... Ne pare foarte rău. Pentru nimic în lume nu am fi vrut să lovim maşina înălţimii voastre. A noastră e *Fiat*, maşină bună, străină, dar nu ca maşina înălţimii voastre. Omul cel înalt îşi frămînta de zor mîinile şi în cele din urmă Amedeo zîmbi. Erau absurzi ăştia doi, stînd în biroul secretarei lui şi arătînd mai demolaţi decît era probabil maşina lui. Se surprinse încercînd să îşi înăbuşe o izbucnire de rîs nervos. Se bucura că Isabella nu era aici ca să îi trateze cu duritate şi să îi ţintuiască cu privirea ca pe două gîze în insectar.

– Nu face nimic. Veniţi, mergem să vedem. Îi conduse spre liftul particular, apăsă pe buton şi stătu faţă în faţă cu cei doi pînă ce coborîră. Stăteau cu capetele plecate, pline de umilinţă, şi Amedeo încerca să îi atragă într-o conversaţie oarecare.

Chiar şi Ciano se dusese să ia masa cînd Amedeo ieşi din clădire şi îşi aruncă privirea în susul străzii ca să îşi vadă maşina. Văzu doar maşina lor, parcată în curbă şi dublînd-o pe a sa. Era o vechitură, greoaie şi roasă de timp, deci ar fi putut să îi pricinuiască ceva pagube serioase. Cu o figură pe care se lupta să nu i se citească

îngrijorarea trecu strada urmat de cei doi oameni care manifestau o nervozitate crescîndă, vizibil îngroziţi de ce va vedea. Cînd ajunse de pe trotuar în dreptul maşinii coborî observînd că o a treia persoană aştepta în *Fiat*-ul vechi, părînd tot atît de nefericită, pe măsură ce Amedeo se apropia.

— Îşi înclină capul într-un scurt gest de salut şi Amedeo o luă pe stradă ca să se uită de jur-împrejurul maşinii sale pentru a-i depista pagubele. Ziceau că erau pe partea stîngă. Încet privirea lui alunecă pe caroseria maşinii milimetru cu milimetru, atentă să înregistreze pagubele. Dar pe cînd stătea aplecat acolo ochii i se umplură de uimire: maşina nu avea nici măcar o zgîrietură. Dar era deja prea tîrziu să le mai pună acum întrebări. Pe cînd ochii i se măriseră de uimire, un obiect greu, de o greutate nemăsurată, îi căzu ca o ghilotină pe gît şi fu împins cu brutalitate în spatele maşinii care aştepta. Întreaga poveste durase doar o clipă şi fusese dusă la capăt cu precizie de cei doi timizi vizitatori ai lui Amedeo. Toţi trei se urcară liniştiţi în maşină şi porniră, ieşind uşor din curba unde staţionaseră pînă atunci.

La două blocuri mai încolo de *Casa di San Gregorio*, Amedeo fu legat fedeleş, i se puse căluş şi pentru mai multe siguranţă fu legat la ochi, în vreme ce zăcea inconştient, ca un sac cu formă umană, aruncat pe podeaua automobiluluui, abia mai respirînd.

Maşina porni mai departe ducîndu-i pe răpitori şi pe Amedeo cu ei.

Capitolul 2

Soarele se pregătea să apună într-o irizare de portocaliu şi sîngeriu, cînd Isabella, într-o haină de satin verde se aşeză aşteptînd. Alămuri delicat lucrate şi cristaluri decorau pereţii şi reflectau lumina apusului aşternută melancolic pe pereţi. Îi aruncă o privire ceasului *faberger* de un albastru întunecat. Ea şi Amedeo îl cumpăraseră cu ani în urmă de la New York. Era o piesă superbă şi nepreţuită, demnă de orice colecţie; aproape tot atît de valoroasă ca şi colierul de smaralde şi diamante prins cu grijă în jurul gîtului. Fusese al bunicii ei şi acum era al ei. Se spunea că aparţinuse cîndva Josephinei Bonaparte. Îl punea în valoare curba graţioasă şi albeaţa gîtului pe cînd se plimba prin cameră. Se întoarse pe călcîie şi începu din nou să măsoare camera cu paşi mici. Era opt fără cinci şi cu siguranţă că vor întîrzia la dineul oferit de principesa di Sant Angelo. Fir-ar

să fie, Amedeo! De ce ţi-oi fi ales-o dintre toate serile tocmai pe asta ca să întîrzii? Prinţesa era una din puţinele persoane care o deprimau pe Isabella. În vîrstă de optzeci şi trei de ani, cu o inimă dăltuită în marmură de Carrara, cu ochi ca de oţel şi prietenă cu bunica lui Amedeo, era o femeie pe care Isabella o detesta pur şi simplu. La ea se ţineau tot felul de spectacole de binefacere, cocktail-uri care începeau obligatoriu la ora opt, dineuri fix la nouă. Şi pînă acolo trebuiau să străbată jumătate din Roma şi apoi încă o bună bucată de drum, fiindcă reşedinţa principesei era practic la ţară. Palazzo di Sant Angelo oferea un cadru vechi, dar frumos pentru balurile principesei, care, înveşmîntată în rochie de bal, îşi primea oaspeţii agitîndu-şi bastonul cu însufleţire.

În treacăt îşi zări imaginea în oglindă pe deasupra unei mese franţuzeşti delicat ornamentate şi se întrebă dacă n-ar trebui să-şi aranjeze părul. Îşi studie cam nemulţumită coafura. Îi păru prea simplă şi prea severă.

Îşi adună părul sus, în vîrful capului, aducîndu-l într-o buclă înnodată, astfel încît să îi pună în evidenţă frumuseţea colierului şi a cerceilor, pe care Amedeo îi comandase ca garnitură. Smaraldele erau aparte, iar rochia avea exact aceeaşi nuanţă ca a pietrelor preţioase. Era din propria ei colecţie de anul ăsta. Semăna cu o apă limpede şi verde, care o scălda de la umeri pînă în vîrful picioarelor. Pe deasupra îşi va pune haina de satin alb pe care chiar ea o desenase pentru rochie. Gulerul era înalt şi îngust, cu manşete foarte late străbătute de dungulite fine de o superbă nuanţă ca aceea a florilor de cerceluş. Dar parcă părul ei arăta prea şters sau... drace, unde era Amedeo? Şi de ce întîrzia? Se uită din nou la ceas şi strînse nemulţumită din buze, cînd auzi la uşă o şoaptă aproape nerostită, atît de slabă era. Surprinsă, se

întoarse şi se trezi uitîndu-se drept în ochii de ciocolată ai fiului ei Alessandro, în papuci, ascuns după uşă de la salon.

– Sst... mamma... *vieni qui*... Vino aici!

– Dar ce faci? Fu pe loc atrasă în şoapta conspirativă, pe cînd un zîmbet larg i se răspîndea pe faţă.

– Am scăpat de ea. Ochii lui erau aprinşi de acelaşi foc ca şi ai ei.

– De cine?

– De *mamma* Teresa! Maria Teresa, desigur. Bona.

– Şi de ce nu dormi? Era deja lîngă el, îngenunchind cu atenţie pe tocurile înalte. È foarte tîrziu.

– Ştiu. Urmă un chicotit de bucurie tipică celor cinci ani. Dar am vrut să te văd. Uite ce am eu de la Lulsa! Deschise pumnul plin de prăjiturele pe care i le îndesase bucătăreasa, cu dragoste. Firimiturile începură să curgă printre degetele dolofane, iar ciocolata presărată peste prăjiturele se transformase într-o pastă maronie care îi murdărea palma. Vrei şi tu una? Îşi vîrî rapid una în gură înainte să fie obligat să renunţe la ceva.

– Ar fi trebuit să fii în pat! Vorbea încă în şoaptă, stăpînindu-se cu greu să nu rîdă.

– O.K., O.K.! Încă o prăjiturică dispăru în gura lui pînă să o reclame mama. Mă iei şi pe mine în braţe? Se uita la ea cu nişte ochi care îi topeau sufletul şi încuviinţă bucuroasă. Iată de ce nu mai lucra unsprezece ore pe zi, indiferent cît de mult regreta uneori că nu îşi putea petrece fiecare clipă alături de Amedeo. Pentru asta merita din plin. Pentru privirea asta, pentru zîmbetul ăsta parşiv şi seducător.

– Unde-i papa?

– În drum spre casă, sper. Hai, Alessandro! Băiatul îşi puse mîna curată într-a ei şi se strecurară prin holul slab

luminat. Ici şi colo erau portrete ale strămoşilor lui Amedeo şi cîteva picturi pe care le cumpăraseră împreună din Franţa. Casa arăta mai mult a palat, decît a vilă şi, uneori, cînd dădeau petreceri foarte mari, cuplurile valsau prin holul plin de oglinzi, în acordurile unei orchestre de cameră.

– Ce ne facem dacă mama Teresa ne găseşte aici? Alessandro privi în sus către mama lui cu ochii aceia care te făceau să te topeşti.

– Păi, nu-s prea sigură! Crezi că ne-ar folosi la ceva dacă am plînge? El dădu din cap în semn de aprobare, plin de experienţă. Apoi chicoti, punîndu-şi mînuţa plină de firimituri şi de dîre de ciocolată peste guriţă.

– Eşti deşteaptă, să ştii.

– Şi tu! Cum ai ieşit din cameră?

– Prin uşa de la grădină. Luisa a zis că o să facă la noapte prăjituri. Camera lui Alessandro era zugrăvită în tonuri luminoase de albastru şi era plină de jocuri şi jucării. Spre deosebire de restul casei, nu era nici elegantă şi nici grandioasă, era pur şi simplu a lui. Isabella oftă din greu prefăcîndu-se obosită şi îi zîmbi încă o dată băiatului.

– Am reuşit!

Dar era mai mult decît Alessandro putea îndura. Se aruncă pe pătuţ cu un hop-ţop care arăta cît e de bucuros, pe cînd extrăgea dintr-un buzunar o adevărată comoară de prăjiturele zdrobite. În mînă ţinuse doar o rezervă strategică, ce nu mai încăpuse în buzunar. Se aşeză pe ronţăit, pe cînd Isabella îl îndesa sub plapumă.

– Şi să nu faci prea multă murdărie. Dar era o precauţie inutilă. Nu îi păsa cu adevărat. Doar ăştia erau cei mici: sfărîmători de prăjiturele şi de roţi, şi de maşinuţe, desapitînd soldaţii-jucărie şi mîzgălind pereţii. Aşa îi

plăcea şi fiului ei. Restul vieţii ei era suficient de lipsit de asperităţi. Îi plăceau firimiturile şi mîncarea, şi felul în care se distrau ei doi de fiecare dată.

– Îmi promiţi că te culci după ce termini de mîncat?

– Promit. O privi solemn, cu ochii plini de admiraţie. *Tu sei bella.*

– Mulţumesc. Şi tu eşti. *Buona notte, tesoro!* Somn uşor! Îl sărută pe obrăjor şi apoi pe gît. Îi stîrni alte chicoteli.

– Te iubesc, *mamma!*

– Şi eu te iubesc!

Şi se retrase în hol, simţindu-şi ochii plini de lacrimi de parcă nu ar fi fost în toate minţile. La dracu' cu principesa di Sant Angelo. Dintr-o dată se simţi bucuroasă că Amedeo întîrzia. Dar, Doamne sfinte, cît să fi fost ceasul acum? Tocurile păcăniră iute pe cînd se grăbea spre salon ca să-i mai arunce o privire ceasului. Era opt şi douăzeci şi cinci de minute. Cum era posibil oare? Ce se întîmpla? Vreo problemă de ultimă clipă, un telefon urgent – ştia ce se putuse întîmpla. O ştia chiar prea bine, din proprie experienţă. Cine ştie ce client care sunase în ultima clipă de la Paris, Hong-Kong sau din America! O marfă care n-o fi fost livrată la timp, vreo fabrică de textile în grevă. Ştia extrem de bine cît de uşor se poate întîrzia. Genul acesta de întîrzieri o ţinuseră la distanţă de Alessandro atîtea şi atîtea nopţi, mult prea mult timp. Acum hotărî totuşi că ar fi bine să îl sune pe Amedeo şi să îşi dea întîlnire în biroul lui, ducîndu-i smokingul pe braţ.

Se întoarse în micul ei budoar căptuşit ca un cuib cu mătase roz şi ridică receptorul. Numărul făcea parte din degetele ei, din sufletul şi din mintea ei în egală măsură. O secretară obosită, ţinută pesemne peste program,

ridică receptorul de la celălalt capăt al firului:

– *Pronto! San Gregorio.*

– *Buona sera!* Se prezentă repede şi inutil, desigur, rugînd-o să îl caute pe Amedeo şi să i-l dea la telefon. Urmă o pauză, apoi scuze pentru mica întîrziere şi încă o pauză, în vreme ce Isabella bătea nerăbdătoare cu vîrfurile degetelor şi se încrunta. Poate că nu era în ordine ceva. Poate condusese maşina aia nenorocit de rapidă şi ajunsese într-un pom. Simţi deodată că îi e prea cald în rochia grea de satin. Simţi că i se opreşte inima, cînd Bernardo ridică receptorul.

– *Ciao. Cosa c'e?* Ce e?

– Unde naiba e Amedeo? A întîrziat aproape o oră. Mi-a promis că se întoarce devreme în seara asta. Sîntem invitaţi la dineul zgripţuroaicei.

– Sant Angelo? Bernardo o cunoştea bine!

– Cine altcineva? Oricum, vreau să ştiu unde e!

– Nu ştiu! Am crezut că e cu tine. Cuvintele îi scăpară înainte să le oprească şi îşi adună sprîncenele într-o încruntare nemulţumită.

– Ce? Vrei să spui că nu-i acolo? Pentru prima dată Isabella se sperie. Poate că i se întîmplase într-adevăr ceva cu maşina. De astă dată.

Bernardo reacţionă prompt, iar răspunsul fu dat pe tonul cel mai obişnuit din lume:

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Am muncit la săpunul ăla şi nu prea îmi place. Pînă acum nu m-am urnit de aici şi nu am fost pe la el în după-amiaza asta.

– Ei bine, du-te şi caută-l şi spune-i să sune imediat acasă! Vreau să ştiu dacă ne întîlnim la birou sau dacă vine acasă să se schimbe. Căţeaua aia bătrînă probabil că o să ne omoare! De-acum e clar că nu vom mai ajunge la timp la dineu.

– Mă duc să verific.

– Mulţumesc. Şi, Bernardo, mai e ceva! Nu crezi că s-ar fi putut întîmpla ceva rău?

– Sigur că nu. Ţi-l găsesc într-o clipă. Fără să mai spună ceva, închise. Isabella privi în jos spre receptor; nu se prea simţea în largul ei.

Vorbele ei îi răsunau în urechi lui Bernardo... „ceva rău". „Ceva rău". „Ceva rău." Era exact acelaşi lucru la care se gîndise şi el. Încercase toată după-amiaza să îl găsească să caute o posibilitate de a se descurca cu nenorocitul ăla de săpun. Aveau nevoie de o nouă sumă pentru testare, o sumă mărişoară de altfel şi voia acceptul lui Amedeo. Dar Amedeo ieşise. Lipsise toată ziua. Pînă la ora cinei. Bernardo se consolase cu ideea că Amedeo şi Isabella dispăruseră probabil pentru a-şi petrece o după-amiază în intimitate. O făceau adesea, din cîte ştia el. Dar de vreme ce Amedeo nu era cu ea, atunci unde era? Singur? Cu cineva? Cu o altă femeie? Bernardo îndepărtă imediat o astfel de ipoteză. Amedeo nu o înşela pe Isabella. Nu o făcuse niciodată. Dar unde era atunci? Şi unde fusese toată după-amiaza?

Bernardo începu căutarea în toate birourile şi la toate etajele. Nu descoperi decît o tînără secretară speriată care încă mai bătea la maşina de pe biroul ei. Îi spuse că veniseră doi oameni la Amedeo explicîndu-i că i-au accidentat maşina din greşeală. Atunci signore di San Gregorio plecase cu ei. Bernardo simţi că se face negru la faţă; alergă afară, coborî în stradă şi se avîntă în maşină.

Pe cînd băga *Fiat*-ul în viteză văzu *Ferrari*-ul unde îl văzuse şi azi-dimineaţă, în mica porţiune pe care era parcat de obicei, aproape de intrarea în curbă. Încetini pentru o clipă pe cînd trecea pe lîngă el. Nu avea nici o stricăciune. Nici măcar nu fusese atins. Inima începu să i-o ia razna. Se îndreptă în viteză spre Isabella.

Fidel cuvîntului dat, Bernardo îl găsise. Isabella zîmbi singură pe cînd traversa holul, întorcîndu-se în budoar unde suna telefonul. Idiotul, probabil că uitase de principesă şi de dineu. Nici n-o fi ştiind cît e ceasul. Las' c-o să vadă el pe drácu'. Dar o gîndise fără prea multă convingere. Era tot atît de incapabilă să îl chinuiască pe Amedeo, pe cît era în stare să îi interzică lui Alessandro să mai înfulece prăjituri de ciocolată. Imaginea lui, cu faţa mînjită de ciocolată şi grăsuţă ca o lună plină, îi veni în minte exact cînd răspunse la telefon.

– Ei, eí dragă. Cam tîrziu pentru a veni acasă în seara asta, nu-i aşa? Şi ce naiba o să facem cu principesa? Zîmbea deja vorbind, înainte să asculte vreun sunet.

Dar nu era el. Era un străin.

– *Pronto, signora!* Habar n-am ce veţi face cu principesa. Întrebarea e ce vom face cu soţul dumneavoastră?

– Ce? Dumnezeule! Ăsta-i apelul unui dement. Exact asta îi mai lipsea. Dintr-o dată se simţi neajutorată. Poate că era altceva. Vreun admirator timid sau... În ciuda numărului secret, cineva dădea cu nonşalanţă telefon: Regret, cred că-nu aţi format bine. Era pe cale să închidă.

cînd îi auzi vocea din nou. Era mai dură:

– Aşteptaţi, signora! Cred că soţul dumneavoastră lipseşte. Nu este aşa?

– Evident că nu. Inima i-o luase la goană. Cine o fi fost individul?

– A întîrziat. Aşa e?

– Cu cine vorbesc?

– Nu are importanţă acum. Îl avem pe soţul dumneavoastră. Aici.. Se auzi un zgomot surd, ca şi cum ar fi fost împins cu brutalitate şi Amedeo fu pe fir:

– Iubito, nu intra în panică. Dar vocea lui suna obosită şi slăbită.

– Ce se întîmplă? Un soi de glumă?

– Nu e nici o glumă. Nici vorbă de aşa ceva.

– Unde eşti? Abia putea să vorbească, gîtuită de panică. Bernardo avusese dreptate.

– Nu ştiu. N-are importanţă. Dar ţine fruntea sus. Şi să ştii... Urmă o pauză nesfîrşită şi dureroasă. Isabella începu să tremure cu putere din toate încheieturile pe cînd strîngea cu violenţă telefonul... să ştii că te iubesc.

Probabil că atunci îi smulseseră telefonul; vocea străinului reveni pe fir:

– Mulţumită? Îl avem. Acum îl vreţi şi înapoi?

– Cine sînteţi? Sînteţi nebuni?

– Nu. Numai lacomi. Se auzi o revărsare de rîsete în vreme ce ea încerca să-şi păstreze mîna fermă pe receptor. Vrem zece milioane de dolari. Dacă îl vreţi înapoi, desigur.

– Sînteţi nebuni! Nu am atîţia bani! Nimeni nu are!

– Unii au. Voi aveţi. Afacerea voastră aduce şi însemnă bani. Vinde-o! Ai tot weekend-ul la dispoziţie ca să te gîndeşti de unde să-l scoţi. În timpul ăsta noi o să facem pe dădacele cu bărbatul tău.

– Dar nu pot... pentru numele lui Dumnezeu... ascultaţi... vă rog... Dar deja îi închiseseră telefonul şi Isabella rămase copleşită de suspine în budoarul ei. Amedeo! Îl aveau pe Amedeo! Doamne sfinte, probabil că erau nebuni!

Nici măcar nu auzi soneria de la intrare sau pe subretă alergînd ca să deschidă sau paşii grăbiţi ai lui Bernardo călăuzit de suspinele ei.

– Ce e? O privi oripilat de la intrare, aşa cum stătea chircită de ceea ce auzise.

– Isabella, spune-mi ce s-a întîmplat? E rănit? E mort?

Pentru o clipă ea nu putu vorbi şi apoi, fără să înţeleagă ce i se spusese, îl privi cu faţa scăldată în lacrimi. Vocea ei era patetică atunci cînd, în sfîrşit, i se adresă lui Bernardo:

– A fost răpit!

– Oh, Doamne Dumnezeule!

Capitolul 3

O oră mai tîrziu Isabella stătea tot în budoar, cu faţa cenuşie şi cu corpul tremurînd, ţinîndu-l strîns de mînă pe Bernardo cînd telefonul sună din nou:

– Apropo, am uitat să vă spunem signora, că n-ar fi bine să le ziceţi copoilor. Dacă o veţi face, vom şti! Şi o să-l omorîm! Iar dacă n-o să veniţi cu banii, o să-l omorîm, bineînţeles.

– Dar nu puteţi. Nu există vreo modalitate...

– Lăsaţi asta. Aveţi grijă să staţi departe de copoi. V-ar îngheţa contul din bancă de îndată ce aceasta s-ar deschide mîine dimineaţă şi atunci nici el şi nici dumneata n-o să mai faceţi nici cît o ceapă degerată. Închiseră din nou, dar de data aceasta Bernardo ascultase.

Ea plîngea din nou după ce se închisese telefonul.

– Isabella, ar fi trebuit să chemăm poliţia acum o oră!

– Ţi-am spus că nu, ce naiba! Omul are dreptate.

Poliţia o să fie cu ochii pe noi tot weekend-ul şi luni or să ne îngheţe tot ce avem, aşa că n-am mai putea plăti răscumpărarea.

– Oricum nu poţi. Ţi-ar lua pe puţin un an ca să strîngi o asemenea sumă. Şi singurul care ar putea să o strîngă este Amedeo, ştii asta.

– Nu dau un ban pe asta. Ne-om descurca noi. Trebuie.

– N-avem cum. Trebuie să anunţăm poliţia. Nu avem altă cale. Dacă vor o asemenea sumă, asta nu înseamnă să le-o şi dai, Isabella. Nu poţi risca să îi înfurii. Trebuie mai întîi să îi găseşti. Bernardo era cel puţin la fel de palid ca şi Isabella şi îşi trecu o mînă prin păr.

– Dar dacă află şi ei? Omul a zis...

– Nu vor afla. Trebuie să avem încredere în cineva. Pentru Dumnezeu, nu putem avea încredere în ei.

– Dar poate ne vor da timp să strîngem banii. Oamenii ne-ar ajuta. Am putea da cîteva telefoane şi în America.

– La dracu' cu America. Ce va fi cu Amedeo pînă cînd vei strînge banii? Ce crezi că îi vor face?

– Of, Doamne, Bernardo! Nici nu mă pot gîndi... Vocea i se curmă într-un sughiţ de plîns în vreme ce Bernardo o lua în braţele lui la fel de tremurătoare.

– Te rog, lasă-mă să dau telefon. Era doar o şoaptă, iar răspunsul ei fu doar o încuviinţare mută.

Poliţia ajunse în cincisprezece minute. La uşa din spate, poliţiştii apărură deghizaţi în haine vechi, arătînd ca nişte vechi amici ai servitorilor lor, cu nişte pălării pleoştite, ca de ţărani, în mîinile care le frămîntau nehndemînatice. Cel puţin avuseseră buna idee de a apărea deghizaţi, se gîndi Isabella, pe cînd Bernardo îi strecura pe uşă înăuntru. Poate că pînă la urmă Bernardo avusese

dreptate.

– Signora di San Gregorio? Poliţistul o recunoscu numaidecît. Isabella arăta glacială şi distantă, aşa cum stătea lipită de scaun, încă înveşmîntată în rochia somptuoasă de bal şi cu smaraldele strălucind.

– Da, se auzi cu mare greutate. Încă o dată ochii îi fură podidiţi de lacrimi şi Bernardo trebui să o apuce strîns de mînă.

– Ne pare rău. Ştim că vă e foarte greu. Dar trebuie să ştim totul. Cum, cînd, cine l-a văzut ultima dată, dacă au mai existat ameninţări anterioare, dacă exista cineva printre cei cu care lucraţi sau din personalul casei care ar avea vreun interes de acest gen, dacă, în fine, suspectaţi pe cineva? Nu trebuie să treceţi pe nimeni cu vederea. Fără bunătate, fără loialitate faţă de vechii prieteni, fără curtoazie. E viaţa soţului dumneavoastră în joc. Trebuie să ne ajutaţi. Îl priviră cu suspiciune pe Bernardo, care le întîlni privirea din întîmplare. Isabella însă le explică de fapt că Bernardo fusese cel care insistase şi o lămurise să cheme poliţia.

– Dar... au zis... au zis că dacă sunăm... că... Nu putu continua.

– Ştim.

Făcură cercetări minuţioase care nu se mai terminau şi îl cercetară îndelung pe Bernardo. Acesta răbdă alături de Isabella două ore de tortură şi de întrebări. Pe la miezul nopţii interogatoriul luă sfîrşit. Ştiau tot ce se putea afla. Intrigi aprige între-ale afacerilor, lupte şi rivalităţi, inamici uitaţi şi prieteni cu două feţe.

– Şi nu v-au spus nimic despre cînd vor banii, sau unde, sau în ce fel? Isabella îşi scutură capul disperată. Bănuiesc totuşi că aveţi de-a face cu neprofesionişti. Nişte începători, norocoşi poate, dar începători. Al doilea

lor apel telefonic mă face să cred asta, cel în care v-au spus să nu chemaţi poliţia. Nişte profesionişti v-ar fi spus-o de prima dată, adăugă ofiţerul superior de poliţie, cu o figură sumbră.

– M-am gîndit şi eu la asta. De aceea nu am lăsat-o pe signora Franco să vă sune.

– Foarte înţelept din partea dumneavoastră, doamnă, că v-aţi răzgîndit. Ofiţerul însărcinat cu rezolvarea cazului spuse asta pe un ton liniştitor şi blînd. Era specialist în răpiri. Şi din nefericire avusese parte de acumularea unei prea vaste experienţe, mai ales în ultimii ani la Roma.

– Ne ajută cu ceva dacă sînt amatori? Isabella îl privi plină de speranţă, rugîndu-se să îl audă zicînd „da".

– Poate. Chestiunea este extrem de delicată. Şi o vom rezolva la fel. Încredeţi-vă în noi, signora. Vă promit. Apoi îşi aminti ceva ce chiar şi el uitase: Vă duceaţi undeva în seara asta, zise, aruncînd o privire spre colierul strălucitor şi rochia de bal.

Confirmă din cap în tăcere. Adăugă:

– Urma să mergem la o petrecere, la un dineu... la o... ah, dar ce mai contează acum?

– Totul contează. A cui petrecere?

Pentru o clipă Isabellei aproape că îi veni să zîmbească.

– Prinţesa di Sant Angelo. O veţi ancheta şi pe ea? Dumnezeule, biata zgripţuroaică.

– Numai dacă se va dovedi necesar. Inspectorului, numele îi era cunoscut. Cea mai formidabilă văduvă-moştenitoare a celei mai mari averi din Roma. Dar pentru moment ar fi mai înţelept să nu spuneţi nimănui nimic. Nu ieşiţi, nu vorbiţi cu prietenii! Spuneţi-le tuturor că sînteţi bolnavă. Dar răspundeţi chiar dumneavoastră la telefon. S-ar putea ca răpitorii să nu vrea să vorbească

cu altcineva. Vrem să le aflăm şi celelalte pretenţii cît de repede posibil. Aveţi un băieţel? Încuviinţă mută. Va rămîne şi el acasă. Toată casa va fi păzită de poliţişti. Discret, dar cu multă atenţie.

– Să îi ţin şi pe servitori în casă?

– Nu. Scutură cu fermitate din cap. Nu le spuneţi nimic. Poate că unul din ei se va da de gol. Lăsaţi-i să iasă ca de obicei. Noi îi vom urmări pe fiecare în parte.

– Credeţi că ar putea fi unul dintre ei? Isabella îl privi şocată, dar plină de speranţă. Nu-i păsa, oricine ar fi fost, numai să îl găsească la timp pe Amedeo, înainte ca dementii ăia să îi facă vreun rău, înainte să... nici măcar în gînd nu putu pronunţa cuvintele. Nu vru. Nu putea să se întîmple asta. Nu lui Amedeo. Nu lor. Ochii i se umplură iarăşi de lacrimi şi inspectorul se întoarse discret cu spatele.

– Va trebui să aşteptăm. Regret că pentru dumneavoastră va fi foarte greu de suportat.

– Dar banii? Dar de îndată ce vorbi regretă că nu-şi ţinuse gura. Dintr-o dată faţa inspectorului deveni dură.

– Ce bani?

– Trebuie... ar trebui să...

– Toate conturile dumneavoastră, atît cele personale, cît şi cele de afaceri vor fi blocate luni dimineaţă. Vom înştiinţa banca imediat ce se va deschide.

– Oh, Doamne Dumnezeule! Pentru o clipă îl privi terorizată pe Bernardo, apoi teroarea i se preschimbă în furie împotriva lui şi a copoiului ăluia nenorocit. Şi cum vă închipuiţi că ne vom descurca fără bani în afacerea pe care o conducem?

– Cereţi credit. Pentru un timp. Faţa inspectorului arăta îngheţată. Sînt convins că marea *Casa di San Gregorio* nu va avea probleme apelînd la credite.

– Păi atunci, convingerea dumneavoastră şi a mea nu coincid deloc. Se ridică repede, cu ochii aprinşi de mînie. Nu dădea doi bani pe lichidităţile pentru afaceri. Voia să fie sigură că poate prelua ea conducerea operaţiunii, dacă ideile poliţiştilor se dovedeau ineficiente. La dracu' cu ei, la dracu' cu Bernardo, la dracu'...!

– Vă lăsăm acum să dormiţi puţin. Pentru prima dată în viaţă dorea să îi ţipe în faţă: „Te-n mă-ta!", dar n-o făcu. Îşi încleşta mîinile şi dinţii şi dintr-o dată se trezi singură. Ei plecaseră. Rămăsese doar cu Bernardo în cameră.

– Vezi? Lua-te-ar dracu'! Vezi? Ţi-am zis eu că aşa vor proceda. Şi acum ce naiba o să ne facem?

– O să aşteptăm. Să-i lăsăm să-şi facă meseria. O să ne rugăm.

– Chiar nu înţelegi? Îl au pe Amedeo. Dacă nu le dăm cele zece milioane de dolari, îl vor omorî! Nu ţi-a intrat încă chestia asta în cap? Pentru o fracţiune de secundă se gîndi că l-ar plesni bucuroasă, dar chipul lui, aşa cum arăta acum, îi dovedea că o şi făcuse.

Începu să urle, să se agite şi să plîngă. El dormi în noaptea aceea în camera de oaspeţi. Nici unul dintre ei nu putea face absolut nimic. Nici în weekend, nici după aceea, cînd banii urmau să fie îngheţaţi.

Nu putu să se culce în noaptea aceea. Stătu, aşteptă, plînse şi visă. Îi venea să spargă tot ce vedea, să facă totul pachet şi să li-l ofere... numai să i-l trimită pe Amedeo acasă... *Doamne, te rog!*

Avură de aşteptat încă douăzeci şi patru de ore pînă la următorul apel telefonic. Care nu aduse mai nimic nou. Zece milioane de dolari pînă marţi şi acum era deja sîmbătă noaptea. Încerca să se înţeleagă cu ei; le spuse că fiind weekend îi era imposibil să strîngă banii, cînd

toate băncile, oficiile şi chiar casa lor de modă erau închise pînă luni. Lor nu le păsa nici cît negru sub unghie însă. Marţi! Considerau că îi lăsaseră timp suficient. Îi vor comunica locul de întîlnire mai tîrziu.

Şi, de data asta, nu-l mai lăsară pe Amedeo să vorbească la telefon.

– De unde ştiu că e încă în viaţă?

– Nu ştii. Dar este. Şi va fi pînă o dată în bară. Dacă nu chemi copoii şi aduci banii ceruţi, o să fie bine. Vă mai sunăm noi. *Ciao, signora!*

Of, Doamne Isuse Cristoase! Şi acum...?

În dimineaţa zilei de duminică, arăta ca o fantomă. Avea ochii încercănaţi şi faţa palidă, ca de mort. Bernardo sosi şi el şi aşteptă, apoi plecă, iar veni şi iar plecă, căutînd să păstreze aparenţele unei minime normalităţi. Era uşor de crezut povestea cu boala ei. Chiar aşa arăta: bolnavă. Dar nici unul din servitori nu oferi nici un indiciu, nimic. Nimeni nu părea să ştie adevărul. Iar poliţia nu aflase nimic. Duminica seara Isabella avu certitudinea ca să o înnebunească.

– Nu mai pot, Bernardo! Nu mai pot! Aici nu fac nimic. Trebuie să fie vreo altă cale.

– Care? Pînă şi contul meu personal va fi îngheţat. Voi împrumuta o sută de mii de dolari de la mama mea, chiar mîine. Poliţia mi-a zis că nici măcar nu-mi pot încasa vreun cec de la banca unde-mi ţin banii.

– Îţi îngheaţă şi ţie contul? El dădu din cap în tăcere. Fir-ar să fie!

Dar rămăsese totuşi ceva ce nu va fi îngheţat pînă luni. Un lucru pe care ei nu îl puteau atinge. Stătu trează toată noaptea de duminică şi încercă să calculeze, să combine, să ghicească; dimineaţa se duse glonţ la seif. Nu, nu zece milioane, dar măcar unul. Sau poate că

două. Luă cutiuţele lungi, căptuşite cu catifea verde, cele în care îşi ţinea bijuteriile. Le duse la ea în cameră şi încuie uşa cu cheia. Apoi împrăştie totul pe pat: smaraldele, inelul de zece carate de la Amedeo, un colier cu rubine pe care îl detesta pentru că era prea masiv, perlele, inelul de logodnă cu safire, pe care Amedeo i-l dăruise acum zece ani şi jumătate, brăţara cu diamante de la mama ei, perlele de la bunica. Făcu un inventar atent, după care împături lista. Goli apoi cutiile într-o eşarfă *Gucci* şi îndesă totul într-o servietă veche, din piele maron. Aproape că îi smulgea mîna din umăr cînd o ridică de pe pat, dar nu dădu doi bani pe astfel de fleacuri. La dracu' cu poliţia, cu eterna lor observaţie, verificare şi aştĕptare fără folos. Omul în care ştia că poate avea încredere se numea Alfredo Paccioli. Atît familia ei, cît şi a lui Amedeo făceau afaceri cu el de ani de zile. Cumpăra şi vindea bijuterii pentru capete încoronate, prinţi şi oameni de stat, pentru toate mărimile Romei. Le fusese întotdeauna prieten.

Isabella se îmbrăcă în tăcere, punîndu-şi nişte pantofi maron şi un pulover vechi de caşmir; se întinse să-şi ia jacheta de nurcă, dar se răzgîndi. Îşi puse un deml vechi şi un batic pe cap. Nu mai arăta ca Isabella di San Gregorio. Stătu pe loc o clipă să se gîndească la felul cum va scăpa de supraveghetorii ei. Realiză dintr-o dată că nu îi păsa. Nu avea de ce să se ascundă de ei. Tot ce voia acum era să facă rost de bani. Important era ca nimeni să nu o recunoască, îndată ce va ieşi. Îl sună pe Enzo, apăsînd butonul care îl înştiinţa în camera lui de deasupra garajului că îl vrea la uşa din spate în zece minute – voia să iasă puţin.

Într-adevăr, în zece minute maşina fu acolo şi Isabella se furişa ca un hoţ din propria ei casă. Nu voia ca

Alessandro să o vadă, nu voia să răspundă la întrebările mute din ochii lui. Îi spusese în ultimele patru zile că e bolnavă şi că îl ţine la distanţă ca să nu îi dea microbi. Aşa ca el să-şi caute ocupaţie şi să se joace frumos cu *mamma* Teresa, bona lui, în cameră. Sau în grădină. Tata era într-o excursie; anunţaseră şi la grădiniţă; toată lumea era într-o scurtă vacanţă. Slavă Domnului că avea doar cinci ani. Abia reuşise să-l evite cînd plecase şi se simţi subit recunoscătoare *mammei* Teresa pentru că nu îl scăpa din ochi pe cel mic nici o clipă. Nu ar fi putut să se întîlnească cu el acum; să se uite la chipul lui fără să îl ia în braţe şi să îl ţină strîns de tot, izbucnind într-un plîns năpraznic.

–*Va meglio, signora?* Enzo se uita la ea îngrijorat prin oglinda retrovizoare pe cînd vira spre stradă şi ea dădu doar din cap ca să nu înceapă iar să plîngă, pe cînd paza discretă – omul poliţiei pus să supravegheze se dădu la o parte de pe trecerea de pietoni.

– *Si!* Îi dădu şoferului adresa unui magazin aflat chiar lîngă al lui Paccioli, nu prea departe de propria-i casă de modă, şi se hotărî să nu dea nici doi bani pe faptul că Enzo şi-ar putea da seama unde se ducea de fapt. Dacă era unul dintre conspiratori, lasă-l atunci să afle că se străduia din răsputeri. Nenorociţii! Nu îi rămăsese nimeni în care să poată avea încredere. Nu acum. Şi niciodată de acum încolo. Şi Bernardo ăsta, dracu' să-l pieptene, cum putuse avea atîta dreptate? Se lupta iarăşi cu lacrimile pe cînd se îndreptau spre adresa indicată. Drumul dură mai puţin de cincisprezece minute şi folosi un mic şiretlic; se opri pe la două magazine, dispărînd apoi rapid în cel al lui Paccioli. Faţada casei era ca şi la *San Gregorio*: discretă, marcată aici numai printr-o plăcuţă care indica adresa. Păşi în încăperea colorată într-un bej

discret şi vorbi cu o tînără aşezată la un imens birou *Louis XV.*

– Vreau să îl văd pe signore Paccioli. Chiar şi cu un batic pe cap şi nemachiată nu reuşea să se dezbare de tonul ei poruncitor. Dar tînăra femeie nu păru prea impresionată:

– Regret, dar domnul Paccioli este în şedinţă cu clienţi din New York. Îşi ridică privirea aşteptînd parcă să se facă înţeleasă de Isabella. Dar întîlni un chip lipsit de strălucirea care-l făcea remarcabil. Iar servieta anonimă, ca atîtea altele, îi intra în carne.

– Nu-mi pasă. Spune-i că... a venit Isabella.

Femeia ezită, dar de data asta doar pentru o clipă:

– Foarte bine. Era ceva disperat la femeia aceasta, ceva înspăimîntător de nebunesc i se citea în ochi în vreme ce îşi tot muta servieta dintr-o mînă într-alta.

Timp de o secundă tînăra femeie se rugă ca această femeie neîngrijită şi surescitată să nu aibă cumva ásupra ei vreo armă. Dar în acest caz era cu atît mai bine să îl avertizeze pe domnul Paccioli înăuntru. O luă pe un hol lung şi îngust, lăsînd-o pe Isabella singură, lîngă cei doi paznici în uniformă albastră. Se întoarse în mai puţin de un minut cu Alfredo Paccioli călcîndu-i pe urme cu mare grabă. Era un bărbat cam la şaizeci de ani, aproape pleşuv, cu o singură şuviţă de păr, albă şi anemică, asortată cu mustaţa, ceea ce îi punea în evidenţă ochii albaştri, luminoşi.

– Isabella *cara, come stai?* La cumpărături, în căutarea unor piese care să se potrivească colecţiei?

Dar ea dădu doar din cap.

– Pot să îţi vorbesc o clipă?

– Da, bineînţeles. O privi mai atent şi nu-i plăcu ce văzu. Ceva nu era deloc, dar deloc în regulă cu ea. Doar

dacă nu era cumva bolnavă sau poate chiar puţin smintită. Ceea ce făcu ea puţin mai tîrziu îi confirmă a doua variantă. După ce închise cu grijă uşa în urma ei, desfăcu eşarfa din servietă şi împrăştie pe masă conţinutul strălucitor.

– Vreau să le vînd. Pe toate. Înnebunise oare cu adevărat? Sau se certase rău cu Amedeo? Îi fusese el oare infidel? Ce nu mergea cum trebuie, pentru numele lui Dumnezeu?

– Isabella... scumpa mea... nu cred că vorbeşti serios. Piesele astea au fost în familie de ani şi ani. Se uita cu oroare la smaralde, la rubine, la inelul pe care i-l vînduse lui Amedeo cu numai o lună în urmă.

– Trebuie. Nu mă întreba de ce. Te rog, Alfredo, nu mă lăsa. Te rog, ajută-mă.

– Deci vorbeşti serios? Începuse oare afacerea lor să scîrţîie?

– Bineînţeles.

Şi în sfîrşit îşi dădu seama că nu e nici bolnavă, nici nebună. Dar ceva nu mergea şi o afecta îngrozitor.

– S-ar putea să dureze puţin. Îşi trecu cu dragoste mîna prin piesele rare, gîndindu-se cum să le plaseze. Dar nu era o sarcină care să îi facă plăcere. Se simţea de parcă i-ar fi scos familia sau copilul la mezat. Cu adevărat nu-i altă cale?

– Nu. E singura soluţie. Şi nici nu am prea mult timp la dispoziţie. Dă-mi acum cît poţi pe ele. De la tine. Şi nu mai vorbi cu nimeni despre asta. E o chestiune de... e... of, Doamne, Alfredo, te rog. Trebuie să mă ajuţi. Ochii i se umplură brusc de lacrimi; el îi întinse o mînă pe cînd ochii îi puneau întrebări nerostite.

– Mi-e teamă să te întreb. Se mai întîmplase aşa ceva de două ori; o dată anul trecut şi a doua oară, acum o

săptămînă. Fusese ceva oribil... îngrozitor... şi nu folosise la nimic.

– Nu mă întreba. Nu-ţi pot spune nimic. Ajută-mă doar. Te rog!

– În regulă. O.K. De cît ai nevoie? De *zece milioane de dolari?* Dumnezeule, Doamne!

– Dacă nu poţi să-mi dai cît am nevoie, dă-mi măcar cît poţi. Bani gheaţă, te rog!

O privi uluit şi încuviinţă din cap.

– Pot să îţi dau – făcu un calcul rapid al lichidităţilor de care putea dispune pe loc – cam două sute cincizeci astăzi. Şi cred că încă o dată pe atît, săptămîna viitoare.

– Nu poţi să mi-i dai pe toţi astăzi? Arăta din nou disperată şi, pentru o secundă, se întrebă dacă nu avea să leşine peste biroul lui.

– Nu pot, Isabella. Abia am făcut o investiţie enormă în Europa de est. Principalul nostru stoc de valori este format la ora actuală din pietre preţioase. Şi mi se pare evident că nu asta vrei. Aruncă o privire în jos, la diamantele care formau o moviliţă, apoi înapoi la ochii ei; îi venise o idee. Brusc deveni la fel de înspăimîntat ca şi ea. Poţi să aştepţi o secundă? Vreau să dau nişte telefoane.

– Cui? Ochii ei se umplură deodată de spaimă. Mîinile îi tremurau din nou.

– Ai încredere în mine. Unor prieteni şi colegi. Poate că vom mai strînge ceva bani cu ajutorul lor. Şi...

Isabella ezita, însă i se păru că a înţeles în cele din urmă:

– Să fie bani gheaţă, da?

– Da.

Decl avusese dreptate. Acum îi tremurau şi lui mîinile.

– O să fac tot ce pot. Se prăbuşi lîngă ea, luă

telefonul şi-şi sună cîţiva prieteni. Bijutieri, blănari de lux, un bancher nu prea curat în afaceri, un jucător de profesie care-i fusese client şi îi devenise şi prieten. De la toţi mai reuşi să strîngă încă trei sute cincizeci de mii de dolari. Îi comunică şi ei şi încuviinţă din cap. În total strînsese şase sute de mii de dolari. Peste o jumătate de milion. A douăzecea parte din cît îi ceruse. Cinci la sută. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei; erau plini de tristeţe.

– Te pot ajuta banii ăştia cu ceva? Se trezi rugîndu-se ca ea să spună „da".

– Vor trebui să îmi ajungă. Cum îi voi avea?

– Trimit un curier imediat să îi adune. O să iau cîteva din bijuterii ca să le trimit celorlalţi bijutieri. Îl privi fără umbră de interes cum lua cîteva bijuterii. Cînd atinse inelul cu diamant, îşi muşcă buzele, dar nici o lacrimă nu i se ivi pe obraz. Nimic altceva nu conta, numai Amedeo.

– Astea or să ajungă. Într-o oră fac rost de bani. Poţi să mai aştepţi?

Dădu din cap cu hotărîre.

– Trimite mesagerul pe uşa din spate.

– Sînt pus sub urmărire?

– Nu, eu sînt. Dar maşina mea e în faţă, deci s-ar putea să urmărească cine intră şi cine iese de aici. Nu o mai întrebă nimic. N-ar mai fi avut nici un rost.

– Vrei nişte cafea cît mai stai să aştepţi? Ea dădu doar din cap că nu. Îi bătu uşurel mîna cu palma lui grea, apoi plecă. Se simţea foarte neajutorat şi aşa şi era de fapt. Isabella stătu într-o tăcere singuratică aproape o oră, aşteptînd, gîndindu-se, încercînd să nu-şi lase gîndurile să-i zboare înapoi la momentele dureros de frumoase, încărcate de tandreţe pe care le petrecuseră împreună. Mereu îşi amintea primele lor clipe, ultimele, cît de bine se distrau împreună, cum Amedeo îl ţinuse pe

Alessandro în braţe pentru prima oară. Apoi prima lor colecţie pe care o prezentaseră cu plăcere şi curaj; voiajul de nuntă cu luna lor de miere; prima vacanţă; prima casă de modă; prima dată cînd făcuseră dragoste şi apoi ultima dată... acum patru zile. Îi sfîşiau inima într-un mod insuportabil. Pe măsură ce căuta să le îndepărteze, voci şi chipuri i se adunau ciorchine în faţa ochilor. Simţea panica invadîndu-i sufletul. Trecu o oră fără de sfîrşit pînă ce, în cele din urmă, Alfredo Paccioli reveni. Suma exactă era băgată într-un plic maroniu. Şase sute de mii de dolari – bani gheaţă.

– Îţi mulţumesc, Alfredo. O să-ţi fiu recunoscătoare toată viaţa mea. Şi a lui Amedeo. Nu erau zece milioane. Dar erau un început. Dacă poliţiştii aveau dreptate şi aveau de-a face cu nişte amatori poate că şi o jumătate de milion le-ar fi fost de ajuns. Trebuia să îi tenteze. Asta era tot ce avea acum cînd toate conturile le fuseseră îngheţate.

– Isabella... ee... ce aş mai putea să fac pentru tine?

Îl privi în ochi într-o tăcere grea, apoi deschise uşa şi se năpusti afară, trecînd zorită prin faţa biroului secretarei care îi ură o zi bună şi, cînd vorbele ajunseră pînă la Isabella, aceasta se opri brusc.

– Ce-ai spus?

– V-am urat o zi bună, signora di San Gregorio. L-am auzit pe domnul Paccioli pomenind despre colecţie şi abia atunci mi-am dat seama că... eraţi... scuzaţi-mă... nu v-am recunoscut de la bun început...

– Nu, nu m-ai recunoscut. Clar? Isabella se întoarse furioasă către ea: Şi nu m-ai recunoscut pentru simplul motiv că nici *nu am călcat pe aici,* înţelegi?

– Da, da... Mă scuzaţi! Doamne Dumnezeule, femeia asta era chiar nebună de-a binelea. Dar mai era ceva

schimbat la ea... servieta... nu mai arăta atît de grea acum. O ducea cu uşurinţă de parcă ar fi fost un fulg. Ce o fi avut oare acolo atît de important şi de greu?

– M-ai înţeles? Isabella o ţintuia încă pe fată cu privirea. Cele trei nopţi de nesomn o făcuseră într-adevăr să arate ca o nebună. Pentru că dacă spui cuiva despre asta o să zbori din slujbă imediat. Şi nimeni nu o să te mai angajeze. Mă voi ocupa de asta chiar eu.

– Am înţeles. Aşa deci, îşi vindea bijuteriile. Căţeaua. Tînăra femeie înclină politicoasă capul, pe cînd Isabella ieşea în goană pe uşă.

Isabella îi porunci lui Enzo să o ducă direct acasă. Rămase apoi ore în şir lîngă telefon, aşteptîndu-l să sune. Nu se mişca nici măcar pentru o clipă. Stătea aşezată pe pat, în spatele uşii încuiate de la dormitor. Întrebarea lui Louis în legătură cu masa îi smulse un „nu" sec. Trebuiau să sune. Era luni. Voiau banii a doua zi. Trebuiau să îi spună cînd se vor întîlni, unde şi la ce oră.

Dar era ora şapte şi încă nu sunaseră. Îl auzi pe Alessandro hoinărind pe holuri şi pe mamma Teresa admonestîndu-l, reamintindu-i că mama lui era răcită rău de tot. Apoi din nou linişte. Pînă cînd se auzi un ţîrîit strident de sonerie la uşa de la intrare. Se auziră paşi zoriţi.

– Lasă-mă să intru. Era Bernardo.

– Lasă-mă în pace. Nu voia ca el să fie aici, dacă ar fi sunat răpitorii. Nu voia nici măcar să îi spună despre bijuterii. Probabil că ar fi spus totul poliţiei. Şi îi cam ajunsese cu toată mascarada asta nefolositoare. Pre-

luase ea acum totul. Le va promite un milion de dolari: jumătate mîine şi cealaltă jumătate săptămîna viitoare.

– Isabella, trebuie să-ţi vorbesc. Te rog.

– Sînt ocupată.

– Nu-mi pasă. Te rog. Trebuie... vreau să îţi arăt ceva. Pentru un moment vocea lui se stinse răpusă.

Apoi se auzi răspunsul ei:

– Arată-mi pe sub uşă.

Era ziarul de seară. Pagina a cincea. Isabella di San Gregoriao fusese la Paccioli azi. Îi descriau îmbrăcămintea, felul cum arăta şi aproape toate piesele pe care le vînduse. Dar de unde ştiau? De la cine? Alfredo să le fi spus? Şi dintr-o dată ştiu: fata aceea. Căţeaua aia mică şi turbată de la birou. Isabella simţi că-i stă inima în loc pînă deschise uşa.

Bernardo stătea tot acolo, plîngînd în tăcere, cu ochii ţintuiţi în podea.

– De ce-ai făcut asta?

– Trebuia să o fac. Dar dintr-o dată vocea ei suna fără inflexiuni, goală. Scria în ziare, deci şi răpitorii aflaseră. Şi vor deduce mai multe de aici: în primul rînd că îşi vînduse bijuteriile şi că deci nu avea banii necesari de vreme ce recursese la asta. În al doilea rînd, dacă nu apelase la bancă, însemna că nu putuse, fiindcă i se blocase contul. Adică, spusese poliţiei, O, nu!

Nu-şi mai spuseră nimic. Bernardo patrula pur şi simplu, apoi se aşeză dintr-o dată lîngă telefon.

Sună abia la nouă. Era aceeaşi voce, acelaşi bărbat.

– *Capito, signora.* Nu v-aţi ţinut fleanca.

– Ba da, zău. Dar vocea ei avea o rezonanţă calmă. Însă trebuie să mai fac rost de bani. Nu am reuşit să strîngem suficient.

– Şi nici nu veţi reuşi vreodată. Chiar dacă nu le-aţi

spus copoilor, îşi vor da seama şi singuri. Vor veni să adulmece prin preajmă. Tot o să le spună cineva, chiar dacă n-o s-o faci dumneata.

– Dar nu mai ştie nimeni despre asta.

– Rahat. Cît de idiot mă crezi, cucoană? Ascultă, vrei să-ţi iei adio de la bărbatul dumitale?

– Nu, vă rog... aşteptaţi. Am destui bani să vă plătesc. Un milion de dolari... Dar nu o mai ascultase şi Amedeo era deja la aparat:

– Isabella, iubito... totul e în regulă.

Totul era în regulă? Oare îşi pierduse minţile? Dar nu-i păsa dacă era aşa. Niciodată vocea lui nu îi mîngîiase mai mult sufletul. Şi niciodată nu îşi mai simţise inima ca acum, dilatîndu-se dureros şi nemăsurat, pentru ca apoi să se chircească. El era încă acolo, pe undeva; nu-i făcuseră nici un rău. Poate că totul *va fi bine,* într-adevăr. Atîta timp cît Amedeo era încă acolo, pe unde va fi fost, totul era în regulă.

– Ai fost foarte curajoasă, fetiţa mea iubită. Ce face Alessandro? Ştie ceva?

– Bineînţeles că nu. E bine.

– Bine. Sărută-l din partea mea. I se păru ca vocea lui tremurase; închise strîns pleoapele. Nu putea să plîngă. Nu acum. Trebuia să fie curajoasă pe cît o credea el că este. *Trebuia* să fie. Pentru el. Vreau să ştii... că întotdeauna... să ştii cît de mult te iubesc, mai spuse el. Eşti perfectă. Ce soţie bună eşti! Nu mi-ai făcut nici măcar o singură zi nefericită sau tristă, iubita mea. Nici una. Ea plîngea acum fără să se mai ascundă şi se lupta ca suspinele să nu-i taie de tot respiraţia.

– Amedeo, iubitule, te iubesc. Atît de mult! Te implor... vino acasă.

– O să vin jubito, o să vin. Îţi promit. Şi chiar acum

sînt acolo, lîngă tine. Fii încă puţin fetiţa mea curajoasă.

– Curaj şi ţie, iubitul meu. Şi ţie. Cu acestea fiind spuse legătura se întrerupse fără alte comentarii.

Poliţia îl găsi a doua zi dimineaţa, lîngă un depozit de la marginea Romei: strangulat şi încă frumos, dar mort.

Capitolul 4

Maşinile de poliţie escortau limuzina, pe cînd Enzo o pilota uşor către centrul Romei. Alesese o biserică din apropierea *Casei di San Gregorio*, nu prea departe de Piazza di Spagna, Santo Stefano. Intrase acolo o dată, după ce se plimbaseră în neştire pe străzi, pe vremea cînd el îi făcea curte. Le plăcuse simplitatea, vechimea şi frumuseţea ei; acum i se părea şi mai potrivită decît somptuoasele catedrale din centrul Romei.

Bernardo stătea lîngă ea în maşină. Privea drept înainte, fără să vadă nimic, nici măcar ceafa lui Enzo pe care o fixa cu insistenţă. Era el cu adevărat? Sau era altcineva? Cine fuseseră cei care trădaseră? Acum nu mai conta. Amedeo nu mai era. Luînd cu el rîsul şi căldura, iubirea şi visarea. Dus. Pe vecie. Ea era încă în stare de şoc.

Trecuseră două zile de la vizita ei la Alfredo Paccioli, cînd se dusese cu boceluţa aceea plină de bijuterii.

Două zile. Se simţea inutilă şi parcă ar fi fost şi ea deja moartă.

– Isabella... *bella mia.* Bernardo îi atingea cu delicateţe braţul. În tăcere îi luase mîna. Putea face atît de puţin pentru ea. Plînsese aproape o oră cînd îl sunaseră de la poliţie să îl anunţe. Şi apoi din nou cînd Alessandro i se aruncase în braţe:

– Mi-au omorît tăticul...ei...ei...!

Copilul suspinase pe cînd Isabella stătea nemişcată, lăsîndu-l să afle ce putea de la altcineva. Nu mai aveau acum nici soţ, nici tată, nici pe Amedeo. Se uitase cu atîta spaimă în ochii mari, întunecaţi şi nefericiţi.

– Te vor lua şi pe tine, mama?

– Nu, îi răspunsese ea, nu, niciodată! Îl strînsese mai tare în braţe. Şi nici pe tine n-or să mi te ia, *tesoro! Tu eşti al meu!*

Fusese mai mult decît putuse suporta Bernardo. Ca şi acum, de altfel. Isabella, ca o statuie de gheaţă, învesmîntată în negru de sus pînă jos, cu un voal negru pe faţă. Îi ascundeau doar în mică măsură frumuseţea. Îi adusese bijuteriile înapoi, erau toate, fără un cuvînt. Astăzi purta doar verigheta şi inelul pe care i-l dăruise Amedeo cu ocazia aniversării lor fericite, de acum cîteva luni. Cît trecuse oare? Numai cinci zile de cînd îl văzuse ultima oară? Şi nu se va mai întoarce niciodată? Bernardo se simţea el însuşi ca un copil de cinci ani privind în jos către Amedeo di San Gregorio al cărui chip purta pecetea liniştii şi a morţii.

Acum semăna încă şi mai tare cu statuile şi vechile picturi, cu un băiat graţios, un adolescent al vechii Rome. Dar plecase pentru totdeauna.

Bernardo o ajută în tăcere să coboare din maşină şi îi ţinu strîns braţul cînd păşiră în biserică. Poliţie şi gărzi pe

la toate intrările; o mulţime de feţe triste peste tot.

Înmormînarea fu scurtă şi insuportabil de dureroasă. Isabella stătu tăcută alături de el, cu lacrimile curgîndu-i pe obraz fără întrerupere, sub voalul negru. Funcţionarii lor, prietenii şi rudele suspinau într-o armonie a durerii sincere. Pînă şi scorpia cea bătrînă era acolo, cu bastonul ei placat cu aur şi ebonită. Parcă trecuseră ani pînă ce ajunseseră acolo. În ciuda tradiţiei, Isabella anunţase că nu va primi pe nimeni acasă. Absolut pe nimeni. Voia să fie lăsată singură. Cine ştia oare care fusese cel care trădase? Dar acum Bernardo era sigur că era puţin probabil să fie cineva din cercul lor de cunoştinţe. Nici măcar poliţia nu avea vreun indiciu. Presupuneau, şi probabil că aşa era, că fuseseră nişte „amatori norocoşi", dornici să se înfrupte cu o halcă din bunăstarea *Casei di San Gregorio*. Nu existau nici amprente, nici o dovadă măcar sau vreun posibil martor. Nu mai fuseseră alte apeluri telefonice. Şi nici nu vor mai fi, poliţia era sigură de asta. Cu excepţia sutelor, poate miilor de maniaci care-şi vor începe jocul lor macabru. Poliţia îi supraveghea telefonul acum, aşteptînd atacul unor mărunţi demenţi din cei a căror plăcere era să vîneze omul, să-l insulte, să-l tachineze răutăcios, să-i facă confesiuni, să-l înspăimînte sau să-i murmure obscenităţi la telefon. O preveniseră pe Isabella la ce să se aştepte. Bernardo se crispa numai gîndindu-se: trecuse prin destule biata fată.

– Unde e Alessandro? Bernardo bău repede o ceaşcă de cafea după înmormîntare, gîndindu-se cît de insuportabil de goală era casa acum şi ruşinîndu-se cînd se surprinsese gîndind că dacă tot trebuise să fie cineva, bine că fusese Amedeo şi nu copilul. Isabella n-ar fi fost însă capabilă să vadă diferenţa. Dar pentru Bernardo era clar. Aşa cum ar fi fost şi pentru Amedeo. S-ar fi sacrificat

bucuros ca să-şi cruţe singurul copil.

– E în camera lui, cu bona. Vrei să îl vezi? Isabella se uita la el fără viaţă, ridicîndu-şi privirea ştearsă peste ceaşcă.

– Nu pot rămîne. Dar voiam oricum să vorbesc ceva cu tine.

– Despre ce? Nu era uşor să-i vorbeşti zilele astea, iar pe doctor nu l-ar fi lăsat să-i dea ceva care să o ajute. Bernardo ghici adevărul, că nu dormise deloc de aproape o săptămînă.

– Despre faptul că ai nevoie de o evadare.

– Nu fi absurd. Puse ceaşca jos fără putere şi îl privi. Mă simt bine.

– Aşa şi arăţi. Îi întoarse privirea şi pentru o clipă îi trecu pe faţă o palidă licărire ca de zîmbet. Era prima revenire a vechii tensiuni dintre ei după aproape o săptămînă. Îi făcea să se simtă ceva mai destinşi şi, din nou, mai apropiaţi.

– Ei bine, da, sînt obosită, dar o să-mi treacă!

– Nu, dacă rămîi aici!

– Greşeşti! Aici am nevoie să stau, *lîngă lucrurile lui! Casa lui... Lîngă... el...*

– De ce nu faci o călătorie în America?

– De ce nu-ţi vezi de treburi? Se lăsă pe spate în fotoliu cu un oftat. Nu plec nicăieri, Bernardo! Nu am forţă!

– Dar ai auzit ce-a spus poliţia. Or să sune o mulţime de obsedaţi, or să te înnebunească. Şi nici presa nu o să te lase în pace. Mai ales acum. Aşa vrei să trăieşti? Asta vrei pentru Alessandro? Nici măcar nu-l mai poţi lăsa la grădiniţă.

– Poate să meargă din cînd în cînd. Mai tîrziu.

– Atunci pleacă de aici pentru un timp. Pentru o lună. Cîteva luni, Pentru ce să mai stai aici?

– Pentru tot. Îl privi hotărîtă şi-şi scoase încet pălăria şi voalul de pe faţă. Era ceva obstinat şi înspăimîntător în felul cum îl privi.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că mă întorc la lucru luni. Cu orar redus, dar în fiecare zi. De la nouă la unu sau la două. Oricît mă va costa.

– Glumeşti?

– Deloc.

– Isabella, nu poţi vorbi serios. Era şocat.

– Pot şi am s-o fac. Cine crezi că o să conducă afacerile acum... acum cînd... el nu mai e? Se poticni o clipă de cuvinte. Dar el se repezi de îndată ce îi auzi discursul:

– Credeam că eu aş putea face asta. Pentru o clipă arătă foarte rănit şi dîrz. Ea privi în depărtare şi apoi din nou la el:

– Ai putea. Dar nu te pot lăsa. Nu pot să stau aici şi să abdic. Nu pot să renunţ la ceea ce am creat alături de Amedeo, la ce am clădit împreună, la ce am iubit şi la ce am realizat. Acum el nu mai e, Bernardo. Îi datorez asta. Lui şi lui Alessandro. Într-o zi afacerile vor fi ale lui. Tu şi cu mine va trebui să îl învăţăm ceea ce va trebui să ştie. Tu şi cu mine. Amîndoi. Nu pot s-o fac doar stînd aici. Dacă aş face-o, nu aş mai putea decît să-i povestesc cum era acum douăzeci de ani „pe cînd trăia tatăl său". Îi datorez mai mult decît atît, şi lui, şi lui Amedeo, şi ţie, şi mie. Mă întorc la treabă luni.

– Dar nu spun că n-ar trebui să te întorci! Spun doar că e prea devreme! Încercă să îi vorbească pe un ton blînd, dar el nu era Amedeo. Nu se putea descurca în maniera lui Amedeo, cu blîndeţe; el era aprig. Dar de astă dată, ea îşi scutură doar capul, ochii umplîndu-i-se

iarăşi de lacrimi.

– Nu e... Bernardo.. nu e prea curînd deloc. E mult... mult... prea tîrziu. El îşi puse o mînă peste a ei şi aşteptă să îşi recapete respiraţia întretăiată de sughiţuri de plîns.

– Ce o să fac aici? O să mă plimb prin casă? O să-i deschid dulapurile cu haine? O să stau în grădină? O să aştept în budoar? Pe cine? Pe un bărbat care... Un suspin răzbătu de la ea pe cînd stătea nemişcată, cu capul drept... Un bărbat pe care l-am iubit... şi care niciodată... nu va mai veni...acasă. Trebuie... să... mă întorc la treabă! Trebuie! E o parte din mine şi era şi o parte din el. O să-l regăsesc acolo. În fiecare zi. Într-o mie de feluri. În felul în care contează cel mai mult. Eu... trebuie! Asta-i tot! Pînă şi Alessandro înţelege. I-am spus azi-dimineaţă. Înţelege perfect. Pentru o clipă arăta mîndră. E un băieţel atît de bun!

– Atunci îl vei înnebuni şi pe el aşa ca şi pe tine. Dar Bernardo n-o spusese cu răutate şi Isabella zîmbi doar.

– Poate că-l voi înnebuni pe cît sînt şi eu, Bernardo! Şi poate că va fi tot atît de plăcut ca şi tatăl lui. Poate că voi reuşi şi asta. Şi cu acestea se ridică şi pentru prima dată după atîta timp zîmbi cu adevărat, cu o palidă lumină în ochi. Acum trebuie să fiu singură! Pentru un timp.

– Cînd te mai văd? Se ridică în picioare privind-o. Isabella era încă acolo. Undeva, dusă, pierdută în gînduri, adormită într-un fel; ştia că va reveni la viaţă. Acum era sigur de asta. Era prea multă viaţă în ea ca să nu fie aşa.

– Mă vei vedea luni dimineaţă, bineînţeles. În biroul meu.

O privi doar, în tăcere, şi apoi plecă. Avea multe pe cap

Capitolul 5

Isabella di San Gregorio apăru într-adevăr la serviciu luni dimineaţa. Şi apoi în fiecare dimineaţă şi în fiecare zi care urmă. Era acolo de la nouă la două, inspirînd spaimă, teroare, admiraţie şi respect. Era tot ceea ce Amedeo ştiuse întotdeauna că e. Era făcută din oţel şi foc, inimoasă şi curajoasă. Purta acum sceptrul lui alături de mantia ei şi le purta cu modestia altor sute de astfel de oameni.

Lucra la documentaţie şi acasă, în camera ei pînă noaptea tîrziu, mult timp după ce Alessandro se culca. Viaţa ei avea acum două ţeluri: munca şi copilul. În rest... prea puţin. Era extrem de încordată, obosită, retrasă, dar făcea ceea ce zisese că va face. Îl trimise chiar şi pe Alessandro la grădiniţă, cu un bodyguard, cu precauţie, grijă, dar şi cu hotărîre. Îl învăţă să fie mîndru, netemător. Îl mai învăţă să fie brav, nu plin de furie. Îl învăţă tot ceea ce ea însăşi era. Reuşi chiar să îi dea ceva mai mult.

Răbdare, iubire, veselie şi, uneori, chiar plîngeau împreună. Pierderea lui Amedeo însemnase pentru amîndoi aproape tot ce aveau. Dar asta îi făcuse mai apropiaţi şi mai buni prieteni. Singurul a cărui prietenie avea de suferit era Bernardo. El preluase greul durerii ei, al oboselii şi al neliniştii ei. Dar în loc de a conduce mai mult afacerile, i se părea că de fapt o face mai puţin. Lucra mai din greu, mai mult şi aproape tot timpul, fără odihnă; cu toate acestea ea încerca pur şi simplu să fie totul: rădăcina, trunchiul, inima şi sufletul *Casei di San Gregorio*. Lui îi rămîneau deziluziile. Şi amărăciunea. Şi mînia. Asta se vedea în toate întrevederile lor. Se luptau în continuare, dar Amedeo nu mai era între ei ca să-i tempereze. Ea încerca să fie şi Amedeo şi ea însăşi; şi nu putea împărţi cu nimeni ceea ce avusese în comun cu Amedeo, adică totul. Tot ea era la comandă. Asta crea mai multă tensiune decît fusese vreodată între cei doi. Dar cel puţin, bine că afacerile nu fuseseră afectate de moartea lui Amedeo. După luni de zile cifrele arătau la fel, iar după două luni stăteau mai bine decît anul trecut pe vremea aceasta. Totul era bine, cu excepţia relaţiei ei cu Bernardo şi a felului cum arăta Isabella. Telefonul suna încontinuu, zi şi noapte, acasă şi la serviciu. Conform previziunilor erau maniacii. Certuri, ameninţări, confesiuni, simpatie, acuze, obscenităţi şi propuneri. Nici măcar nu mai răspundea la telefon. Omul pus acolo pentru asta era zi şi noapte la post. Cel din vilă. La serviciu era un altul care făcea exact acelaşi lucru. Dar încă nici un indiciu nu ieşise la iveală pentru a ajuta la identificarea răpitorilor. Deja era clar că niciodată nu vor fi găsiţi, înţelese Isabella. Trebuia să o facă ea. Şi mai ştia că o vor lăsa în pace. Toţi, maniacii, nebunii, toţi! Într-o bună zi. Ea putea să aştepte. Dar Bernardo nu era

de acord.

– Eşti nebună? Nu poţi să trăieşti astfel. Ai slăbit deja zece kilograme. Eşti ca o scîndură. Nu credea asta, desigur; ea era mereu frumoasă în ochii lui, dar arăta bolnavă parcă.

– Asta n-are nici o legătură cu telefoanele. Are legătură cu mîncarea. Încercă să-i zîmbească peste birou, dar era prea obosită ca să mai continue. Se certaseră destul toată dimineaţa.

– Pui în pericol copilul!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bernardo, nu-i adevărat! Ochii ei erau gata să îl sfîşie de astă dată. Avem şapte bodyguarzi acasă. Unul stă tot timpul lîngă Enzo în maşină. Altul îl duce la şcoală. Nu te mai încăpăţîna ca un catîr.

– Stai, stai aşa, nebuno! Ţi-am spus sau nu ţi-am spus în ziua aia blestemată că voi doi nu trăiaţi cum trebuie? Am greşit atunci?

Era o izbucnire a propriei lui amărăciuni.

– Ieşi imediat din biroul meu, ţipă Isabella. Şi ieşi şi din viaţa mea!

– *Va cagare!* Ieşi trîntind uşa. Pentru o clipă fu prea uluită ca să se ducă după el şi să-i ceară scuze; se simţi prea obosită şi să încerce măcar. Era atît de al naibii de obosită să se lupte cu Bernardo. Încercă să îşi aducă aminte dacă aşa fusese întotdeauna. Oare nu era cîndva amuzant? Oare nu rîseseră totuşi uneori? Sau rîdeau doar pentru că Amedeo le modera bătăliile? Nu îşi aducea aminte. Nu îşi mai amintea nimic decît munţii de hîrtii care zăceau pe biroul ei. Dar noaptea, atunci îşi amintea. Chiar prea mult. Îşi amintea de micile zgomote uşoare care îi vesteau că Amedeo a adormit. Şi de mîinile lui pe carnea fierbinte, pe tot trupul ei, îşi amintea. Îşi amintea

de felul cum se întindea şi căsca atunci cînd se trezea, cum o privea zîmbindu-i peste ziarul de dimineaţă, de felul cum mirosea după ce făcuse duş şi se bărbierise, de felul cum răsuna rîsul lui prin holul înalt cînd alerga după Alessandro, de felul cum... Îşi petrecea nopţile numai cu amintiri. Acum îşi lua de lucru şi acasă, sperînd astfel să ţină viziunile astea chinuitoare la distanţă, sperînd să se irosească în treburile de producţie şi în detaliile elaborării colecţiei, să se rătăcească printre cifre, statistici şi propuneri de investiţii. Nopţile i se păreau prea lungi, după ce Alessandro se ducea la culcare.

Închise strîns pleoapele şi oftă, singură în biroul ei, încercînd să se apuce iarăşi de lucru, dar se auzi o bătaie uşoară în uşă. Fără să îşi dea seama sări în picioare, uluită. Era uşa ce dădea spre biroul lui Amedeo, uşa pe care numai el o folosea. Pentru o clipă simţi că tremură. Încă mai trăia cu speranţa absurdă că el se va întoarce. Că totul nu era decît un coşmar, o mînciună oribilă. Că într-una din după-amiezi, *Ferrari*-ul va aluneca încet de-a lungul trotuarului, uşa se va deschide cu un pocnet şi el o va striga: „Isabellezza! M-am întors!"

– Da! Privi spre uşă, la ce-a de-a doua bătaie.

– Îmi dai voie? Era doar Bernardo, arătînd încă tulburat.

– Desigur. Ce faci acolo? Fusese în biroul lui Amedeo. Iar ea nu-l voia acolo. Nu voia pe nimeni acolo. Era refugiul ei uneori, pentru o clipă, la prînz sau la sfîrşitul vreunei zile. Dar pînă şi ea îşi dădu seama că nu-l poate ţine pe Bernardo la distanţă de toate acestea. Avea dreptul să citească hîrtiile lui Amedeo, să folosească şi cărţile lui, cele pe care el le ţinuse pe peretele din spatele biroului lui.

– Căutam nişte dosare. De ce?

– Nimic. Ochii ei îndureraţi nu puteau însă ascunde adevărul. Pentru o clipă Bernardo o compătimi. Indiferent cît de imposibilă era uneori, indiferent cît de diferite erau aspiraţiile lor în domeniul afacerilor, el înţelegea cu adevărat imensitatea pierderii pe care ea o suferise.

– Te deranjează atît de mult cînd intru acolo? Vocea lui era alta acum faţă de aceea cu cîteva minute în urmă cînd ea ţipase la el, iar el îi trîntise uşa în nas.

Încuviinţă din cap, pierzîndu-şi privirea undeva departe şi mutînd-o apoi iar asupra lui.

– Stupid, nu-i aşa? Ştiu că trebuie să iei unele lucruri din biroul lui. Şi eu o fac.

– Nu poţi să faci din astá o obsesie, Isabella! Vocea lui era blîndă, dar fermă. Făcea destule în numele afacerilor. Se întrebă cît va mai ţine.

– Ştiu.

El rămase stingherit în uşă întrebîndu-se dacă acum era momentul. Sau cînd? Cînd să îi ceară mîna? Cînd să îi poată spune ce gîndea cu adevărat?

– Putem vorbi o clipă sau eşti foarte ocupată?

– Aş avea ceva timp...

Tonul ei nu era prea încurajator. Încercă să îşi îndulcească glasul. Poate că el voia să îi ceară scuze pentru ceea ce îi spusese înainte de a ieşi trîntind uşa acum cîteva minute.

– E ceva deosebit?

– Aşa cred. Oftă uşor şi se aşează. E ceva cu care nu am vrut să te tulbur pînă acum, dar cred că poate e timpul.

– Oh, Dumnezeule! Şi... acum ce mai e? Oare cine mai pleacă, ce mai fusese anulat, ce avea să se mai întîmple? Iarăşi afurisitul ăla de săpun? Credea că a auzit destul; ori de cîte ori trebuiau să vorbească despre el îşi

aminlea de ziua cînd... cînd Amedeo... ultima lui dimineaţă... o avertiza din priviri.

– Nu mă privi aşa! Nu e nimic neplăcut. De fapt... încerca să o convingă zîmbindu-i... ar putea fi chiar drăguţ.

– Nu sînt prea sigură că aş putea suporta şocul, oricare ar fi el. Se lăsă pe spătarul scaunului. Nervi, încordare, probabil fusese acolo de cînd... O.K., dă-i drumul. Spune-mi!

– *Ecco, signora!* Şi brusc regretă că nu o abordase, invitînd-o la masă sau... Da, ar fi fost bine, poate, departe pentru puţin timp de atmosfera de aici, cu o sticlă de vin bun. Dar cine ar mai fi putut să o lămurească să iasă pe undeva? Şi s-o convingi să iasă din clădire trei paşi însemna să care după ei armata de bodyguarzi. Nu, era mai bine aici. Avem un telefon din America.

– Cineva a comandat zece mii de bucăţi, sîntem desemnaţi să o îmbrăcăm pe primadoamnă şi oi mai fi cîştigat şi vreun important premiu de modă, nu?

– Păi... Pentru un moment amîndoi zîmbiră. Slabă Domnului că era în toane mai bune decît azi-dimineaţă. Nu era prea sigur în privinţa motivului, poate pentru că avea atîta nevoie de el sau poate că dintr-o dată obosise să mai lupte. Nu, nu-i ceva de genul ăsta. Au sunat de la *Farnham-Barnes.*

– Monstrul omnivor al marilor magazine universale? Ce naiba mai vor acum? În ultimii zece ani F.B.-urile, cum li se spunea, înghiţiseră pe rînd toate marile magazile universale din State. Deveniseră puternici, împotriva lor nu era bine să lupţi.

– Au fost sau nu satisfăcuţi de ultimele livrări? Nu, lasă, nu are importanţă! Ştiu deja răspunsul: mai vor. Păi, spune-le că nu le dăm mai mult. Doar ştii deja chestia

asta. Din cauza numărului mare de „verigi" din lanţul lor de magazine, Isabella ţinea foarte strîns frîiele afacerii în mînă. Puteau primi doar atît cît li se stipulase din linia de prêt-à-porter şi o cantitate infimă din linia de serie mică al cărei designer şi şef de concept era chiar Isabella. Nu dorea ca femei din Des Moines, Boston şi Miami să poarte rochii la fel. Chiar şi în confecţiile „de serie", Isabella controla cantitatea cu o mînă de fier.

– Asta era? Îl privi pe Bernardo nerăbdătoare şi el îşi prinse buza de sus între dinţi panicat:

– Nu tocmai. Mai au şi altceva în cap. Compania-mamă, o chestie care se cheamă I.H.I., *International Holdings & Industries,* cea care deţine *Farrington Mills,* liniile aeriene *Inter Am,* şi linia nutritivă *Harcourt Foods* face discrete cercetări în legătură cu noi, de cînd cu Amedeo... în ultimele două luni.

– Ce fel de cercetări? Ochii ei erau negri-tăciune. Reci, duri, fără expresie.

Dar n-avea nici un rost să se mai ascundă după deget:

– Vor să ştie dacă ai fi interesată să le vinzi lor.

– Eşti nebun?

– Ba deloc! Pentru ei ar fi un adaos strălucit la ceea ce au făcut deja cu F.B.-urile. Au achiziţionat aproape toate marile magazine universale mai valoroase din America, fără însă a le afecta integritatea. E un lanţ de magazine, fără să fie, de fapt. Fiecare magazin a rămas exact la fel de exclusiv ca şi pînă acum, doar că beneficiază, făcînd parte dintr-o formă mai largă de organizare, de fonduri şi de resurse mai mari. În ce priveşte inteligenţa afacerii se poate spune că e strălucită.

– Atunci transmite-le felicitări din partea mea. Şi zi-le să se ducă la plimbare. Ce-şi închipuie? Că *San Gregorio*

e vreun mic magazin italian care să se adauge lanţului lor? Nu fi absurd, Bernardo! Ce fac ei nu are nimic de-a face cu noi.

– Ba dimpotrivă! Are foarte mult de-a face cu noi. Ne poate oferi un sistem internaţional de alimentare pentru toate celelalte linii, facilităţi de producţie, marketing la scară largă dacă avem nevoie pentru săpunuri, colonii etc. E o operaţiune extrem de avantajoasă şi ni s-ar potrivi perfect pentru liniile noastre de bază.

– Nu eşti în toate minţile! Îl privi şi rîse nervos. Îmi sugerezi practic să le vînd lor? Despre asta e vorba pînă la urmă?

Ezită pentru o fracţiune de secundă şi apoi încuviinţă din cap, temîndu-se de ce ar fi putut fi mai rău. Ceea ce se şi întîmplă:

– Eşti nebun? Ţipă la el şi se ridicase în picioare. Despre asta a fost vorba de dimineaţă? Despre cît arăt eu de obosită? Cît am slăbit? Asta era, Bernardo? Îţi oferă o răsplată suplimentară dacă poţi să aduci vorba despre asta în faţa mea? Lăcomia, toată lumea e dominată de lăcomie. Ca acei... Se poticni în vorbe, gîndindu-se la răpitorii lui Amedeo şi se răsuci repede cu spatele ca să îşi ascundă o subită răbufnire de lacrimi. Nu vreau să discut despre asta. Rămase cu spatele la el, privind pe geam, căutînd reflex din ochi maşina lui Amedeo. Dar fusese deja vîndută.

În spatele ei, vocea lui Bernardo se auzi surprinzător de încet, aproape ca o şoaptă:

– Nimeni nu-mi dă sume fabuloase, Isabella! În afară de tine. Ştiu că e prea curînd pentru tine să te gîndeşti la asta, dar nu-i o hotărîre pripită. Este un pas necesar în afaceri. Acum!

– Ce vrei să spui? Se răsuci ca să-l privească drept în

faţă şi îl duru să vadă că avea încă ochii plini de lacrimi. Îţi închipui că Amedeo ar fi făcut aşa ceva? Că ar fi vîndut totul unui monstru devorator din America? Unei corporaţii? Unui F.B. sau I.H.I, sau mai ştie Dumnezeu cui? Asta e *San Gregorio,* Bernardo. *San Gregorio!* O familie! O dinastie! O dinastie domnitoare!

– Dar e un imperiu cu un tron gol! Cît timp crezi că o să te mai descurci aşa? O să mori de epuizare înainte ca Alessandro să ajungă la majorat. Şi nu numai atît. Suporţi aceleaşi riscuri pe care şi le-a asumat şi Amedeo, pe care le va prelua şi Alessandro. Ştii bine cum e în Italia acum. Dar tu? Dacă ţi se întîmplă ceva? Cît timp crezi că o să mai rezişti aşa păzită cum eşti, ori de cîte ori intri sau ieşi, cînd te aşezi sau cînd te ridici?

– Atîta timp cît va fi nevoie! Pericolul va cădea de la sine. Şi eşti de părere că a vinde e o soluţie? Cum poţi măcar să spui aşa ceva după tot ce ai investit în ea, după tot ce am ridicat împreună, după...? Din nou o podidiră lacrimile.

– Eu nu te trădez, Isabella. Se lupta să îşi regăsească stăpînirea de sine. Încerc doar să îţi explic şi să te ajut. Pentru tine nu există răspuns mai bun decît a accepta. Ei propun sume enorme pentru vînzare. Alessandro ar deveni enorm de bogat. Dar îşi dădu seama după ce vorbise că nu asta era soluţia pentru a o lămuri.

– Alessandro va fi ceea ce şi tatăl lui a fost. Capul *Casei di San Gregorio.* Aici. La Roma.

– Dacă va rămîne în viaţă. Vorbele abia fuseseră şoptite, cu o urmă de furie.

– Isprăveşte! Isprăveşte! Se uită la el cu mîinile tremurîndu-i, cu faţa strîmbată într-o mască grotescă. Încetează să mai spui aşa ceva! Nimic de felul ăsta nu se va mai întîmpla vreodată. Şi n-am să vînd! Niciodată!

Spune-le oamenilor alora: NU! Asta-i tot şi e definitiv. Nu vreau să le ascult oferta. Nu vreau să vorbesc nimic cu ei. De fapt îţi interzic să mai iei legătura cu ei.

– Dumnezeule, femeie! Nu fi nebună! urlă la ea Bernardo. Noi facem afaceri cu ei. Şi în ciuda încăpăţînării tale şi a restricţiilor tale tîmpite, I.H.I. rămîne cea mai mare contractantă pe care o avem!

– Anulează colaborarea.

– Nu, n-am s-o fac!

– Nu dau doi bani ce pe faci tu, lua-te-ar naiba să te ia! Lasă-mă naibii singură!

De data asta Isabella fu cea care ieşi trîntind uşa şi se refugie în biroul lui Amedeo, de alături. Bernardo rămase într-al ei pentru o clipă, apoi se întoarse în biroul lui. Era o nebună. Ştia că ea nu va fi niciodată de acord, dar vînzarea asta ar fi fost şansa vieţii ei. Ceva se întîmpla cu ea. Cîndva afacerea îi dădea bucurie, forţă, gustul de a lupta şi a trăi. Acum o vedea distrugînd-o. Fiecare zi petrecută în birourile acestea o făcea mai tristă şi mai singură. Fiecare zi supravegheată de bodyguarzi o făcea să fie mai înfricoşată, oricît nega ea asta. Fiecare zi trecînd cu dorul de Amedeo îi mai sfîşia încă o bucată din suflet. Dar avea frîiele de-acum înainte. Isabella di San Gregorio era sub control.

În dimineaţa următoare Bernardo îl sună pe preşedintele companiei I.H.I. şi îi comunică refuzul Isabellei. După ce o făcu şi se gîndi la ocazia pe care Isabella tocmai o pierduse, secretarul lui îl sună prin interfon:

– Da?

– E cineva aici care vrea să vă vadă.

– Acum ce mai e?

– E vorba despre o bicicletă. A zis că i-aţi spus dumneavoastră să o livreze la noi. Bernardo zîmbi ostenit şi

oftă: bicicleta. Era ceva plăcut, în sfîrşit, după dimineaţa asta de groază.

– Vin imediat.

Era roşie, şaua albastru cu alb, cu săgeţi roşii, albe şi albastre care porneau de la ghidon, cu sonerie, vitezometru şi o mică plăcuţă de înmatriculare avînd scris pe ea numele lui Alessandro. Era o bicicletă adorabilă şi ştiu că o să-i facă o bucurie imensă copilului care ardea de nerăbdare să albă „o bicicletă de-adevăratelea". Asta încă de astă vară. Bernardo ştia că Amedeo plănuise să îi cumpere una de Crăciun. O comandase el pe asta, apoi şi un mic costum argintiu de cosmonaut şi vreo şase jucării. Se anunţa un Crăciun dificil şi, aruncîd o privire în calendar pe cînd se ridica în picioare, îşi dădu seama că mai erau doar două săptămîni pînă atunci.

Capitolul 6

– Mama! Mama! E Bernardo! Nasul lui Alessandro era lipit de geam; bradul de Crăciun scînteia în spatele lui. Isabella îşi puse un braţ pe după umeril copilului şi privi afară. Zîmbea. Ea şi Bernardo făcuseră un fel de armistiţiu de cîteva zile. Avea nevoie de el anul acesta, o nevoie disperată, şi copilul la fel. Şi ea şi Amedeo îşi pierduseră părinţii în decursul ultimilor zece ani şi fiind şi ei copii unici, încercaseră să îi ofere lui Alessandro bucuria unui cămin, chiar dacă nu prea numeros.

– Ah, uite, uite! Fantastic! Are un pachet cît toate zilele... şi uite! Mai are şi altele. Bernardo făcu un soi de pantomimă caraghioasă, încovoindu-se sub povara sa, pe care o ducea într-un uriaş sac roşu. Purta un costum de Moş Crăciun, pe sub care se vedea unul din nenumăratele lui costume negre.

Isabella rîdea şi ea în timp ce paznicul deschidea uşa:

– *Ciao,* Nardo, *come va?* Îl sărută uşor pe obraz şi-şi mută toată atenţia către băieţel. Avusese două săptămîni dure la birou. Chestiunea I.T.H.-ului fusese definitiv închisă. Isabella le trimisese o scrisoare scurtă şi extrem de brutală, care pe Bernardo îl făcuse să pălească. Apăruseră însă alte probleme; pînă la urmă toate fuseseră rezolvate, se descurcaseră ei. Fusese o perioasă grea pentru amîndoi. Dar, într-un fel sau altul, sub ameninţarea Crăciunului ce se apropia, reuşiseră să mai evite ieşirile violente. Îi întinse un păhărel de coniac, pe cînd se aşezau cu toţii lîngă foc.

– Cînd am voie să le deschid? Acum?... Acum? Alessandro sărea în sus şi-n jos ca un mic spiriduş roşu, încălţat cu papucii pe care îi găsise aruncaţi undeva, după uşă, de mamma Teresa. Toţi servitorii sărbătoreau Crăciunul la bucătărie, cu vin şi cu cadourile pe care le primiseră de la Isabella. Singurii care nu fuseseră incluşi în sărbătoare fuseseră bodyguarzii. Erau trataţi de parcă ar fi fost invizibili; siguranţa întregii case depindea oricum de obligaţia lor de a rămîne tot timpul la toate intrările. Cel care supravegheau telefonul erau postaţi ca de obicei în vechiul studio al lui Amedeo. Telefoanele obsedaţilor sunau necontenit. Erau şi mai multe, acum, că era vacanţă. De parcă prin ce trecuseră nu le fusese de ajuns. Le trebuia şi mai mult. Şi Bernardo îşi dădu seama că toate astea îşi puneau amprenta asupra ei. Ştia întotdeauna cînd erau astfel de apeluri, parcă ar fi avut o intuiţie specială. Ceva dulce şi tandru începea să moară încet în fiinţa ei.

– Cînd pot să le deschid? Cînd? Alessandro îl trase de pantaloni pe Bernardo. Se prefăcea că nu aude:

– Ce să deschizi? Am doar lenjeria în pachetul de colo.

– Nu, nu e... nu, nu e! Mama... te rog!

– Nu cred că o să reziste pînă la miezul nopţii. Chiar şi Isabella zîmbea acum, cînd ochii ei mîngîiau cu blîndeţe faţa copilului. Dar mamma Teresa? De ce nu îi dai ei întîi cadoul?

– Of, mama!

– Ei, hai!

Ea scoase un pachet mare punîndu-i-l în braţe lui Alessandro. Acesta i-l dădu în primire bonei, o rochie de casă foarte frumoasă din satin roz, una din cele mai frumoase din colecţia Isabellei. Isabella însăşi îi mai dăduse deja o geantă şi un ceas de mînă elegant. Anul acesta trebuia să fie bun pentru toată lumea, dar mai ales pentru cei care se arătaseră devotaţi atît ei, cît şi copilului. Cel puţin bine că nu îi mai suspecta pe membrii personalului din propria-i casă. Era convinsă, în sfîrşit, că trădătorii erau oameni din afară. Îi dăruise lui Enzo o haină nouă, moale şi călduroasă din caşmir, pe care să o poarte peste uniformă. Îi mai dăruise şi un radio foarte bun, pe care să-l asculte în camera lui. Era foarte mîndru de el, fiindcă putea prinde chiar Londra sau Parisul. Toţi ai casei primiseră daruri şi toate la fel de frumoase. Celor de la birou li se oferiseră mici atenţii. Dar pentru Alessandro era pregătit cel mai frumos şi mai deosebit cadou. Nu-l văzuse încă, dar Enzo îl montase şi totul era pregătit.

Se întorsese ţopăind în cameră:

– A spus că e cel mai frumos cadou şi că o s-o poarte toată viaţa, gîndindu-se la mine. Alessandro părea mulţumit de efectul pe care îl avusese rochia roz. Şi acum, pentru mine!

Isabella şi Bernardo rîseră privindu-i ochii atît de strălucitori şi larg deschişi. Pentru o clipă totul fu de

parcă nimic rău nu li s-ar fi întîmplat vreodată. Pentru o secundă durerea ultimelor luni dispăru.

– Ei bine, domnişorule Alessandro, ia-ţi-le! Bernardo îi indică, printr-un gest măreţ, sacul uriaş al lui Moş Crăciun. Băiatul plonjă în el scoţînd mici strigăte de bucurie. Într-o secundă zburară prin aer hîrtii şi panglici, iar în clipa următoare Alessandro purta deja costumul de cosmonaut, al cărui argintiu contrasta amuzant cu papucii roşii din picioare. Rîdea şi chicotea şi se repezi alunecînd pe parchetul bine lustruit să îl sărute pe Bernardo. Apoi se scufundă iar în sacul minunilor. Jocurile, creioanele colorate, un urs mare care te îndemna să îl iei în braţe şi, în cele din urmă, bicicleta, tocmai în fundul sacului.

– Ah, ah, e minunată... este... este... un *Rolls-Royce?* Băiatul rîdea către ei, deja urcat pe bicicletă.

– Evident că este un *Rolls!* Ţi-aş da eu altceva decît ce-i mai bun?

Începu să se plimbe prin salon ţintind întîi masa stil *Louis XVI*, apoi peretele; cei doi spectatori rîdeau sau ţipau după caz. Apoi îl văzură pe Enzo zîmbind nesigur din uşă. O întrebă ceva din ochi pe Isabella şi ea încuviinţă cu un zîmbet. Îi şopti ceva lui Bernardo, care ridică din sprîncene şi apoi rîse:

– Cred că am să mă declar învins!

– Ba deloc! Poţi fi sigur că mîine dimineaţă o să vină la micul dejun pe bicicletă. Dar asta... am vrut doar să îl fac mai puţin nefericit pentru că stă închis în casă. Nu poate... ezită dureros pentru o clipă... nu poate să se mai ducă la joacă în parc de acum încolo. Bernardo încuviinţă în tăcere, puse jos paharul cu coniac şi se ridică. Tristeţea de o clipă din ochii Isabellei zbură şi se întoarse zîmbind către copil: Du-te şi adu-o pe mamma Teresa şi ia-ţi şi haina!

– Ieşim undeva? Se uita intrigat.

– Numai pentru cîteva clipe.

– Şi nu pot să rămîn îmbrăcat aşa? Se uită în jos foarte nefericit, la costumul lui de cosmonaut şi Bernardo făcu un semn discret în spatele lui.

– Ba poţi! Îţi pui paltonul deasupra.

– O.K. Pronunţase cuvîntul american cu un puternic accent italian şi apoi dispăru în mare viteză făcîndu-i cu ochiul lui Bernardo.

– S-ar putea să fiu obligat să îţi pun din nou oglinzile în hol.

– Ca să nu mai pomenim de cele din sufragerie, din toate camerele care despart dormitorul meu de al lui şi probabil şi uşa de sticlă.

Ascultară amîndoi zîmbind soneria bicicletei anunţînd furtuna din hol. Fusese exact cadoul potrivit. Mai ştia şi că fusese cadoul pe care-l plănuise Amedeo. Şi pentru o clipă nici unul dintre ei nu putu să vorbească. Ea îl privi cercetător şi oftă încet:

– Mă bucur că eşti cu Alessandro anul acesta Nardo... şi cu mine.

Îi atinse mîna delicat, în vreme ce focul din el ardea cu vîlvătăi.

– Nu aş fi putut fi nicăieri în altă parte. Apoi îi zîmbi şi adăugă: În ciuda ulceraţiilor pe care mi le provoci la serviciu. Dar asta era cu totul altceva. Şi dintr-o dată se simţi un fel de electricitate specială în aerul dintre ei.

– Iartă-mă, mă... mă simt atît de copleşită acum! Şi-mi închipui mereu că înţelegi. Se uita în sus spre el cu faţa ei frumoasă şi atît de palidă, care îi punea în evidenţă atît perfecţiunea trăsăturilor, cît şi ochii întunecaţi.

– Dar înţeleg! Te-aş putea ajuta mai mult, ştii bine, dacă m-ai lăsa!

– Nu sînt sigură că pot. Simt nevoia asta nebună să fac totul eu singură. E greu de explicat. E tot ce mi-a rămas în afară de Alessandro.

– Într-o zi va fi mai mult. Într-o zi... dar ea clătină doar din cap.

– Niciodată, niciodată! Nu mai există cineva ca el pe lume. Era un om cu totul deosebit. Lacrimile începură să îi curgă pe obraji şi îşi retrase mîna dintr-a lui.

Îşi îndreptă încet privirea spre foc. Bernardo privea şi el focul, sorbind în răstimpuri din paharul cu coniac. Se auzi dintr-o dată claxonul în hol şi apăru Alessandro cu mamma Teresa la remorcă.

– Gata? Ochii Isabellei erau puţin prea strălucitori, dar nimic de pe chipul pe care îl întorsese spre fiul ei nu arăta cît de mult suferă.

– *Si!* Feţişoara lui şmecheră îi privea de sub casca imensă de cosmonaut.

– *Allora, andiamo!* Isabella se ridică şi o luă înspre uşa dublă ce dădea în grădină. Un bodyguard stătea deja afară, aşteptînd neobservat să iasă cu toţii. Văzură că grădina era feeric luminată. Se uită în jos spre copil şi îl auzi că-şi ţine respiraţia.

– Mama!... Era un carusel micuţ, dar foarte frumos, exact de mărimea potrivită unui copil de cinci ani. O costase o avere, dar meritase fiecare ban ca să-i vadă ochişorii strălucindu-i ca acum. Patru căluţi dansau vesel pe un podium de lemn circular vopsit în roşu şi alb; mai erau o mulţime de clopoţei şi de clovni şi de ornamente.

Bernardo se gîndi că nu mai văzuse ochii copilului făcîndu-se atît de mari vreodată. Enzo îl ajută să se urce în şaua unui căluţ vopsit în albastru şi ornat cu panglici lungi, verzi. Calul mai avea şi o şa aurie cu clopoţei micuţi, argintii. Apăsară pe un buton şi caruselul porni.

Alessandro rîdea în hohote de o fericire nemăsurată. Tăcerea nopţii se umplu deodată de o muzică de carnaval şi servitorii se repeziră la ferestre şi oriunde întorceai acum capul vedeai cîte o gură pînă la urechi. Toţi rîdeau.

– Crăciun fericit! îi strigă Isabella, apoi se aruncă în şaua altui căluţ, unul galben, a cărui şa era de „purpură şi aur". Rîdeau fericiţi unul către celălalt, pînă cînd caruselul încetini şi opri. Bernardo îi urmărea, simţind ceva deosebit de tandru cum i se strecoară în suflet. Mamma Teresa se întoarse încet cu spatele şi-şi şterse pe furiş o lacrimă, iar Enzo şi gardianul îşi zîmbiră.

Alessandro se tot învîrti vreo jumătate de oră pînă cînd, în cele din urmă, Isabella reuşi să-l care în casă.

– O să-l găseşti acolo şi mîine dimineaţă!

– Dar vreau să mă mai dau în noaptea asta!

– Dacă o să-ţi petreci noaptea afară, Moş Crăciun n-o să mai vină.

Moş Crăciun? Bernardo zîmbi în sinea lui. Ce nu avea copilul ăsta? Zîmbetul îi păli. Nu avea un tată. Asta nu avea Alessandro. Îl ajută pe micuţ să se dea jos şi îl ţinu strîns de mînuţă, pe cînd intrau înapoi în casă. Puştiul dispăru rapid în bucătărie, iar Isabella şi Bernardo se aşezară lîngă foc.

– Ce minunăţie, Isabella! Ecoul muzicii de carnaval şi al clopoţeilor ca de cristal îi mai suna încă în urechi. În sfîrşit, Isabella zîmbi, dar aşa cum nu o făcuse de luni de zile:

– Întotdeauna mi-am dorit unul cînd eram copil. E perfect, nu-i aşa?

Pentru o clipă ochii ei fură la fel de strălucitori ca şi vîlvătaia din cămin. Ar fi vrut să îi spună ceea ce îi stătea pe buze: Şi tu eşti! Era o femeie deosebită. O ura şi o iubea şi îi era şi cea mai dragă prietenă.

– Crezi că o să ne lase şi pe noi o tură, două, dacă sîntem foarte cuminţi? Rîseîmpreună cu el şi îşi turnă un păhărel de vin roşu. Deodată, ca şi cum ar fi uitat ceva, sări în picioare şi alergă la pòm.

– Era să uit! Luă două cutiuţe înfăşurate în foiţă aurie şi se întoarse cu ele lîngă foc: Pentru tine!

– Dacă nu e un carusel aici şi pentru mine, altceva nici nu vreau! Şi din nou rîseră amîndoi. Dar rîsul încremeni, cînd descoperi ce era înăuntru. În prima cutiuţă era un minicalculator extrem de sofisticat şi de scump, într-o cutie de argint; arăta ca un portţigaret elegant şi era exact de mărimea buzunarului de la vestă.

– L-am comandat în America. Nu ştiu să-l manevrez, dar tu vei şti.

– Isabella, eşti nebună?

– Nu fi prost. Ar fi trebuit să îţi iau o buiotă pentru ulcerul tău, dar m-am gîndit că asta ar fi mai nostim. Îl sărută cu afecţiune pe obraz şi-i înmînă cea de-a doua cutie. Dar, de astă dată, ea se întoarse cu faţa către foc. Iar cînd o deschise, rămase mut: nu mai erau prea multe de adăugat. Era ceasul de buzunar pe care Amedeo îl venerase şi pe care aproape că nu-l purtase niciodată, tocmai fiindcă îl considera sacru. Aparţinuse tatălui lui, iar pe spatele ceasului, printre iniţialele a trei generaţii de San Gregorio, gravate cu fineţe, se aflau şi propriile lui iniţiale.

– Nu ştiu ce să spun!

– *Niente, caro.* Nu e nimic de spus.

– Alessandro ar trebui să aibă ceasul ăsta. Dar ea scutură numai din cap.

– Nu, Nardo, tu trebuie să îl păstrezi! Şi, pentru o clipă fără de sfîrşit, ochii ei priviră într-ai lui. Voia ca el să ştie că, în ciuda fricţiunilor lor permanente de la serviciu,

ţinea la el şi însemna mult pentru ea. Enorm! El şi Alessandro erau tot ce-i rămăsese de-acum înainte. Iar Bernardo va însemna întotdeauna ceva deosebit pentru ea. Îi era prieten. Aşa cum îi fusese şi lui Amedeo. Ceăsul avea să-i amintească asta mereu: că era mai mult decît un simplu director al *Casei di San Gregorio,* sau omul la care ţipa ea în fiecare zi, de douăzeci de ori pînă la amiază. Departe de birou era un om foarte important pentru ea, îl simţea ca fiind familia ei. El era o parte din cealaltă viaţă a ei. Şi privirea ei îi mărturisea toate astea acum. Ochii lui o priveau întrebători parcă şi cu atenţie, aşa, ca şi cum ar fi încercat să nu se lase purtat de un val imens, copleşitor.

– Isabella... Vocea lui suna dintr-o dată extrem de oficială, iar ea aştepta, ştiindu-l cît era de mişcat de dar.

– Am... am ceva să îţi spun! De mult timp. Poate că nu e acum momentul potrivit. Cred că e... nu sînt prea sigur. Dar trebuie să-ţi spun! Trebuie să fiu sincer cu tine. E... ceva... foarte important... pentru mine. Ezită îndelung asupra cuvintelor, de parcă ceea ce avea de spus îl apăsa şi îi era greu să o facă; privirea lui îi spunea că într-adevăr aşa şi era.

– Ceva nu e în ordine?

Dintr-o dată ochii ei fură plini de milă. Arăta ca pe patul morţii, bietul om! Iar ea fusese atît de aspră cu puţin în urmă. Pentru Dumnezeu, ce-o fi avut de spus? Stătea foarte dreaptă şi nemişcată, aşteptînd:

– Nardo, uită-te la mine! Hei, *caro,* de ce arăţi atît de speriat? Nu trebuie... Orice ar fi, mie poţi să îmi spui! Dumnezeu ştie că ne-am certat destul în toţi anii aceştia. Încerca să îl facă să zîmbească, dar nu reuşi; pentru prima dată de cînd o cunoştea se gîndi că e insensibilă. Dumnezeule sfinte, cum putea să nu ştie? Dar nu era

insensibilă; era oarbă. Ştiu asta cînd o privi, apoi încuviinţă din cap şi îşi puse cu grijă paharul jos.

– Sînt într-adevăr înspăimîntat. Ceea ce îţi voi spune m-a speriat dintotdeauna. Iar ceea ce mă îngrijorează acum este că s-ar putea să te sperie şi pe tine. Şi eu nu vreau să fie aşa. E ultimul lucru pe care mi l-aş dori. Ea rămase foarte dreaptă, urmărindu-l.

– Nardo, începu să vorbească atingîndu-l cu mîna ei albă şi atît de graţioasă. El îi-o luă şi o apucă strîns într-a lui. Ochii lui nu se mai desprindeau dintr-ai ei.

– O să-ţi spun cît pot de simplu, Bellezza. Nu pot altcum. Te iubesc! Adăugă apoi cu blîndeţe: De ani de zile.

Aproape că sări în sus auzindu-i vorbele, de parcă un curent i-ar fi trecut brusc prin corp, scuturîndu-i-l.

– Ce?

– Te iubesc! Acum arăta mai puţin speriat şi tot mai mult semăna cu Bernardo pe care îl ştia ea.

– Dar, Nardo, în toţi aceşti ani...

– În toţi anii aceştia, da! O spuse cu mîndrie de astă dată. Se simţea mai bine acum. Cel puţin totul ieşise la iveală.

– Cum ai putut?

– Foarte uşor! Eşti o belea pe capul omului de foarte multe ori, dar e destul de ciudat că asta nu te face mai puţin demnă de a fi iubită. El zîmbea, iar ea izbucni în rîs; pierise o parte din tensiunea ce domnise în cameră.

– Dar de ce? Se ridicase acum şi se îndrepta gînditoare către foc.

– De ce te iubesc sau de ce nu ţi-am spus pînă acum?

– Şi una şi alta! Şi de ce acum? De ce acum, Nardo... de ce-a trebuit să-mi spui acum? Se ghiceau lacrimi

bruşte în vocea şi-n ochii ei, aşa cum stătea rezemată de şemineu, uitîndu-se la foc. El veni spre ea, se aşeză alături şi-i întoarse faţa cu o mînă blîndă, ca să-i poată citi în ochi.

– Nu ţi-am spus în toţi anii ăştia pentru că vă iubeam pe amîndoi. Ştii bine că şi pe Amedeo îl iubeam. Era un om cu totul deosebit. Nu aş fi făcut niciodată ceva care să vă rănească, pe el sau pe tine. Mi-am înăbuşit sentimentele, le-am suprimat, transformîndu-le în sufletul pe care-l puneam în afaceri şi niţel şi în... zîmbi din nou... luptele pe care le duceam noi doi. Dar acum... totul s-a schimbat! Amedeo nu mai el Şi zi de zi, ceas de ceas, mă uit la tine cum te distrugi singură, obosindu-te peste măsură, singură, mereu singură. Nu mai pot suporta! Sînt oricînd aici pentru tine. Aşa cum am fost în toţi anii aceştia. Era timpul să o ştii. Era timpul să mă vezi altfel, Isabella! Şi... ezită pentru o clipă şi, apoi, stînd foarte drept şi hotărît i-o spuse: Şi e timpul să am şi eu rostul meu. Să te ţin în braţe, să-ţi spun că te iubesc, să fiu tatăl vitreg al lui Alessandro, dacă m-ai lăsa, nu doar prietenul lui. Poate că sînt nebun să-ţi spun toate astea, dar... trebuia... te iubesc de prea mult timp în tăcere. Vocea îi era încărcată de toată pasiunea pe care o stăvilise în toţi anii aceia şi, pe cînd îl privea, lacrimile începură să-i inunde obrajii, curgîndu-i de pe faţă pe rochie fără ca ea să le observe. O privi şi încet începu să i le şteargă cu un gest blînd. Era prima dată cînd o atingea în felul ăsta şi simţi deodată o pasiune nestăvilită fulgerîndu-i mădularele. Aproape fără să se gîndească, o trase spre el şi o sărută aprig. Nu se luptase cu el, chiar pentru o clipă i se păru că răspunde sărutului lui. Dar ceea ce se întîmpla era prea mult pentru ea; îl împinse brusc şi ferm.

Erau amîndoi cu respiraţia tăiată, iar ochii Isabellei

aveau o expresie sălbatică atunci cînd îl priviră pe vechiul ei prieten.

– Nu, Nardo!... Nu! Lupta din greu atît împotriva a ceea ce-i spusese el, cît şi împotriva sufletului lui.

Dintr-o dată el deveni mai speriat decît ea.

– Iartă-mă! Nu pentru ce ţi-am spus, ci pentru că... te-am grăbit... eu... Dumnezeule, iartă-mă! E prea curînd. Am greşit.

Dar pe măsură ce se uita la el o cuprinse o milă dureroasă pentru sufletul lui chinuit. Era evident că suferea de ani de zile. Şi în tot acest timp ea nu ştiuse şi era sigură că şi Amedeo fusese la fel de neştiutor ca şi ea. Dar cum putuse să fie atît de proastă? Cum putuse să nu vadă? Îl privi cu compasiune şi cu tandreţe şi întinse amîndouă mîinile spre el.

– Nu-ţi face griji, Nardo. Totul e în regulă. Dar cînd zări flacăra de speranţă pe care cuvintele ei i-o aprinseseră în ochi, îşi scutură repede capul. Nu, nu mă înţelege greşit. Eu... nu ştiu. E prea curînd. Dar nu ai greşit: dacă era ceea ce simţeai, trebuia să îmi spui. Trebuia să mi-o spui demult.

– Şi pe urmă? Pentru o clipă vocea i se umplu de amărăciune şi de gelozie pe vechiul lui prieten.

– Nu ştiu. Dar trebuie să mă fi purtat foarte crud şi absurd în toţi anii aceştia.

– Nu. Doar oarbă! Dar poate că a fost mai bine. Ţi-am mai spus că ar fi complicat mult lucrurile. Aşa se va întîmpla şi acum.

– Nu neapărat!

– Dar s-ar putea. Vrei să plec de la *San Gregorio*, Isabella? O spusese cu sinceritate şi vocea îi sunase tare obosită. Fusese o seară grea pentru el.

Dar îl fixă cu focuri aprinse în privire:

– Chiar eşti nebun? De ce? Pentru că m-ai sărutat? Pentru că mi-ai spus că mă iubeşti? Pentru asta vrei să pleci? Nu-mi face asta, Nardo. Am nevoie de tine în prea multe feluri. Habar nu am ce simt acum. Sînt încă surdă şi oarbă. Îl vreau încă pe Amedeo zi şi noapte... Aproape jumătate din timp mi-o petrec fără să înţeleg că nu se va mai întoarce. Încă îl mai aştept să... Încă îl mai aud şi-l văd, şi-i simt mirosul... Nu e loc în viaţa mea pentru altcineva, în afara lui Alessandro. Nu pot să-ţi promit nimic acum. Abia aud ce-mi spui. Aud, fără să înţeleg pe de-a-ntregul. Poate că într-o zi va fi altfel. Dar pînă atunci pot doar să fac ce am făcut şi pînă acum: să te iubesc ca pe un frate, ca pe un prieten. Dacă ăsta va fi un motiv pentru tine ca să pleci de la *San Gregorio,* atunci fă-o! Dar n-am să te înţeleg niciodată! Putem continua ca şi pînă acum; nu există motive să nu o facem.

– Dar nu pentru totdeauna, *cara.* Înţelegi asta?

Arătă îndurerată cînd ochii li se întîlniră.

– Ce vrei să spui?

– Doar ce am spus, că nu pot continua aşa la nesfîrşit. Trebuia să îţi spun, pentru că nu mai pot păstra secretul propriilor mele sentimente şi nici nu aş avea motive să o mai fac. El nu mai e, iar eu te iubesc, sînt două fapte certe. Dar să continuăm aşa la nesfîrşit, dacă tu nu mă vei putea iubi exact în felul acela, să mai lucrez pentru tine, fiindcă în realitate eu lucrez la tine şi nu cu tine, mai ales acum, să mai continui să joc rolul secundar toată viaţa mea... Isabella, nu pot! Într-o zi vreau să-mi împart viaţa cu tine, nu să exist undeva la marginea vieţii tale. Vreau să îţi ofer ceea ce viaţa mea îţi poate oferi. Vreau să te fac mai fericită şi mai puternică. Vreau să te aud rîzînd din nou. Vreau să împărţim victoria colecţiilor noastre şi a fantasticelor noastre negocieri.

– Dar întotdeauna o vei face.

– Da. Încuviinţă simplu dînd din cap: Aşa va fi. Dar ca soţ sau ca prieten. Nu ca simplu angajat.

– Înţeleg. Deci, înseamnă că tot ceea ce vrei tu este fie să mă mărit cu tine, fie să pleci.

– Eventual. Dar ar dura prea mult... dacă... aş putea avea vreo speranţă?

Dar nici ei nu-i fu uşor să îi răspundă.

– Nu ştiu. Dintotdeauna te-am iubit. Dar nu în felul ăsta. Îl aveam pe Amedeo.

– Înţeleg. Întotdeauna am înţeles. Stătură tăcuţi, privind îndelung focul, fiecare pierdut în propriile-i gînduri. Încă o dată îi luă mîna cu delicateţe. I-o deschise, i-o privi, cu liniile acelea fine ale unui destin ciudat, şi i-o sărută. Ea nu-şi retrase mîna, dar îl privi cu nişte ochi atît de trişti... Însemna mult pentru ea şi îl iubea, dar nu era Amedeo. Şi nu va fi... niciodată... şi pe cînd stăteau acolo, amîndoi ştiură. O privi lung şi sfredelitor, pe cînd îi luă mîna în mîna sa:

– Vorbeam serios adineauri. Ai vrea să îmi dau demisia?

– Din cauza celor întîmplate azi? Vocea îi sunase tristă şi obosită. Nu se simţise trădată, ci sărăcită. Într-un fel simţea că îl pierduse ca prieten. El voia să îi fie iubit. Şi astfel nu rămîneau prea multe variante pentru slujbă.

– Da, din cauza celor de azi. Dacă din cauza mea s-a creat o relaţie dificilă de colaborare pe viitor, voi pleca. Imediat, dacă vrei.

– Nu vreau! Ar fi şi mai puţin posibil, Nardo. Mă voi gîndi la asta într-o săptămînă.

– O să fii tu însăţi surprinsă, dar n-o s-o faci. Dar dacă asta e ceea ce preferi...

Îşi scutură capul într-o negaţie cinstită:

– Nu. Dar nu ştiu ce să îţi spun despre toate astea.

– Atunci nu spune nimic. Şi, într-o bună zi, cînd va veni exact momentul, ţi-o voi repeta din nou. Dar, te rog, nu te tulbura gîndindu-te şi răzgîndindu-te, nu-ţi crea impresia că îţi atîrnă deasupra capului sabla lui Damocles. Nu am să sar asupră-ţi ca să te iau în braţe. Sîntem prieteni de prea mult timp. Nu vreau să pierd şi asta.

Brusc se simţi uşurată. Poate că nici nu pierduse chiar totul, în definitiv.

– Mă bucur, Nardo. Nu mă simt în stare să fiu pusă în situaţii de tipul „sau... sau". Nu mă simt încă pregătită. Poate că niciodată nu voi fi.

– Ba da, vei fi! Dar poate că niciodată pentru mine. Înţeleg şi asta.

Se uită la el cu un zîmbet tandru şi se întinse să-l sărute uşor pe obraz:

– Şi de cînd ai devenit aşa de clarvăzător, domnule Franco?

– Aşa am fost întotdeauna. Numai că tu nu ai observat.

– Chiar aşa? El zîmbea, iar ea rîse; întreaga atmosferă se schimbase din nou.

– Da, aşa e. Ai observat că am fost geniul bun al locului pe la serviciu? Sau nu ai observat?

– Ba da! Şi în fiecare dimineaţă mă scol şi mă uit în oglindă, întrebîndu-mă: „Oglindă, oglinjoară, cine-i geniul meu în ţară?" Dar acum rîdeau amîndoi şi feţele lor erau iarăşi apropiate; îi putea simţi respiraţia delicată pe obraz. Ar fi vrut să o sărute din nou şi îi zărea gura care o aştepta pe a lui, dar de astă dată nu mai încercă, momentul trecu şi, jenată, Isabella rîse şters, apoi se ridică în picioare şi începu să se plimbe. Nu, nu va fi uşor la birou de acum încolo.

– Uite ce a pregătit Laura pentru Moş Crăciun! Cu papucii lui mici şi moi apăruse lîngă ei neauzit. Dar uitîndu-se către Alessandro văzură că nu era chiar singur.

Abia căra două platouri încărcate cu turtă dulce pe care le depozită cu grijă pe un scăunel pe care-l aşezase lîngă foc. Privi foarte sobru, apoi alese o bucată mare de turtă dulce caldă pe care o mîncă repede. Apoi dispăru din nou, după ce, fără să ştie, risipise vraja cea rea.

– Isabella... O privi şi rîse. Nu fi îngrijorată. El îl bătu uşor braţul fără să îi spună nimic şi schimbară o privire veselă, căci se întorcea Alessandro. Căra cu greutate două căni imense cu lapte.

– Dai vreo petrecere cumva sau vrei să îl hrăneşti pe Moş Crăciun? Bernardo îi zîmbi şi se aşeză.

– Nu, nimic nu este pentru mine.

– Totul e pentru Moşul? Bernardo îl privi cu un zîmbet subţire, dar faţa copilului deveni deodată extrem de serioasă şi scuturâ din cap. E pentru mine? Căpşorul se clătină a negare iar.

– Sînt pentru tati! În caz că... îngerii îl vor lăsa să vină acasă... măcar în noaptea asta! Se uită din nou la cele două locuri de lîngă foc şi apoi îi sărută pe mami şi pe Bernardo de noapte bună. Cinci minute mai tîrziu Bernardo pleca, iar Isabella se duse la ea în cameră. Fusese o noapte tare lungă.

Capitolul 7

– Cum se menţine caruselul pe poziţie? Bernardo îşi întinse piciorarele; erau la sfîrşitul unei conferinţe private care punea capăt unei zile de lucru foarte lungi.

Trecuseră trei săptămîni de la Crăciun şi nu făceau altceva decît muncă şi iar muncă. Dar cel puţin lucrurile se restabiliseră într-o rutină cunoscută. Trecuseră vreo zece zile bune de la ultima lor luptă, iar el nu-şi mai repetase confesiunea de la Crăciun. Isabella se simţea uşurată.

– Bine. Cred că îi place tot atît de mult ca şi bicicleta ta.

– N-a distrus încă nici o mobilă cu ea?

– Nu, dar poţi să fii sigur că se străduieşte. Chiar ieri a făcut o cursă prin sufragerie, care s-a soldat doar cu dărîmarea a cinci scaune. Rîseră o clipă şi Isabella se ridică şi se întinse. Se simţea uşurată că vacanţa se terminase şi era mulţumită cu treaba pe care o făcuseră. Cu un pic de efort se întorseseră la vechea lor relaţie de amiciţie şi chiar şi Bernardo remarcase în ce dispoziţie

calmă se afla ea. Apoi o văzu încordîndu-se cînd telefonul din biroul lui Amedeo sună.

– De ce or suna în biroul ăla?

– Poate că nu au obţinut aici legătura. Încercă să-i bagatelizeze importanţa, deşi îl uimise şi pe el. Dar ştiau amîndoi că oamenii care îi supravegheau telefoanele încurcau uneori liniile. Vrei să mă duc eu să răspund?

– Nu. E O.K. Se duse repede în biroul lui Amedeo şi după nici două minute Bernardo auzi un ţipăt. Alergă şi o găsi albă ca hîrtia, total isterică, cu amîndouă mîinile încleştate la gură, zgîindu-se la telefon.

– Ce este? Dar ea nu-i răspunse şi cînd, în sfîrşit, încercă să o facă, tot ce se auzi fu un fel de croncănit şi apoi un ţipăt. Isabella, spune-mi! O ţinea cu un braţ pe după umeri şi o zgîlţîia cu disperare, privind-o în ochi. Ce ţi-au spus? Aveau vreo legătură cu Amedeo? Era acelaşi tip? Isabella... Se gîndea serios să îi tragă o palmă, cînd paznicul care stătea la uşa biroului el dădu buzna înăuntru. Isabella!

– Alessandro!... Au... zis... că... îl au! Căzu suspinînd în braţele lui Bernardo, în vreme ce paznicul se precipita în biroul ei, unde forma numărul de acasă, dar nu reuşi să vorbească.

– Cheamă poliţia! ţipă Bernardo peste umăr, pe cînd înşfăca haina şi geanta Isabellei şi o zorea spre uşa biroului ei şi apoi afară. Mergem acasă. Apoi, oprindu-se pe hol o apucă de braţ şi privind-o drept în ochi îi spuse: Probabil că sînt acelaşi ţicnit. Ştii şi tu asta, nu? Probabil că băiatul e O.K. Dar tot ce putu ea să facă fu să se uite la el şi să dea din cap de la dreapta la stînga.

– Era aceeaşi voce, acelaşi tip? o întrebă el.

Îşi scuturâ iarăşi capul. Bernardo îi spuse paznicului să vină cu ei şi toţi trei coborîră cu sufletul la gură cele

trei etaje gonind pe scări. Mai luară cu ei încă un paznic întîlnit în drum. Maşina Isabellei o aştepta ca întotdeauna la sfîrşitul unei zile de lucru. Enzo se uita şocat la cei patru cînd se năpustiră în maşină, pe cînd unul dintre paznici îl mătura de la locul lui, obligîndu-l să se aşeze alături şi luînd el volanul în stăpînire.

– *Mà che...* începu Enzo, dar o singură privire către Isabella îl făcu să înţeleagă ceea ce nu ar vrut să ştie. *Cosa che?* Ce e? *Il bambino?*

Dar nimeni nu îi răspunse. Isabella continua să se agaţe de Bernardo pe cînd goneau către vila pe Via Appia Antica.

Şoferul abia aştepta ca barierele electrice să se ridice. Unul dintre paznici sări din mers pînă să se oprească maşina. Alergă în casă, urmat de Isabella, Bernardo, Enzo şi de celălalt paznic, cu toţii tropăind ca nişte nebuni spre casă. Prima persoană pe care o văzu Isabella fu Luisa.

– Alessandro, unde e Alessandro?

– Eu... să vedeţi... el...

– Spune-mi!

Bătrîna bucătăreasă începu să plîngă, ţinută prea strîns de mîinile necruţătoare ale Isabellei.

– Păi, nu ştiu! Mamma Teresa l-a scos la plimbare acum o oră, am crezut... S-a întîmplat ceva? Apoi, uitîndu-se la figura isterică a Isabellei, îşi dădu seama. Oh, Doamne, Dumnezeule nu, nu! Ţipătul ei lung şi încărcat de durere umplu dintr-o dată aerul şi aşa plin de scîntei. Îi trecu Isabellei prin inimă ca o lamă de cuţit. Nu se gîndi decît cum să o oprească, să se termine odată. Fără să se gîndească se dădu un pas înapoi şi o pălmui pe Luisa, înainte ca Enzo să poată interveni, luînd-o pe bucătăreasă de acolo. O clipă mai tîrziu, Bernardo o înlănţuia cu braţul, cărînd-o şi trăgînd-o în acelaşi timp

spre camera ei. Nici nu ajunseră pînă la uşa dormitorului că se stîrni o mare agitaţie în cealaltă aripă a casei. Zgomot de picioare pe pardoseală, paznici alergînd prin casă. Şi, deodată, ca o muzică cerească, vocea lui Alessandro. Şi cea a mammei Teresa, fără nimic neobişnuit în ton, cînd intra cu copilul. Isabella se uită la Bernardo cu ochi de nebună şi se repezi în hol.

– Mama! Alessandro strigă, apoi se opri. N-o mai văzuse aşa de cînd... de acum patru luni cînd îi spuseseră că are gripă şi asta se întîmplase cînd... Privind-o cu frica aducerii aminte alerga spre ea plîngînd.

Apăsîndu-l cu dragoste de trupul ei, cu vocea gîtuită de suspine, se uită la mamma Teresa.

– Unde aţi fost?

– Am ieşit la o plimbare. Doica cea bătrînă începu să priceapă ce se întîmplase privind cînd la Isabella şi cînd la armata de bodyguarzi. Mă gîndeam că o schimbare nu i-ar face rău băiatului.

– Nu s-a întîmplat nimic? Atunci a fost un telefon din acelea ale vreunui idiot, zise Isabella pe cînd mamma Teresa scutura cu convingere din cap. Dar îi crezuse. Semănau atît de mult cu ceilalţi... cu vocile acelea înspăimîntătoare! Şi cum ajunseseră pînă la telefonul ei atît de bine supravegheat? Simţi că o să leşine şi conştientiză vag că cineva îi luase copilul din braţe.

Cinci minute mai tîrziu se afla în camera ei, cu Bernardo şi o cameristă aplecată deasupra ei, uitîndu-se neliniştiţi cum îşi revine cu greu din starea de inconştienţă.

– *Grazie!* Bernardo îi făcu discret semn cu capul cameristei că poate să plece şi îi puse Isabellei un pahar cu apă în mînă. Apoi se aşeză pe marginea patului. Arăta aproape la fel de palid ca şi Isabella. Sorbi apa cu înghiţituri mici, ţinînd paharul cu o mînă tremurătoare.

– Vrei să chem doctorul?

Scuturâ din cap şi rămaserâ amîndoi tremurînd, tăcuţi, uluiţi de ceea ce le trecuse amîndurora prin cap:

– Cum au fentat intercepţia? zise Isabella în cele din urmă.

– Unul dintre paznici spune că e ceva în neregulă cu liniile astăzi. Probabil că sistemul de interceptare de la birou nu a funcţionat cîteva clipe. Sau poate că pur şi simplu nu au interceptat telefonul. Puteau să fi sunat în biroul lui Amedeo din o mie de motive, fie chiar şi din cauza unei atingeri sau aşa ceva.

– Dar de ce să-mi facă aşa ceva? Of, Doamne, Bernardo... Îşi închise ochii pentru o clipă, recăzînd pe perne; şi biata Luisa...

– Nu te mai gîndi la Luisa!

– O să mă duc la ea în cîteva minute. Eu m-am gîndit doar...

– Aşa m-am gîndit şi eu. M-am gîndit că e de-adevăratelea. Şi dacă într-o zi chiar va fi? Dacă cineva îl va lua şi pe el? Se uită la ea fără milă, în vreme ce ea îşi închise ochii, clătinînd din cap.

– Nu spune asta!

– Dar ce vei face? O să mai adaugi încă o duzină de paznici închisorii? O să construieşti o fortăreaţă doar pentru tine şi băiat? Sau o să faci un infarct la următorul apel al vreunui dement?

– Nu sînt destul de bătrînă să am un infarct. Îl privi confuz, cu o palidă încercare de zîmbet, dar Bernardo nu îi răspunse.

– Nu mai poţi trăi aşa. Şi nu-mi mai ţine tu mie discursuri despre Amedeo şi că vrei să-i ţii locul. Dacă ar fi ştiut ce faci, cum trăieşti aici închisă, iar la birou tot baricadată, ţinînd şi copilul sub lacăt... Dacă ar fi ştiut că

îţi asumi asemenea riscuri doar prin faptul că rămîi cu băiatul la Roma, te-ar fi omorît, Isabella. Asta o ştii şi tu. Să nu îndrăzneşti să încerci să justifici toate astea spunîndu-mi că tot ce faci, faci pentru el. Amedeo nu te-ar ierta niciodată. Şi poate că nici Alessandro, într-o bună zi. Îi oferi o copilărie terorizată, asta ca să nu mai pomenim de ce-ţi faci ţie. Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti? Vocea lui Bernardo era tot mai ridicată pe măsură ce vorbea. Măsura camera în sus şi-n jos, întorcîndu-se numai să o privească şi dînd din mîini pe măsură ce îi vorbea. Îşi trecu o mînă prin păr, apoi se aşeză din nou, regretîndu-şi ieşirea, aşteptînd şi mînia Isabellei. Dar pe cînd o privea îşi dădu seama cu uimire că de data asta Isabella nu-i mai spusese să se ducă naibii. Nu mai invocase numele sacru al lui Amedeo, nici nu îi mai spusese că ştie că are dreptate.

– Ce crezi că ar trebui să fac? Să fug? Să plec din Roma? Să mă ascund tot restul vieţii mele? O spusese fără sarcasm de astă dată. Doar umbra terorii de mai înainte îi mai străbătea prin voce.

– Dar nu trebuie să te mai ascunzi pentru tot restul vieţii. Doar pentru un timp!

– Şi apoi? Bernardo, cum aş putea s-o fac? O spusese ca un copil speriat, mic şi obosit. Încet, cu blîndeţe, Bernardo îi luă mîna.

– Va trebui să o faci. Nu ai de ales. Or să te înnebunească dacă rămîi aici. Pleacă! Pentru şase luni, pentru un an. Ne vom descurca. Putem ţine legătura. Poţi să-mi dai ordine, instrucţiuni, ulcere, ce vrei tu, dar nu rămîne aici. Pentru numele lui Dumnezeu, nu rămîne aici! Nu aş putea să suport dacă... Amîndoi fură străbătuţi de un curent electric, iar Nardo îşi lăsă capul în mîini... dacă vi s-ar întîmpla ceva, copilului sau ţie. Privi apoi în sus la

ea, cu ochii încă înotîndu-i în lacrimi. Mi-eşti ca o soră. Amedeo mi-a fost cel mai bun prieten. Pentru Dumnezeu, plecaţi!

– Unde?

– Ai putea să te duci la Paris.

– Nu mă mai leagă nimic de el. Toţi s-au risipit sau au murit. Bunicul, tata, mama. Şi dacă oamenii ăştia îmi pot face aşa ceva aici, ar putea-o face la fel de uşor şi în Franţa. De ce să nu găsesc un loc retras aici în ţară, poate nu prea departe de Roma? Dacă nimeni nu o să ştie unde sînt, ar fi cam acelaşi lucru.

Dar de astă dată Bernardo o privi mînios.

– Nu începe să te joci cu asta. Pleacă naibii! Acum! Du-te undeva. Oriunde. Nu la zece minute de Roma, nici la Milano sau Florenţa. Pleacă de aici!

– Şi ce-mi sugerezi? New York? O spusese pe un ton sarcastic, dar în clipa în care o spusese ştiu şi el la fel. Făcu o lungă pauză, gîndindu-se pe cînd el o privea implorator şi plin de speranţă. Încuviinţă în tăcere. Îl privi sobru, analizînd totul, apoi se ridică de pe pat şi se întreptă spre telefon.

– Ce faci?

Ochii ei priveau într-un fel care mărturisea că nu e înfrîntă, că nu se dăduse bătută. Că mai erau speranţe. Nu va sta la distanţă chiar un an. Nu îl va lăsa să o îndepărteze de Roma, de casa şi de munca ei, de locul căruia îi aparţinea. Dar va pleca. Pentru un timp. Dacă se va putea aranja. Flăcări îi jucau în ochi cînd ridică receptorul.

Capitolul 8

O blondă deşirată, cu părul căzîndu-i peste un ochi stătea într-o cameră micuţă şi luminoasă vopsită în galben, bătînd de zor la o maşină de scris. La picioarele ei dormea un pui de cocker spaniol, iar în toată camera zăceau împrăştiate cărţi, plante de apartament şi munţi de hîrtii. Şapte sau opt ceşti de cafea zăceau goale şi întoarse, verificate în prealabil de căţel, iar în apropierea geamului era înghesuit un afiş cu San Francisco. Îi spunea „Priveliştea mea". Era clar vorba de vizuina unei scriitoare. Copertele ultimelor ei cărţi atîrnau pe peretele cel mai apropiat, amestecate printre fotografiile unui iaht ancorat la Monte Carlo, a doi copii pe o plajă din Honolulu, un preşedinte, un prinţ şi un bebeluş. Toate erau în legătură cu ceea ce publicase, iubiţii sau prietenii ei, cu excepţia copilului, care era al ei.

Cockerul se întinse leneş în dogoarea apartamentului

bine încălzit peste iarnă; o iarnă newyorkeză, iar femeia de la maşina de scris îşi întinse picioarele goale căutînd, fără să se gîndească la asta, să atingă cîinele.

– Ai răbdare Ashley, mai am puţin. Înşfăcă un creion negru şi făcu cîteva corecturi grăbite cu o mînă suplă şi prelungă, plină de inele. Accentul cu care i se adresase cîinelui era fără nici o îndoială al celor din Sud. Savannah. Era o voce care îţi amintea de plantaţii, petreceri, saloanele elegante ale adevăratului sud. Era vocea blîndeţii. O doamnă adevărată. Ei, drace. Înşfăcă din nou creionul, tăie jumătate de pagină şi se aruncă pe podea, tîrîndu-se după două pagini pe care nu le găsea de o oră. Erau pe acolo, pe undeva. Refăcute, bătute la maşină şi corectate. Şi, evident, esenţiale. Se apucase să rescrie o carte.

La treizeci de ani se păstra în aceeaşi bună formă pe care o avusese la nouăsprezece ani, cînd venise la New York să lucreze ca model, în ciuda protestelor violente ale familiei. Asta făcuse un an de zile, urînd ceea ce făcea, dar fără să o recunoască în faţa nimănui, cu excepţia iubitei ei colege de cameră din Roma, care venise pentru un an în America să studieze designul. Asemenea Natashei, Isabella venise tot pentru un an la New York. Dar Natasha renunţase la un an de colegiu ca să se descurce singură. Nu era ceea ce hotărîseră părinţii ei pentru ea. Dăruită cu o mare capacitate artistică prin zestre genetică, dar cu puţini bani în cont, ar fi vrut-o terminîndu-şi colegiul şi apoi căsătorindu-se cu un băiat drăguţ din Sud, ceea ce nu semăna deloc cu ceea ce îi umbla prin cap Natashei.

La nouăsprezece ani, tot ce îşi dorea era să scape din Sud şi să ajungă la New York, ca să facă o groază de bani şi să fie liberă. Şi făcuse. Făcuse bani ca model şi

apoi ca scriitor cu vederi largi. Şi chiar fusese pentru un timp liberă. Pînă cînd îl întîlnise şi se căsătorise cu John Walker, critic de teatru. Un an mai tîrziu avuseseră un copil, iar după încă un an divorţaseră. Tot ceea ce îi rămăsese era un corp superb, o faţă senzaţională, un mare talent scriitoricesc şi un copil de un an şi trei luni. Iar cinci ani mai tîrziu scrisese cinci romane şi două scenarii de film şi devenise o stea în lumea literară.

Se mutase într-un apartament mare pe Park Avenue, îşi trimisese băiatul la o grădiniţă particulară, angajase o menajeră, îşi investise banii, iar acum Natasha Walker intrase în horă cu adevărat.

– Doamnă Walker, se auzi o uşoară bătaie în uşă.

– Nu acum, Hattie, lucrez. Natasha îşi dădu părul lung şi blond la o parte din ochi şi începu iarăşi să răscolească prin grămada de hîrtii.

– Sînteţi sigură că nu puteţi veni? Aţi primit un telefon. Cred că e ceva important.

– Nu!

– Dar au spus că e de la Roma.

Uşa fu deschisă pînă să poată Hattie adăuga vreun alt cuvînt. Nici nu ar mai fi fost nevoie. Natasha tropăi spre bucătărie, cu frumoasele ei picioare suple şi desculţe pe duşumeaua galbenă şi strălucitoare de curăţenie, cu blugii strînşi pe picior şi subliniindu-i şoldurile înguste şi cu cămaşa bărbătească cu care se îmbrăcase, legată chiar sub sînii mici.

– De ce nu mi-ai spus că era de la Roma? Se uită cu reproş la negresa cu păr creţ şi grizonat, apoi îi zîmbi repede. Nu ii îngrijorată! Ştiu cît sînt de ursuză cînd lucrez. Dar te rog, nu intra acolo. Fără spălatul ceştilor, fără udat plante, am nevoie de toată mizeria. Hattie făcu o mutră încruntată la auzul refrenului atît de cunoscut şi

dispăru pe holul larg şi însorit care ducea la dormitoarele de sus. Natasha înşfăcă grăbită telefonul.

– Alo, da?

– Signora Natasha Walker?

– Da.

– Avem pentru dumneavoastră un mesaj de la Roma. Vă rugăm să aşteptaţi un moment.

Natasha rămase foarte tăcută şi nemişcată, aşteptînd. Nu mai vorbise cu Isabella de cînd aflase noutăţile. Voise să vină cu avionul la Roma, pentru înmormîntare, dar Isabella nu fusese de acord. Îi ceruse să mai aştepte. Îi scrisese şi, pentru prima oară în unsprezece ani de prietenie, nu primise nici un răspuns, nici o veste. Trecuseră patru luni de cînd Amedeo fusese ucis şi nu se simţise niciodată mai ruptă de Isabella de cînd aceasta plecase din apartamentul lor comun şi se reîntorsese la Roma. Nu-i mai scrisese nici ea în aceste ultime luni, dar asta pentru că fusese ocupată cu designul şi atît de îndrăgostită pe urmă. Atît de îndrăgostită. Natasha îşi mai amintea de termenii în care îi scrisese despre el Isabella: „... şi e minunat... îl iubesc... atît de frumos... atît de înalt şi blond şi voi lucra pentru el la *San Gregorio*, făcînd într-adevăr haute-couture..." Bucuria şi nerăbdarea nu i se şterseseră în timp. Oamenii ăştia doi trăiseră într-o permanentă lună de miere. Şi deodată el era mort. Natasha rămăsese împietrită de uimire şi durere cînd auzise ştirea la emisiunea de la ora şase.

– Signora Walker?

– Da, sînt pe fir.

– Aveţi legătura.

– Alo, Natasha? Vocea Isabellei era ciudat de voalată.

– De ce naiba nu mi-ai răspuns la scrisori?

– Eh, nu ştiu... Natasha, nu am ştiut ce să îţi spun.

Natasha se încruntă, apoi dădu din cap încuviinţînd.

– Am fost îngrijorată din pricina ta. Eşti bine?

Îngrijorarea din vocea ei călători la mii de kilometri distanţă, ajungînd pînă la Isabella care îşi şterse lacrimile din ochi şi aproape că zîmbi.

– Cred că da. Am nevoie de o favoare.

Aşa era mereu cu ele. Puteau să o ia de unde rămăseseră, chiar şi după şase luni, devenind din nou ca două surori de îndată ce îşi vorbeau sau se revedeau. Era vorba de una din rarele prietenii în care chiar întrerupînd orice legătură, relaţia nu se răcea, ci rămînea la fel.

– Spune! Răspunsul scurt al Natashei era încă un argument.

Isabella îi explică pe scurt ce se întîmplase cu Alessandro în ziua aceea sau mai degrabă ceea ce era să se întîmple, dar nu se întîmplase.

– Nu mai pot suporta! Nu în felul ăsta. Nu mai pot risca în ceea ce îl priveşte.

Gîndindu-se la propriul ei copil, Natasha îngheţă doar ascultînd povestea.

– Nimeni nu ar putea. Vrei să mi-l trimiţi? Băieţii lor erau aproape de aceeaşi vîrstă, el ei fiind cu vreo patru luni mai mare, iar Natasha nu era genul care să fie deranjată de un copil în plus. Lui Jason i-ar plăcea la nebunie. Mă tot sîcîie că nu are un frate. Şi apoi, slavă Domnului, sînt amîndoi la fel. Acum un an, cînd se întîlniseră cu toţii, ca să meargă la schi în Saint Moritz, cei doi se amuzaseră tunzîndu-se reciproc. Vorbesc serios, Isabella. Cred că ar trebui să îl scoţi din Roma.

– Sînt de acord. Urmă o pauză de o fracţiune de secundă, apoi: Ce-ai zice să ai din nou o colegă de cameră? Aştepta neştiind ce va spune Natasha, dar

răspunsul ei veni prompt, sub forma unui ţipăt fericit, scos parcă de o fetiţă. Isabella se trezi fără să îşi dea seama rîzînd.

– Mi-ar plăcea la nebunie. Vorbeşti serios?

– Foarte. Bernardo şi cu mine am ajuns la concluzia că aşa nu se mai poate. Doar pentru un timp. Nu permanent, desigur. Şi, Natasha, făcu o pauză, întrebîndu-se cum să îi explice că nu dă bir cu fugiţii. O să ţi se pară ciudat, dar va trebui să stau ascunsă. Vreau ca nimeni să nu ştie unde sînt.

– Voi fi ca o căţea. Nici n-o să pui piciorul afară din apartament.

– Chiar crezi că oamenii de pe acolo îmi ştiu mutra?

– Tu vorbeşti serios? Poate că nu îl ştiu salahorii de la metrou, dar în rest toată lumea. Şi-apoi, dacă tot joci scena dispariţiei la Roma, asta va apărea în toate ziarele din lume.

– Atunci va trebui să stau ascunsă.

– O să poţi să trăieşti aşa? se îndoi Natasha.

– Nu am de ales. Pentru moment, oricum. Numai asta pot face.

Natasha îi admirase întotdeauna simţul datoriei, curajul, stilul.

– Dar eşti sigură că o să mă suporţi prin preajmă? Aş putea sta şi în altă parte.

– Ei, pe dracu'. Dacă vei sta în altă parte, nu-ţi mai vorbesc cîte zile oi avea. Cînd soseşti?

– Nu ştiu. Abia am luat hotărîrea. O să îmi mai ia ceva timp să pun lucrurile la punct la birou. Va trebui să continui să conduc *San Gregorio* de oriunde aş fi.

Natasha fluiera uşurel în telefon în loc de răspuns.

– Şi cum naiba o să faci asta?

– O să punem la punct nişte variante. Cu bietul

Bernardo, ca de obicei. El se va speti, încărcîndu-se şi cu noua povară. Dar o să vorbesc zilnic cu el, dacă va trebui, şi avem şi la New York o reprezentanţă. Pot să sun de acolo, fără să le zic deci că sînt la New York. Cred că aşa s-ar putea face.

– Dacă se poate, atunci aşa să faci. Iar dacă nu se va putea, tu o s-o faci oricum.

– Aş vrea să mă simt tot atît de sigură. Detest să îmi las treaba aici. Of, Natasha! Lăsă să-i scape un lung oftat. Am trecut printr-o perioadă îngrozitoare. Nici măcar nu mai simt eu însămi ca mai înainte.

Natasha nu i-ar fi spus, dar Isabella într-adevăr nu prea părea să mai fie ea însăşi. Era clar că ultimele patru luni însemnaseră pentru Isabella iadul pe pămînt.

– Mă simt ca un automat, continuă Isabella. Abia reuşesc să îmi trec zilele cum pot, omorîndu-mă la birou şi jucîndu-mă cu Alessandro cînd pot. Dar continui... continui să mă gîndesc... Natasha putu auzi vocea prietenei ei amuţind la celălalt capăt al firului. Continui să mă gîndesc că se va întoarce acasă. Că nu a plecat cu adevărat.

– Cred că aşa se întîmplă cînd cineva pe care îl iubeşti dispare atît de neaşteptat. Nu mai ai timp să absorbi această realitate şi nici să o accepţi, să o înţelegi.

– Eu oricum nu mai înţeleg nimic.

– Nici nu trebuie. Vocea Natashei era plină de blîndeţe. Dar vino acasă. Acum cînd se gîndea la prietena ei avea şi ea ochii plini de lacrimi. Ar fi trebuit să mă laşi să vin la Roma acum patru luni. Te- aş fi adus de atunci înapoi acasă.

– N-aş fi venit eu atunci.

– Ba da, ai fi venit. Sînt cu vreo trei centimetri mai înaltă decît tine, sper că ţii minte.

Dintr-o dată Isabella începu să rîdă. Va fi minunat să o vadă pe Natasha din nou. Şi poate că va fi chiar amuzant să meargă la New York. Amuzant! Ce lucru idiot la care să se gîndească după tot ce se întîmplase în ultimele patru luni.

– Şi-acum serios, în cît timp crezi că vei reuşi să rezolvi totul? Natasha făcea deja calcule rapide. Vrei poate să îi trimiţi pe Alessandro înainte? Sau poate vrei să vin eu acum şi să îl iau?

Pentru o clipă Isabella se gîndi la asta, dar zise:

– Nu, o să îl aduc cu mine. Nu vreau să-l las să-mi scape din ochi nici pentru o secundă.

Ascultînd-o pe Natasha, începu să se gîndească ce fel de efect va avea asupra băiatului, dar ştia că nu e momentul să se întrebe, aşa că trecu peste asta.

– Te rog să ţii minte şi să nu spui nimănui. Şi... Natasha, îţi mulţumesc.

– Du-te naibii, măi, faţă de macaronar.

„Faţă de macaronar" îi spunea Natasha în chip de poreclă şi Isabella n-o mai auzise de ani de zile. Pe cînd îşi lua la revedere, realiză că pentru prima oară după luni de zile rîdea cu adevărat. Puse receptorul în furcă şi se uită la Bernardo a cărui faţă părea ilustrarea grăitoare a neliniştii şi încordării. Uitase că era acolo.

– Voi pleca.

– Cît de repede?

– Cît de repede vom reuşi să punem lucrurile la punct la birou. Cam cît crezi să dureze? Cîteva săptămîni?

Se uita la el în timp ce mintea începea să-i zbîrnîie. Era oare posibil?

Putea să facă aşa ceva? Putea să îşi conducă afacerile din ascunzătoarea ei de la New York?

Dar Bernardo scutură din cap.

– Da. O să te scoatem de aici în următoarele săptămîni.

Şi acestea fiind spuse, apucă un teanc de hîrtii, din care alese una albă de pe biroul din camera ei şi începu să schiţeze un plan de bătaie.

Capitolul 9

În următoarele trei săptămîni telefoanele zbîrnîiră între New York şi Roma. Voia Isabella o linie telefonică exclusivă sau două? Va merge Alessandro la grădiniţă? Îşi aducea şi bodyguarzi?

Isabella rîse şi-şi aruncă braţele spre tavan. Amedeo declarase cîndva că Natasha ar putea clădi un pod sau conduce o ţară sau chiar cîştiga un război fără ca măcar să îşi strice manichiura. Acum Isabella hotărî că avusese dreptate. Două telefoane, hotărîse Isabella. Va decide mai tîrziu dacă îl va da sau nu pe Alessandro la grădiniţă. Şi nu, nu era nevoie de bodyguarzi. Apartamentele luxoase de pe Park Avenue erau adevărate fortăreţe total sigure în ziua de azi. Iar al Natashei era chiar cel mai bine păzit din tot New York-ul.

La fel de bine păstrate de restul lumii, în siguranţă deci erau şi planurile de plecare ale Isabellei. Nici un general nu şi-ar fi trasat un plan mai riguros şi mai bine păstrat în secret decît ea şi cu Bernardo cînd plănuiseră

plecarea ei de la *San Gregorio.* Nimeni, nici măcar eşalonul cel mai înalt al celor de la *San Gregorio* nu ştiu de plecarea Isabellei. Şi nici atît despre destinaţia ei. Cei mai mulţi nu ştiură absolut nimic despre plecare. Trebuia să fie totul aşa, trebuia păstrat cel mai mare secret.

De dragul ei şi al copilului.

Va dispărea pur şi simplu. Zvonurile vor circula că s-ar fi ascuns în partea mansardată a casei di San Gregorio, deasupra birourilor. Numai Isabella singură şi copilul ei. Urmau să fie trimise platouri cu mîncare şi să fie trimise înapoi platourile goale; lenjeria va circula în ambele sensuri. De fapt chiar urma să fie un chiriaş în camera aceea: Livia, secretara de încredere a lui Amedeo se oferise de bunăvoie să se claustreze acolo, făcînd zgomotele potrivite şi plimbîndu-se pe parchet ca să se audă scîrţîitul. Toată lumea va şti că cineva trăieşte acolo, în ascunzătoare. Cine ar fi putut să îşi mai închipuie că de fapt Isabella era la New York? Şmecheria va merge. Măcar pentru un timp.

– Totul e în ordine?

Isabella privi în sus spre Bernardo care înghesuia încă un dosar în mapa lui de piele.

Aprobă în tăcere şi abia acum Isabella văzu cît arăta de palid şi de tras la faţă.

– Cred că am copii ale fiecărui dosar pe care îl avem, zise ea. Dar cu exporturile pentru Suedia? Vrei să îţi mai semnez cîte ceva din dosarul ăla acum? Înainte să plec?

Continua să împacheteze în vreme ce Bernardo se dusese în biroul lui ca să aducă hîrtiile cerute. Altă ser-

vietă de piele. Alte dosare, alte însemnări, cîteva cifre notate de Amedeo, rapoarte financiare trimise din America. Avea destul de lucru cît să o ţină încă şase luni ocupată de acum încolo. Şi va mai primi şi altele, un flux continuu de documente, dosare, rapoarte, informări şi prospecţiuni. Ceea ce nu se va putea face prin telefon, Bernardo îi va trimite prin agentul literar al Natashei, numai şi numai pe adresa doamnei Walker. Isabella se concentră exclusiv asupra planului, asupra muncii pe care o va avea de făcut de acum încolo. Apoi se mai gîndi şi la bagaje şi admise în cele din urmă că trebuie să plece.

Bernardo se întoarse foarte repede cu hîrtiile. Isabella scoase capacul stiloului de aur *Tiffany*, cel care fusese al lui Amedeo, şi semnă.

– Ştii, presupun, că nu este nici locul şi nici momentul să ţi-o spun, dar aş vrea să te mai gîndeşti la propunerea aceea, zise Bernardo.

– Care propunere? îl privi Isabella prosteşte. Cu greu se mai putea gîndi în acele clipe la ceva. Avea prea multe griji pe cap.

– Preluarea pe care ţi-au propus-o I.H.I.-ul. Poate că în New York te-ai putea întîlni cu ei.

– Nu, Bernardo. Şi îţi spun asta pentru ultima oară. Nici măcar nu voia să se mai certe pe această temă. Iar acum nu mai avea nici timp pentru asta. Credeam că mi-ai promis să nu mai aduci vorba despre asta vreodată.

– Bine, bine.

Într-un fel chiar avea dreptate. Aveau mult prea multe de descurcat acum. Mai tîrziu. Puteau să o discute din nou după ce se va fi săturat să îşi conducă afacerile de la mare distanţă. Gîndul îl încremeni. Cine ar fi crezut cu şase luni în urmă că Amedeo o să fie ucis şi că Isabella va trebui să se ascundă, iar el, Bernardo, va rămîne sin-

gur? Simţi un val de dezolare inundîndu-l, pe cînd o privea încuindu-şi ultima servietă. Îşi aminti de vara cînd plecaseră cu toţii la Rapallo. Asta era parcă în altă viaţă. Amedeo se apucase să numere bagajele Isabellei. Erau şaptesprezece. Feţe de masă, cearceafuri, costume de baie... cutii cu pălării, un geamantan numai pentru pantofi. Dar acum nu mai era vorba de Rapallo. Era cu totul şi cu totul altceva. O viaţă care începea cu două servicte de piele, o geantă de voiaj pentru Isabella şi alta pentru Alessandro.

– Alessandro va fi distrus că nu luăm bicicleta, zise Isabella brusc, întrerupîndu-l din gînduri.

– O să-i trimit una la New York. Una mai grozavă. Doamne, ce dor o să îi fie de copil! Şi de Isabella. Se va simţi ciudat fără să o aibă în preajmă. Fără partidele ei de urlete, fără ochii de onix arzînd într-ai săi. Ulcerul lui se bizuise pe ea, la fel şi el.

– Ne vom întoarce foarte repede, Nardo. Nu cred că am să fiu în stare să suport asta pentru mult timp.

Sări din nou în picioare, privind roată prin birou, întrebîndu-se ce a uitat, deschizînd încă o dată agenda de pe birou în vreme ce Bernardo o privea tăcut. Se uită peste umăr la el şi îi privi încă o dată faţa obosită, zîmbindu-i atît cît putea ea zîmbi acum.

– Ascultă, de ce nu te duci tu mai bine acasă să tragi un somn bun? Va fi o noapte lungă.

– Mda, cred că da. Isabella. Era o intonaţie specială în vorbele lui, aşa că se întoarse uşor cu faţa către el. O să-mi fie dor de tine. Şi de băiat! Privirea ochilor albaştri era singurul indiciu al adevăratelor lui sentimente de la Crăciun şi pînă acum.

– Şi nouă o să ne fie dor de tine. Vocea ei era scăzută şi îşi întinse către el braţele, îmbrăţişîndu-se în camera care le era atît de cunoscută. Oare cît de repede îl

va revedea? Sau el pe ea? Dar ne vom întoarce. Curînd. Ai să vezi.

– *Ecco.*

Ochii lui se umpluseră de lacrimi pe care încerca să şi le ascundă făcînd un pas înapoi. Una era să îşi reţină sentimentele şi alta să nu o mai aibă deloc prin preajmă. Îl durea deja că o pierde, dar altfel nu se putea. Pentru binele ei şi al copilului.

– Acum du-te acasă şi odihneşte-te!

– E un ordin?

– Evident. Îi zîmbi strengăreşte şi se înfundă mai bine în scaun. Ce timp al naibii ca să pleci pe Riviera. Încercă să pară nonşalantă şi nepăsătoare pe cînd el rîdea din uşă. Ăsta era planul lor. Urma să o ducă cu maşina de-a lungul frontierei în Franţa, de-a lungul Rivierei, apoi pînă la Nisa unde urma să ia avionul spre Londra şi de acolo schimbîndu-şi bodyguarzii să se urce în cursa către New York. Cu siguranţă că ea şi cu Alessandro vor face vreo douăzeci şi patru de ore.

– Ai vrea să îţi aduc ceva diseară pentru Alessandro? Nişte prăjituri? Jocuri?

– Prăjiturile sînt întotdeauna binevenite, dar poate că o pătură şi o pernă ar fi mai bune de data asta.

– Şi altceva? Pentru tine?

– Doar să fii acolo, Nardo. Şi roagă-te să fim cu toţii sănătoşi. El încuviinţă sobru, lăsă uşa deschisă şi ieşi. Se ruga numai să plece cu bine, dar să se şi întoarcă tot aşa şi mai ales curînd. Atunci cînd se va întoarce, se va întoarce la el.

Capitolul 10

– Mama, poţi să-mi spui o poveste?

Isabella se aplecă peste marginea patului lui Alessandro. O poveste... o poveste... cu greu putea gîndi în seara asta, dar să mai inventeze şi poveşti interesante.

– Te rog!

– Bine, stai să vedem. Sprîncenele ei se încruntară pe cînd mîna ei fină şi elegantă apuca strîns mînuţa albă a copilului. A fost odată ca niciodată, a fost un băieţel. Locuia singur cu mama lui.

– Nu avea şi tată?

– Nu, nu mai avea.

Alessandro încuviinţă din cap, semn că a înţeles şi se cuibări în pat. Îi povesti despre locul în care trăiau băieţelul şi mama lui, despre prietenii pe care îi aveau, despre cei care îi iubeau şi despre cei cîţiva care nu-i iubeau deloc.

– Dar de ce nu-i iubeau? Începuse să-i placă povestea. Avea gustul adevărului. Şi ce au făcut ei atunci?

– Ce să facă? Era tare distrată, avea atîtea lucruri în minte.

– Ce-au făcut cu cei care nu-i iubeau?

– Nu i-au băgat în seamă. Şi ştii ce au mai făcut? Îşi coborî vocea conspirativ: Au fugit!

– Zău? Ce grozăvie. Papa spunea mereu că e o greşeală să fugi. Poţi să o faci numai cînd nu ai încotro, ca de pildă cînd dai peste un cîine rău sau peste un leu.

Voi să îi spună că unii oameni sînt mai răi decît cîinii, dar nu era prea sigură ce ar trebui să îi spună. Privi în jos către micuţ, gînditoare; mînuţa lui era încă în ale ei.

– Dar dacă fuga lor îi făcea să fie în siguranţă? Dacă îi ţineau astfel la distanţă pe lei şi pe cîinii cei răi? Şi dacă au reuşit să ajungă într-un loc minunat, care i-a făcut să se simtă iarăşi fericiţi? Nu ar fi mai bine aşa? Uitîndu-se la el, îşi dădu seama că mai avea multe de spus copilului.

– Da, cred că da. Dar oare există un asemenea loc? Unde toată lumea să fie în siguranţă?

– Poate că da. Dar tu eşti în siguranţă oricum, dragul meu. Ştii asta. N-o să las niciodată să ţi se întîmple nimic rău.

Se uită în sus către ea foarte îngrijorat.

– Dar tu? Încă mai avea coşmaruri despre asta. Dacă îi putuseră lua tatăl, oare nu ar fi putut să îi ia şi mama? Era în zadar să îi spui iarăşi şi iarăşi că aşa ceva nu se mai putea întîmpla. Dacă ar fi fost aşa, de ce aveau o casă plină de paznici care mişunau zi şi noapte? Alessandro nu era prost.

– Nici mie n-o să mi se întîmple nimic. Îţi promit.

– Mama...

– Ce e?

– De ce nu fugim?

– Dacă am face-o, nu te-ar întrista? Nu i-am mai avea pe mamma Teresa, nici pe Enzo, sau pe Luisa. Nici caruselul, bicicleta sau Roma. Nici amintirile despre Amedeo...

– Dar ai fi şi tu cu mine. Părea încîntat.

– Şi asta ţi-ar fi de ajuns? Părea amuzată.

– Sigur.

Zîmbetul lui drăgăstos îi insuflă curajul să continue. Povestea băieţelului şi a mamei lui care îşi găsesc o casă nouă într-o ţară nouă, unde vor fi de acum înainte într-o siguranţă miraculoasă, alături de noi prieteni care le vor fi tare, tare dragi.

– Şi au rămas acolo pentru totdeauna?

Se uită la el lung.

– Nu sînt sigură. Cred că apoi s-au întors acasă. Probabil.

– De ce? Lui i se părea o idee stupidă.

– Poate pentru că acasă rămîne mereu acasă, indiferent cît îţi e de greu.

– Cred că asta-i o prostie.

– Tu nu ai mai vrea să te întorci acasă, dacă ai fi mult timp plecat? Îl privi uluită de ceea ce îi spusese.

– Nu, dacă aici mi s-ar fi întîmplat lucruri rele.

– Aşa cum s-au şi întîmplat?

Încuviinţă în tăcere.

– L-au omorît pe tata aici. Sînt oameni foarte răi.

– Dar nu au făcut-o toţi. Numai unul sau doi oameni răi.

– Atunci de ce nu i-a găsit nimeni să îi pedepsească sau să le facă rău sau să îi caftească? Se uita la ea clocotind şi atunci îl luă cu grijă în braţe.

– Poate că se va întîmpla chiar aşa.

– Nu-mi pasă. Vreau să fugim. Amîndoi. Se cuibări mai tare în braţele ei şi îi simţi căldura dulce lîngă inimă. Era singura căldură pe care o mai percepea acum, cînd Amedeo nu mai era printre ei.

– Poate că într-o zi vom fugi amîndoi în Africa şi o să trăim într-un copac.

– Ah, ce mi-ar plăcea. Putem? Putem, te rog, hai.

– Nu, sigur că nu. Şi-apoi nici nu ai putea dormi în frumosul tău pătuţ de frunze din vîrful unui copac, nu-i aşa?

– Păi cred că nu. Se zgîi la ea pentru o clipă cu o figură luminoasă, apoi îi zîmbi şi îi bătu uşurel mîna cu a lui.

– A fost o poveste foarte frumoasă.

– Mulţumesc. Apropo, ţi-am spus cît de mult te iubesc? Se aplecase deasupra lui, şoptindu-i la ureche.

– Şi eu te iubesc.

– Bine. Acum culcă-te, dragul meu. Ne vedem mîine.

De fapt se vor vedea foarte curînd. Peste şapte ore. Îl înveli bine-bine, apoi închise uşa încet şi se depărtă pe holul plin de oglinzi.

Seara fu o agonie a aşteptării. Stătu în salon, uitîndu-se peste cîteva hîrtii şi la limbile ceasului *Faberger* care se îndreptau spre ora opt. La opt fu servită cina în sufragerie şi mîncă aşa cum o făcea întotdeauna de cînd... singură şi grăbită. La nouă fără douăzeci reveni în camera ei uitîndu-se pe fereastră, apoi în oglindă şi în cele din urmă la telefon. Nu putea face nimic pînă nu se liniştea toată casa. Nici măcar nu îndrăznea să se întoarcă în hol. Rămase sus singură încă vreo trei ore gîndindu-se, aşteptînd, privind afară. De la fereastra ei zărea caruselul din grădină, geamurile de la bucătărie, sufrageria şi micul birou pe care Amedeo îl folosea cînd

avea de lucru şi acasă. La miezul nopţii toate ferestrele casei fuseseră cuprinse de întuneric, în afară de a ei. Se repezi afară, spre un dulap încuiat de la capătul hólului, deschise repede uşa şi scoase de acolo două geamantane mari *Gucci.* Erau din piele moale, ciocolatie, cu deja clasicele dungi roşii şi verzi. Se uită la ele întrebîndu-se: „Cum poţi să împachetezi o viaţă de om în astea?"

Odată întoarsă în camera ei, închise uşa cu cheia, trase draperiile şi deschise dulapul, răscolindu-l fără zgomot. Scoase repede o pereche de pantaloni de pe umeraş, nişte pulovere de lînă din pungile special confecţionate în care le ţinea. Nişte poşete, ciorapi, lenjerie de corp, pantofi. Îi era mai uşor acum. Tot ce purtase în ultimele zile era încă negru. Îi luă exact o jumătate de oră să împacheteze trei cămăşi, şapte pulovere, şase rochii negre de lînă şi un taior. Troteuri negri, cinci perechi, pantofi cu toc înalt, o pereche de pantofi de seară din velur şi satin negru. Pantofi de seară? Se mai uită o dată în dulap şi scoase la iveală o rochie superb de simplă şi eleganţă, neagră, lungă, de satin. Terminase totul în mai puţin de o oră. Se duse la seif. Totul se întorsese în cutiuţe de cînd venise Bernardo cu bijuteriile şi returnase cei şase sute de mii de dolari datoraţi lui Paccioli. Banii pe care nu fusese capabilă să îi dea răpitorilor. Bijuteriile pe care ea nu le mai purta. Dar nici nu îndrăznea să le lase aici. Dacă intra cineva? Dacă le fura? Dacă... Se simţi dintr-o dată ca o refugiată care îşi părăsea ţara pe timp de război, în vreme ce golea conţinutul cutiuţelor în despărţiturile unui etu special de satin pe care apoi îl aşează cu atenţie în despărţitura secretă a unei genţi mari, negre, din piele de crocodil, purtînd sigla *Hermes.* Va duce geanta pe umăr în timpul călătoriei. În cele din urmă ridică geamantanul de pe podea şi se strecură afară închizînd uşa în urma ei cu mare grijă. Luase şi un

geamantan gol pentru lucrurile lui Alessandro. Coborî la el în cameră şi închise uşa pe dinăuntru.

Copilul dormea, scufundat în plăpumioară, cu o mînă ţinîndu-şi strîns ursuleţul cel iubit, iar cu cealaltă atîrnînd peste marginea patului. Îi zîmbi şi începu să îi golească dulăpiorul. Haine călduroase, o canadiană, mănuşi şi căciuliţe de lînă, haine de joacă pentru casă, apoi jocuri şi cîteva din jucăriile lui preferate. Se uită de jur-împrejur întrebîndu-se ce ar mai fi valoros şi deci demn de luat. Şi se hotărî. La unu şi jumătate era gata, cu valizele lîngă ea, în camera întunecată, scăldată totuşi într-o lumină slabă, dulce. Bernardo va aduce cele două valize pe care le împachetase la birou. Era gata.

Ceasul de la capătul patului ticăia neobosit. Hotărîse că îl va scula pe Alessandro la unu şi patruzeci şi cinci. Ştia că, undeva afară, cei doi bodyguarzi o aşteptau pregătiţi de plecare, cu toate că nu ştiau încotro o vor apuca. Fuseseră aleşi cu grijă de Bernardo şi li se explicase ce să spună ca să-şi justifice dispariţia din ziua următoare. Urmau să se întoarcă în noaptea următoare, după ce o vor lăsa pe Isabella cu copilul la Londra, ca să prindă zborul de după-amiază.

Isabella se aşeză cu respiraţia tăiată şi cu inima izbindu-i-se de colivia coastelor ca o pasăre bezmetică. Ce făcea? Era bine că pleca? Putea lăsa totul fără grijă în mîna lui Bernardo? Şi de ce îşi părăsea casa?

Deschise uşa fără zgomot şi se strecură afară. Casa era tăcută. Coborî încet pe scări, ajungînd jos, în hol. Mai avea zece minute pînă să se ducă la Alessandro ca să îl scoale. Zece minute ca să îşi ia rămas-bun. Se trezi singură în mijlocul salonului privind cu nesaţ în jur, trecînd în lumina lunii de la o masă pe care o atingea la canapeaua dezolant de goală. Aici dăduseră nenumărate petreceri, ea şi cu Amedeo; aici petrecuseră seri fericite

şi zile bune. Îşi amintea ce zarvă făcuse cînd alesese materialele, mobila, adusă în parte de la Paris, ceasul pe care îl recuperaseră cu atîta dragoste de la New York. Se plimba de colo-colo; trecu din sufragerie într-un salon micuţ pe care rareori îl folosea. În cele din urmă, tăcută, ajunse în uşa micului birou pe care Amedeo îl iubise atît de mult. De obicei era plin de soare şi lumină, decorat cu o mulţime de comori şi cărţi şi trofee şi cu multe plante ornamentale, cu flori minunate. Făcuse un mic rai special pentru el; aici se retrăgeau deseori vorbind despre afaceri sau rîzînd la vederea lui Alessandro aflat în grădină, dincolo de uşile franceze larg deschise. Aici îl văzuseră făcînd primii paşi, aici îi spusese Amedeo de atîtea ori că o iubeşte, aici făcuseră dragoste de atîtea şi atîtea ori, pe canapeaua confortabilă de piele maron, ba chiar o dată sau de două ori şi pe covorul gros aşternut pe jos. Aici trăgeau draperiile şi storurile, ascunzîndu-se şi trăind din plin ceea ce viaţa le oferea cu generozitate pe atunci; aici, în camera care arăta acum atît de goală şi de pustie. O privi cu dezolare plimbîndu-se ca pe cărbuni aprinşi.

– *Ciao,* Amedeo. Mă voi întoarce. Era o promisiune făcută ei înseşi şi lui în egală măsură. Făcută şi casei lor şi Romei care fusese oraşul lor. Trecu peste covor şi se opri în dreptul biroului. Pe el se mai afla încă fotografia ei, cu rama de argint, făcută cadou de Bernardo. Pe cînd o privea în întuneric îşi aminti deodată de micul ou de aur *Faberger.* I-l adusese cu ocazia aniversării căsătoriei lor chiar înainte de a se naşte Alessandro. Îl mîngîie uşor, apoi atinse cu blîndeţe pielea de pe birou şi se întoarse cu mişcări parcă descompuse.

– *Ciao,* Amedeo. Iar cînd închise uşa în urma ei mai şopti: Rămas-bun.

Stătu o clipă în hol, apoi intră tiptil în camera lui Alessandro, rugîndu-se în gînd să îl poată scula uşor şi să nu

plîngă. Pur şi simplu Isabella simţi ca un cuţit în inimă. Era un act de mare cruzime să îl ia pe Alessandro de acolo, aşa, hoţeşte, fără ca măcar să îşi poată lua rămas-bun de la mamma Teresa. Îl îngrijise cu atîta dragoste, uneori chiar cu mînă forte, dar şi mîndră de el, şi se ataşase mult de el în toţi aceşti cinci ani.

Se rugă ca biata femeie să poată suporta şocul cu curaj şi să poată înţelege ceea ce va găsi scris de mîna Isabellei a doua zi.

Deschise încet uşa, se aplecă asupra lui şi îl ţinu strîns lîngă ea, simţindu-i respiraţia pură, delicată, atingîndu-i gîtul.

– Alessandro, *tesoro,* sînt eu, mama. Scumpule, trezeşte-te.

Se întinse şi se ridică. Îi atinse faţa cu un deget uşor şi îl sărută pe amîndoi ochii.

– Alessandro. Se uita la ea încă adormit şi murmură:

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc. Hai, iubitule, scoală-te.

– Dar nu e încă noapte? O privi ciudat, aruncîndu-şi apoi ochii pe fereastra întunecată.

– Ba da, dar plecăm chiar acum într-o mare aventură. E secret. Doar tu şi cu mine.

O privi cu interes şi ochii i se făcuseră mari de tot.

– Pot să îl iau şi pe ursuleţ cu noi?

Încuviinţă zîmbindu-i, sperînd să nu-i audă bătăile inimii ca de ciocan în pieptul ei, şi aşa prea apăsat de griji.

– Ţi-am luat cîteva jucării şi ţi-am pus şi joćuri în bagaje. Haide, dragule, scoală-te. Încă adormit, se frecă la ochi şi îl luă în braţe zicînd: O să te duc eu. Ieşi tiptil pe uşă, încuie şi camera băiatului şi apoi pe hol, îndreptîndu-se către camera ei. Îi şopti să nu vorbească, apoi intrară, îl aşeză pe pat, dîndu-i jos papucii şi îmbrăcîndu-l cu haine călduroase.

– Unde ne ducem? Ţinea un picior întins către ea ca să îi pună ciorapul.

– E surpriză.

– În Africa? Arăta încîntat. Celălalt ciorap fu încălţat. Apoi un tricou albastru şi o salopetă de catifea reiată. Un pulover roşu. Pantofiorii. În Africa, mamă?

– Nu, prostuţule. Într-un loc mai grozav decît ăla.

– Mi-e foame. Vreau un pahar de lapte.

– Unchiul Bernardo o să-ţi dea în maşină lapte şi prăjiturele.

– Păi vine şi el? Alessandro părea intrigat.

– Numai o parte din drum. Singurii care vom străbate întregul drum împreună vom fi doar eu şi cu tine.

– Fără mamma Teresa? Se îndepărtă brusc de ea şi Isabella se opri. Îl privi drept în ochi şi îşi scutură încet capul.

– Nu scumpule, nu poate veni cu noi. Nici măcar nu ne putem lua rămas-bun de la ea.

– Nu va fi foarte supărată pe noi şi poate că ne va şi urî cînd ne vom întoarce?

– Nu. Va înţelege. Cel puţin aşa sper.

– O.K. Se aşezã iar pe pat culegîndu-şi ursuleţul cu o mînă. Oricum, o să îmi placă să merg numai cu tine să vedem locuri noi şi minunate. Acum, sîntem gata?

Privi de jur-împrejur. Totul era la loc sau împachetat. Numai papucii lui rămăseseră abandonaţi sub pat. Lăsase un bileţel pe birou pentru mamma Teresa şi pentru menajeră, în care îi spunea că domnul Franco hotărîse că era mai înţelept pentru ea şi copil să plece o vreme din Roma. Puteau discuta orice problemă s-ar fi ivit în casă cu domnul Franco. Erau rugate să nu spună nimănui despre plecare, nici măcar poliţiei.

– Ah, era să uităm ceva. Zîmbi spre el, pe cînd micuţul îşi ascundea un căscat. Ţi-ai luat ursuleţul?

Îşi luă ursuleţul, pe cînd ea îl ajută să se îmbrace.

– Gata?

El încuviinţă din cap şi o apucă foarte strîns de mînă. Deodată, în uşă, împietri. Auzea parcă zgomotul porţii electrice, zgomotul unui motor în ralenti şi vocile înăbuşite ale lui Bernardo şi ale celorlalţi doi oameni. O clipă mai tîrziu se auzi o ciocănitură uşoară..

– Isabella, eu sînt. Era Bernardo. Alessandro chicoti fără să se poată stăpîni.

– Hei, dar e foarte nostim. O să ne distrăm.

Ea deschise uşa, lăsîndu-l înăuntru şi îl văzu pe unul dintre paznici în apropiere.

– Eşti gata?

Încuviinţă, privindu-l cu ochii măriţi.

– Eu o să îl iau pe Alessandro. Giovanni va lua bagajele. Asta e tot?

– Da, asta-i tot.

– Perfect.

Vorbeau numai în şoaptă. Ea stinse luminile. Farurile *Fiat*-ului aruncară o lumină tremurătoare în întunericul holului. Îl luă în tăcere pe Alessandro în braţe, iar celălalt luă bagajele. Isabella se simţea pierdută. Închise uşa. Se sfîrşise. Îşi luase deja rămas-bun. Îşi părăsea casa.

Bernardo se urcă la volan, cu unul dintre paznici în dreapta lui. Celălalt se aşeză lîngă Isabella şi copil, în spate. Isabella mai aruncă o privire peste umăr, în vreme ce se depărtau. Casa arăta ca întotdeauna. Dar acum era numai o casă. O casă goală.

Capitolul 11

– *Va bene?* Isabella aruncă o privire spre Bernardo. Mergeau de ore întregi, gonind în noapte. Eşti obosit?

Dădu din cap că nu. Era prea nervos ca să se mai gîndească la propria-i oboseală. Soarele va fi sus pe cer într-o oră şi voia să treacă frontiera înainte să se lumineze. Pentru prima dată regretă că îşi luase *Fiat*-ul şi se gîndi ce bine le-ar fi prins *Ferrari*-ul lui Amedeo. Aşa cum era, *Fiat*-ul lui gonea cu aproape o sută de kilometri pe oră, deşi i-ar fi prins bine acum puţină viteză suplimentară. La orele obişnuite ale zilei, vameşii ar fi putut să facă legătura între numele de pe paşaport şi figura ei. Ar fi putut chiar anunţa ziarele.

– Cît mai avem? îl întrebă Isabella.

– Încă o oră. Poate chiar două. Paznicul nu spuse nimic. Alessandro adormise profund la ea în braţe. Bernardo îi dăduse într-adevăr nişte lapte şi prăjiturele; le

devorase fericit, apoi băuse puţin lapte şi adormise pe loc.

Aproape că soarele se ridicase pe cer cînd Bernardo ajunse la graniţă. Doi vameşi solizi stăteau înfipţi de o parte şi de alta a graniţei. Unul era italian, celălalt, francez. Înaintară pînă la bariera italiană şi apoi opriră.

– *Buon giorno*. Bernardo îl privi franc pe vameşul în uniformă, oferindu-i cinci paşapoarte la control. Omul se uită fără interes la maşină. Ţinu puţin paşapoartele în mînă apoi îi ceru lui Bernardo să deschidă portbagajul. Acesta sări imediat din maşină, descuie şi arătă bagajele Isabellei, patru geamantane, din care două erau pline cu hîrtii, iar celelalte două cu haine.

– Astea vă aparţin? Bernardo încuviinţă. Mergeţi în Franţa?

– Da.

– Pentru cît timp?

– Pentru două zile.

Omul dădu din cap, ţinînd încă în mînă paşapoartele; începuse să îl deschidă pe primul, care era al unui paznic, pe cînd Bernardo se rugă fierbinte să nu fi dat peste un fan al emisiunilor de ştiri. Numele de San Gregorio devenise încă mai cunoscut acum, decît înainte. Dar amîndoi fură întrerupţi de un incident neaşteptat. Două tiruri opriseră la barieră, chiar în spatele maşinii lor. Vameşii le făcuseră un gest nerăbdător, iar primul şofer folosise braţul şi un pumn într-o anume poziţie ca să facă un gest obscen. Cu acestea, ofiţerul închise paşapoartele cu un zgomot sec şi i le pasă din mers lui Bernardo, arătîndu-i să se întoarcă în maşină.

– Vă urez călătorie plăcută. Apoi se întorsese spre tiruri. Recunoscător, Bernardo porni motorul.

– Ce s-a întîmplat? Ce ţi-a spus? Isabella îl privea

nerăbdătoare de pe bancheta din spate.

– A zis „călătorie plăcută".

– A spus ceva despre paşaportul meu?

– Nu. Ticălosul ăla nenorocit din spatele nostru, ne-a făcut un mare serviciu. Sînt aşa de bucuros că îmi vine să îl sărut. Cei doi bodyguarzi nu se putură stăpîni să nu zîmbească auzindu-l. Rulară fără viteză de-a lungul zonei de demarcaţie şi opriră la cea de-a doua barieră. Tipul a făcut un gest grosolan către cel de la vamă şi şi-a pierdut tot interesul pentru noi, explică Bernardo în continuare.

– Ştie ceva? Isabella se uită neliniştită la vameşul în uniformă bleumarin care se apropia.

– Nu-ţi face griji. Vameşul francez ne-a şi pus viza pe paşapoarte, aşa că am scăpat. Bernardo coborî fereastra şi zîmbi încă o dată mai convingător.

– *Bonjour, madame et messieurs.* Le zîmbi inofensiv, aruncă o ocheadă apreciativă spre Isabella şi una scurtă către copil. Isabella se surprinse zgîindu-se la dunga roşie de la uniforma vameşului, dorindu-şi să fie la mii de kilometri distanţă. În vacanţă? Sau cu afaceri?

– Puţin din amîndouă. Nu ar fi avut altfel cum să explice cele două valize pline cu hîrtii, în cazul în care ar fi fost supuşi controlului.

– Înţeleg.

– Sora mea, nepotul şi verii noştri. Afaceri de familie.

– Da, înţeleg.

Luă paşapoartele de la Bernardo. Isabella îl apucă foarte strîns de mînă pe Alessandro.

– Rămîneţi mult în Franţa?

– Numai cîteva zile. Nu conta ce îi înşira. Se vor întoarce pe căi diferite, iar Isabella şi Alessandro, deloc.

– Aveţi ceva în portbagaj? Mîncare, plante, seminţe, cartofi?

Oh, Doamne Dumnezeule!

– Nu, numai bagajele. Bernardo făcu doi paşi afară, dar vameşul îi făcu semn că poate pleca.

– Nu-i nevoie. *Merci.* Se duse la geam, răsfoi paşapoartele, îşi luă ştampila şi o aplică, îngăduindu-le astfel să pătrundă legal fără să le citească măcar numele de pe paşapoarte. *Bon voyage.* Le făcu cu mîna, apoi bariera se închise în urma lor, pe cînd Isabella îi zîmbea lui Bernardo cu lacrimi în ochi..

– Ce-ţi face ulcerul?

– Bine mulţumesc şi mă doare.

– Şi al meu la fel. Rîseră amîndoi pe cînd Bernardo apăsă cu nădejde pe accelerator. Pe la jumătatea dimineţii fură la Nisa, iar Alessandro începuse să pună întrebări ca şi ceilalţi.

Ca şi ceilalţi, mama lui nu dormise toată noaptea.

– Asta-i Africa? Nu am ajuns încă? Se sculase cu un zîmbet încă adormit.

– Sîntem aici, iubitule. Dar nu în Africa, ci în Franţa.

– Aici trebuie să ne oprim?

Arăta foarte dezamăgit. Mai fusese de cîteva ori în Franţa şi mai înainte.

– Mai vrei nişte prăjituri? Bernardo se uită la el, pe cînd goneau tot mai repede.

– Nu mi-e foame.

– Nici mie. Isabella încerca să îi secondeze sentimentele, dar la vreo cinci kilometri de aeroport Bernardo opri maşina în dreptul unui chioşc. Le cumpără fructe, apoi se mai opriră într-un loc de unde cumpără patru ceşti de cafea şi o cutie cu lapte.

– Toată lumea la micul-dejun.

Cafeaua făcu minuni cu toată lumea. Isabella se pieptăna şi îşi împrospăta machiajul. Numai bărbaţii arătau

într-adevăr ca după o noapte pierdută la volan; aveau cearcăne negre pe sub ochi şi bărbi ţepoase.

– Şi acum unde te mai duci? Alessandro purta o mustaţă albă de lapte pe care şi-o şterse cu lăbuţa ursuleţului jucărie.

– La aeroport. Vă voi urca pe tine şi pe mama în avion.

– Mama, mama, ce chestie! Alessandro bătu din palme nemaiputînd de bucurie, pe cînd Isabella îl privea. Era extraordinar. Nici un murmur, nici o durere în glas sau vreun nostalgic rămas-bun. Acceptase plecarea şi „aventura" ca pe un lucru pe care l-ar fi plănuit de săptămîni. Chiar şi Bernardo era puţin mirat. Şi fu şi mai mirat pe aeroport, cînd îşi luară rămas-bun.

– Vezi să ai grijă de mama. O să vorbim în curînd la telefon. Privi cu tandreţe spre copil, rugîndu-se să nu înceapă să plîngă. Dar Alessandro se uită la el dezaprobator.

– Prostuţule, nu au telefoane în Africa.

– Păi acolo vă duceţi tu şi cu mama?

– Da, acolo.

Bernardo ciufuli părul băiatului cu multă blîndeţe şi îl privi în ochi nervos, pe cînd pasagerii se grăbeau să se îmbarce.

– *Ciao,* Isabella. Te rog, ai grijă...

– O să am. Şi tu. Te sun de îndată ce ajungem acolo.

Dădu din cap încuviinţînd şi o luă cu delicateţe în braţe.

– Adio!

O reţinu mai mult decît s-ar fi cuvenit poate, dar cui îi păsa? Simţea că parcă cineva îl strînge de gît.

Dar ea îl îmbrăţişă strîns, privindu-l sobră.

– Pe curînd, Bernardo.

Îl îmbrăţişă încă o dată din toate puterile şi lung şi... se depărtă cu copilul în braţe, flancată de fiecare parte de cîte un bodyguard, fluturarea hainei ei lungi de nurcă încetînd deodată să se mai zărească. El nu ar fi vrut să o lase să se îmbrace cu ea. Ar fi preferat să o vadă îmbrăcată în ceva simplu şi negru, vreo haină de stofă din multele pe care le avea, dar ea insistase că poate va avea nevoie de ea la New York. Isabellezza. Simţi dintr-o dată ceva ciudat tremurîndu-i în suflet. Dar dacă o pierduse pentru totdeauna? Dar îşi interzise să se mai gîndească la asta, îşi şterse o lacrimă şi plecă de pe pistă murmurînd „La revedere". Mai avea încă drum lung în faţa ei, iar el voia să ajungă în noaptea aceea înapoi la Roma.

Capitolul 12

Noii bodyguarzi o aşteptau pe Isabella de îndată ce aceasta păşi pe aeroportul *Heathrow,* ţinîndu-l în braţe pe Alessandro. Simţi că îi sare inima din piept cînd îi văzu venind spre ea. Erau înalţi, bruneţi şi arătau întru totul ca nişte jucători de fotbal american.

– Doamna Walker? Foloseau numele Natashei, conform celor stabilite de ea şi Natasha.

– Da. Se uită pentru o clipă la ei, neştiind ce să le spună, dar cel mai înalt dintre ei îi înmînă o scrisoare, cu scrisul de mînă al Natashei pe ea. O deschise precipitat, citi ce scria şi apoi o dădu deoparte.

„Dragă mutră de macaronar, eşti aproape acasă. Pupă-l pe clovnul cel mic din partea mea şi relaxează-te.

Cu dragoste, N".

– Mulţumesc, ce facem acum?

Îşi scoaseră biletele şi i le dădură şi pe ale ei şi al

copilului. Fuseseră instruiţi să nu vorbească nimic în faţa oamenilor Isabellei. Din cînd în cînd deschidea plicul şi mai arunca o privire înăuntru. Trebuia să le dea drumul oamenilor cu care venise pînă aici. Se întoarse către ei, le vorbi ceva repede în italiană, iar ei ridicară din umeri şi îi strînseră mîna. Îi urară drum bun, exprimîndu-şi speranţa că se va întoarce cu bine şi cît se poate de repede. Apoi făcură un gest către o uimi pe Isabella: se aplecară repede şi îl sărutară cu drag pe Alessandro. O podidiră lacrimile cînd îi văzu plecînd. Pierdu odată cu ei şi ultima fărîmă de „acasă". Stătuseră de atîtea luni de zile în şir pe lîngă casa ei, încît deveniseră o parte din căminul ei şi i se părea ciudat acum să îi lase să plece. Ca şi Alessandro, începea să se simtă obosită. Fusese o noapte lungă urmată de o dimineaţă plină de griji; se întrebase mereu dacă îi va găsi şi îi va recunoaşte pe oamenii Natashei şi ce s-ar fi întîmplat în caz că nu s-ar fi întîlnit.

– Ar fi mai bine să plecăm.

Primul dintre cei doi o luă de braţ şi se trezi împinsă către avion, avîndu-l încă pe Alessandro în braţe.

După îmbarcare începu să se gîndească la toate lucrurile sumbre, înfricoşătoare care i se puteau întîmpla: o bombă, o explozie, cineva care să încerce să i-l ia pe Alessandro... orice. Parcă trăia aivea un coşmar şi nu se simţise niciodată mai departe de casă. Dar avionul decolă fără peripeţii; deci erau măcar cu toţii în aer.

– Unde mergem, mama? Alessandro o privea obosit, iar privirea ochilor căprui şi mari era niţel confuză.

– La mătuşa Natasha, scumpul meu. La New York. Îl sărută blînd pe frunte şi ţinîndu-i o mînă în mîinile ei adormiră amîndoi.

Se trezi peste patru ore, cînd Alessandro i se dădu jos din braţe. Vru să se ridice, se întinse după el, dar se

aşează la loc cu un zîmbet. Cei doi bodyguarzi americani erau tot aşezaţi de o parte şi de alta a Isabellei, iar Alessandro stătea pe intervalul dintre scaune zgîindu-se la unul dintre ei.

– *Mi chiamo Alessandro, e lei?*

Omul îl privi, îi zîmbi şi-şi azvîrli mîinile în lături a neputinţă.

– *No capisco.*

Ceru din privire ajutor Isabellei.

– Te-a întrebat cum te cheamă.

– Aha, Steve. Şi tu eşti... Alexandro?

– *Alessandro.* Îl corectă calm, dar cu o privire tare parşivă.

– O.K., Alessandro. Ai mai văzut vreodată aşa ceva? Scoase o monedă de cincisprezece cenţi şi o făcu să dispară şi să apară iar... în urechea lui Alessandro. Băiatul trase un chiot de încîntare şi-l aplaudă în chip de bis. O piesă de o jumătate de dolar, apoi de douăzeci şi cinci de cenţi şi, în fine, de un dolar dispărură conform aceleiaşi scheme, în vreme ce duceau o conversaţie bizară; Alessandro spunîndu-i ce voia în italiană, iar omul comunicînd mai mult prin mimică.

Isabella închise iarăşi ochii. Totul fusese uşor pînă acum; tot ce mai avea de făcut era să treacă prin vama de la New York fără să fie recunoscută şi apoi... direct în apartamentul Natashei. Acolo avea de gînd să îşi dea jos toate hainele de pe ea, să se scufunde într-o cadă cu apă fierbinte şi să rămînă acolo ascunsă toată viaţa. Se simţea de parcă nu s-ar fi dezbrăcat de hainele astea în ultimele două săptămîni.

Luară masa, se uitară la un film şi, cu excepţia a două excursii pînă la toaletă cu Alessandro de mînă, nu se mişcară de pe locurile lor. Iar cînd o făceau, unul dintre

paznici îi urma ca din întîmplare. Dar Isabella observă repede că nimeni din avion nu părea să le arate vreun interes. Pînă şi stewardesa părea neimpresionată. Erau trecuţi pe lista de îmbarcare doar sub iniţialele I. şi A. Gregorio, S. Conally şi J. Falk. Nimic grozav în chestia asta. Haina Isabellei, din nurcă, amplă şi lungă îi atrăsese o privire aprobatoare din partea stewardului-şef, dar nici măcar asta nu dură prea mult. Zborul dintre Londra şi New York plimba multe haine de nurcă. Poate că dacă ar fi văzut măcar o mică parte din bijuteriile ascunse cu grijă la fundul genţii de voiaj pe care o ducea cu ea, ar fi fost mai impresionaţi.

– Vom sosi la New York peste aproximativ o jumătate de oră. Omul pe care îl chema Steve se întinsese către ei şi le dăduse această valoroasă informaţie. Vocea lui rostise aspru cuvintele, şoptindu-le ca să nu fie auzite mai departe. Isabella dădu din cap. Doamna Walker o să vă aştepte de cealaltă parte a vămii. Vă vom conduce apoi pînă la maşina dumneaei.

– Mulţumesc.

O privi pe neobservate pe cînd ea îşi îndreptase privirea în altă parte. Era aproape sigur că vor duce treaba la bun sfîrşit. Mai avuseseră un astfel de caz acum doi ani. O femeie care îşi răpise propriul copil, luîndu-l înapoi de la tată, care-l ascunsese în Grecia. Ceva din felul cum se crampona de copil îi spunea că aveau de-a face cu un caz asemănător. La dracu, ce chestie groaznică să-i faci unui copil asta. Uneori nu-i putea înţelege pe bogaţii ăştia care tîrau copiii de colo-colo de parcă s-ar fi jucat cu viaţa lor. Dar ea părea o femeie cumsecade, în ciuda cîtorva priviri speriate pe care le aruncase şi a încruntării care îi urîţise de multe ori chipul. Fusese probabil speriată şi se gîndise că n-o să-l poată vedea pe micuţ scos

din Franţa. Asta era tot ce ştiau sau mai precis bănuiau despre ea: că sosise de la Nisa la Londra. Îşi întoarse iar capul să o privească în vreme ce avionul începea să coboare.

– Mai ai de făcut vreo haltă pe undeva, Alessandro?

Isabella îi traduse copilului, dar acesta scutură repede şi hotărît din cap.

– O.K., atunci spune-mi, ai mai fost vreodată la New York?

Isabella îi traduse din nou. Alessandro scutură din nou din cap, adăugînd că el crezuse că se duc în Africa. Omul înalt, cu umeri largi de luptător, rîse cu poftă şi îl strînse uşor pe după umeri cum stătea aşezat pe locul lui. Dar Alessandro se întinse să apuce mîna mamei sale, care i-o luă şi ţinîndu-l astfel se uitară amîndoi absenţi prin hublou la luminile care luceau acolo jos. Era patru şi jumătate după ora New York-ului, dar fiind abia începutul lui februarie se înserа deja.

Cît de diferite erau toate acum. Ultima oară fusese la New York acum doi ani. Cu Amedeo. De obicei el pleca de cîte ori era necesar în America fără să o ia şi pe ea. Ea prefera să meargă în Anglia sau în Franţa. Dar atunci, ultima dată, veniseră împreună. Totul fusese ca un vis. Stătuseră la *St. Regis,* luau masa la *Caravelle,* la *Lutèce* sau la *La Grenouille.* Fuseseră la o petrecere uriaşă dată în cinstea designerilor americani, la vreo cîteva dineuri pretenţioase şi făcuseră lungi plimbări prin parc. De data asta nu va mai fi nici un *St. Regis,* nici o *Lutèce,* nici linişte şi nici clipe de singurătate în doi. Nici măcar nu îşi mai putea duce povara amintirilor,. nici nu va mai putea să îl vadă ca acasă, în fiece colţişor care îi amintea de el. Aici nu aveau să fie colţişoare familiare. Nici oameni cunoscuţi. Numai Natasha, copilul ei şi cel al Isabellei.

Nu-i mai rămăsese nimic din ceea ce constituise şi o părticică din viaţa ei cu Amedeo. Regreta brusc faptul că nu adusese ceva de acolo. Ceva care să fi fost al lui, la care să se poată uita şi pe care să îl poată atinge, amintindu-şi de rîsul lui şi de dragostea care plutea mereu în ochii lui. Isabellezza. Îl auzea încă spunîndu-i aşa.

– Mama! mama! Alessandro o trăgea de zor de mînecă. Aterizaseră deja. *Siamo qui.* Sîntem aici.

Cei doi o priviră rapid.

– Mergem?

Nici nu se oprise avionul cu totul şi ei erau deja pe interval. Cel pe care îl chema Steve îi ţinea mîna, iar celălalt îl luase pe Alessandro în braţe. Cînd avionul se opri definitiv o împinseră către ieşire. Se simţi pentru o clipă de parcă ar fi zburat încă, aproape luată pe sus de cei doi, pe cînd o zoreau către vamă. Ajunseră peste cîteva minute, în timp ce ceilalţi pasageri încă mai coborau agale din avion.

Ofiţerul de la vamă îi ceru Isabellei să deschidă valizele. Le descuie, deschizîndu-le pe toate în vreme ce Alessandro şi cei doi bodyguarzi stăteau alături.

– Scopul vizitei?

– Un voiaj cu familia. Vameşul aruncă un ochi asupra celor care o însoţeau.

Isuse Cristoase, dar dacă îşi dă seama... dacă mă recunoaşte...?

– Ce-i cu hîrtiile astea? Se uită la cele două valize supraîndesate.

– Mi-am adus şi cîte ceva de lucru.

– Vreţi să lucraţi aici?

– Doar în nişte chestiuni particulare. De familie. Mai aruncă o privire asupra hîrtiilor şi îşi făcu loc spre haine. Răscoli cîte ceva, dar nu găsi nimic interesant nici în

geamantanul ei şi cu atît mai puţin în al lui Alessandro.

– O.K., puteţi pleca.

Reuşiseră. Ea reuşise. Acum tot ce le mai rămăsese de făcut era să o găsească pe Natasha şi să se ducă acasă. Rămase pentru o clipă ţintuită locului, cu privirea albă, întrebîndu-se dacă nu se întîmplase ceva şi apoi o zări, alergînd spre ei, cu părul în vînt, peste o haină lungă de linx. Alerga, apropiindu-se de Isabella şi se treziră una în braţele celeilalte, ţinîndu-se strîns cu Alessandro la mijloc. Protestă şi apoi chicoti cînd Natasha îl gîdilă la gît.

– *Ciao,* Alessandro. Cum a fost? Îl luă iute de la Isabella în braţele ei lungi şi deodată cele două femei se treziră una în faţa celeilalte şi după o mică pauză Natasha le ură cu voce răguşită: Bine aţi venit! Apoi se întoarse către Alessandro care îi atîrna în braţe. Ai idee cît eşti de greu, stimabile? Ce-ar fi să mergi pe propriile-ţi picioare pînă la maşină? Dar Isabella scutură din cap. De cînd plecaseră de la Roma picioarele puştiului ei abia mai atinseseră pămîntul. Era atît de uşor pentru cineva să îl ia dacă mergea singur pe jos. Fusese mereu dus în braţe de cînd începuse călătoria.

– În regulă. Îl duc eu.

– Nu, nu, am înţeles. Apoi se uită la cei doi bodyguarzi.

– Să ieşim de aici.

Micul grup se mişcă precum o singură fiinţă, compact şi sincronizat către ieşire şi apoi spre maşină. Un *Rolls-Royce* cu şofer şi cu numerele de înmatriculare ale căror iniţiale Isabella nu avu timp să le remarce. Înainte să-şi poată recăpăta respiraţia erau deja instalaţi în interiorul capitonat cu piele, portiera fu închisă, bagajele aranjate în portbagaj, oamenii le făcură cu mîna şi şoferul porni

maşina, depărtîndu-se de trotuar.

Abia atunci Isabella realiză că nu erau singuri în maşină. Mai era un bărbat pe locul din faţă, de lîngă şofer. O surprinse cînd, întorcînd capul, acesta îi zîmbi. Era frumos şi avea ochi albaştri, cu un chip tînăr, dar cu părul argintat.

– Ah. Isabella scoase doar acest murmur cînd el se întoarse. Dar imediat Natasha îi bătu liniştitor mîna cu palma ei.

– E în regulă, Isabella. Acesta este prietenul meu, Corbett Ewing. El dădu politicos din cap şi îi întinse mîna.

– Nu am vrut să vă sperii. Îmi pare tare rău. Îşi strînseră mîinile şi Isabella dădu la rîndu-i din cap. Nu se aşteptase să mai vadă pe cineva în maşină, cu excepţia şoferului. Se uită întrebător către Natasha, iar aceasta îi zîmbi şi schimbă o privire cu Corbett. Atunci abia, Isabella înţelese.

– Cum a fost călătoria? Era evident că el ştia doar că a venit de la Roma. Privirea lui directă şi nestînjenită îi întări convingerea că nu ştia nimic despre teroarea care le stăpînise „excursia". Pentru o clipă, dar numai atît, se supără pe Natasha că îl adusese şi pe el. Nu avea chef să facă vreo conversaţie politicoasă fie chiar şi o frîntură din drum, acum cînd abia ajunsese după atîtea emoţii la New York. Dar era la fel de evident că el le dăduse maşina şi poate că în fond Natasha îl dorise prin preajmă. Păreau să se înţeleagă şi pentru prima dată Isabellei îi veni în minte gîndul că poate şi Natasha fusese îngrijorată şi avusese nevoie măcar acum, la sfîrşit, de un sprijin.

Isabella se căzni zîmbind să îşi revină. Simţea că i-o datorează prietenei ei.

– Excursia a fost grozavă. Dar cred că sîntem amîndoi... puţin... Era atît de obosită încît nu mai putu termina cuvintele... sîntem obosiţi.

– Îmi închipui. Dădu iarăşi din cap şi după cîteva momente se întoarse iar către şofer şi începu să discute cu el cu voce scăzută. Dar fragila frumuseţe a Isabellei nu îi scăpase, înainte de a se întoarce la loc.

Capitolul 13

Îmbrăcată într-o rochie de casă de catifea albastră, cu un guler înalt portocaliu, Isabella se plimba adormită prin hol. Era foarte devreme. Amurgul de iarnă arunca pumnale palide de lumină asupra zgîrie-norilor din New York. Rămase o clipă la geamul salonului, gîndindu-se la oraşul care i se aşternea la picioare, un oraş care atrăgea succesul, competiţia acerbă, dinamismul şi pe aceî care voiau să cîştige. Un oraş al oamenilor ca Natasha şi trebui să admită că şi pentru oameni ca ea. Dar nu era oraşul pe care şi l-ar fi ales Isabella. Îi lipsea decadenţa, veselia şi farmecul de netăgăduit al Romei. Dar, într-adevăr, avea ceva în plus: strălucea ca un rîu de nestemate şi îl privi de parcă urma să se scalde în el.

Se duse fără grabă în bucătărie, deschise dulapul şi găsi ceea ce Natasha numea „cafea". Nu era ceea ce ar fi băut acasă. Dar după ce te învăţai cu ea, avea o aromă

persistentă şi familiară, reamintindu-i de cei doisprezece ani ce trecuseră de cînd locuise cu Natasha.

Mirosul o ajuta întotdeauna. O aromă, un parfum îndepărtat şi putea vedea din nou ceea ce văzuse cîndva, demult, o încăpere, un prieten, o clipă anume, o întîlnire cu un bărbat demult uitat. Dar acum nu era timp pentru visuri. Aruncă o privire spre ceasul din bucătărie şi ştiu că ziua ei începuse deja. Era şase şi jumătate dimineaţa. Şi cu şase ore mai mult la Roma. Cu puţin noroc îl va prinde pe Bernardo la birou, înainte de a ieşi să ia prînzul, încordîndu-se sub povara suplimentară care îi stătea acum pe umeri. Îşi luă ceaşca de cafea şi intră în micul ei birou, aprinzînd lumina. Zîmbi. Natasha, dulcea ei Natasha. Cît de bună era cu ea. Cît de multe făcuse pentru ea. Dar tandreţea din ochi îi pieri în timp ce se pregătea pentru afaceri.

De îndată ce centralista îi dădu legătura cu Italia, Isabella desfăcu fermoarul uneia dintre cele două genţi mari înţesate cu documente, scoase de acolo un teanc subţire de hîrtii şi două creioane în culori vii. Avu doar timpul cît să se aşeze şi să mai ia o înghiţitură de cafea pînă cînd recepţionera de la *San Gregorio* îi răspunse la telefon.

Centralista ceru legătura în biroul lui Bernardo. Isabella începu să bată nervoasă cu piciorul în podea. Avu însă grijă să nu facă nici un zgomot, astfel încît fata de la *San Gregorio* să nu poată avea nici un indiciu care să o ducă la o eventuală identificare. Avu doar timp pentru încă o bătaie precipitată, că Bernardo fu deja pe fir.

– Da?

– *Ciao, bravo*. Sînt eu...

Nimănui altcuiva nu i s-ar fi potrivit mai bine.

– Totul a mers bine?

– Perfect.

– Cum te simţi?

– Obosită. Puţin. Cred că încă nu am ieşit din şoc. Aşa cred. Cred că nu am înţeles prea bine prin ce am trecut pînă nu am ajuns aici. Ai avut noroc că eram prea obosită ca să mai iau primul avion înapoi. Simţi cum dorul o copleşeşte şi apoi, dintr-o dată, simţi că ar fi vrut să fie lîngă el, să îl poată atinge.

– Ba cred că tu ai noroc. Te-aş fi trimis înapoi, nu înainte de a-ţi face un scandal de zile mari. Vocea îi sunase gravă, dar Isabella începu să rîdă.

– Chiar cred că ai fi făcut-o. Oricum ne-am înfundat pînă-n gît în chestia asta pe care am pus-o amîndoi la cale. Va trebui să ne descurcăm foarte bine atît timp cît voi rămîne aici. Acum, spune-mi ce s-a mai întîmplat? Totul e calm pe acolo?

– Ţi-am trimis o tăietură din *Il Messagero.* Totul a mers conform planului nostru. Acum locuieşti, aşa cum se ştie, la mansarda casei.

– Şi în rest?

– Mamma Teresa a luat-o în tragic la început. Cred însă că acum a înţeles. Dar ar fi vrut să o iei şi pe ea. Acum pare resemnată. Ce mai face copilaşul?

Copilaşul... De acum doi ani, nici ea şi nici Amedeo nu-i mai spuneau aşa.

– Încîntat. Absolut fericit. În ciuda faptului că nu am ajuns în Africa. Rîseră iar amîndoi şi Isabella fu recunoscătoare premoniţiei care o făcuse cu ani în urmă să instaleze această linie strict privată la care aveau acces numai ea, Amedeo şi Bernardo, dar care nu putea fi ascultată de nicăieri din casă sau de la birou. Asta le garanta acum libertatea.

– Ei şi acum, hai, spune-mi ce se mai coace pe acolo,

în lipsa mea? Alte telefoane? Mesaje? Comenzi noi? Vreo problemă de ultim moment cu colecţia de vară? Oricum ar fi aflat curînd. Isabella îşi alesese un moment al naibii de prost ca să dispară.

– Nimic ireparabil nu s-a întîmplat, cu excepţia materialului roşu, pe care l-ai comandat în Hong-Kong.

– Ce-i cu el? Degetele i se destinseră brusc încetînd joaca copilărească de-a lungul firului de telefon ce se furişa pe sub birou şi apoi pe covor. Mi-au zis ultima dată, asta a fost săptămîna trecută, că nu sînt probleme cu el.

– Te-au minţit. Nu îl pot livra.

– Cum? Vocea ei ar fi trecut cu siguranţă prin pereţi, dacă nu ar fi avut grijă mai înainte să închidă uşa. Spune-le ticăloşilor ălora nenorociţi că nu ne pot face asta. Nu o să mai cumpăr de la ei niciodată. Oh; Doamne... nu, nu, mai bine lasă. O să-i sun eu, drace, dar eu nu pot. Acolo e cu treisprezece ore mai tîrziu decît aici. Dar peste douăsprezece ore voi putea să-i sun. O să-i sun la noapte.

– Mai bine te-ai gîndi la o alternativă. Nu am putea folosi nimic ce se poate găsi aici, la Roma?

– Nu, nimic. Doar dacă folosim purpuriul din sezonul trecut în locul roşului.

– O să meargă?

– Trebuie să vorbesc cu Gabriela. Nu ştiu. Trebuie să îmi dau seama cum se va potrivi chestia asta cu restul colecţiei.

Ştiu chiar în clipa aceea că se va crea o cu totul altă perspectivă faţă de celelalte. Voise o vară de culori primare pentru anul acesta. Tonuri strălucitoare şi luminoase de albastru, roşul de Hong-Kong şi foarte mult alb. Dacă urmau să folosească roşul-purpuriu, vor avea

nevoie de nuanţe diferite de verde, portocaliu, poate şi ceva galben şi foarte puţin roşu.

– Va schimba întregul echilibru, mai zise ea.

– Da, dar se va putea face?

Îi venea să ţipe la el.

– Da, dar nu de aici. Ce vreau să-mi spui acum este cum poţi să-mi zici că nu s-a întîmplat nimic grav? Roşul de Hong-Kong e foarte grav.

– De ce nu cauţi ceva care să îl înlocuiască din State?

– Nu au nimic de care să mă pot folosi. Nu-i nimic. O să mă gîndesc la asta mai tîrziu. Şi altceva? Mai ai vreun „nimic" drăgălaş pentru mine?

– Da, numai unul.

– N-or să ne trimită verdele-pal?

– Ba ni l-au şi trimis. Nu, de data asta e o veste bună.

– Bună ca să mai schimbe atmosfera. Dar în ciuda sarcasmului din voce, faţa Isabellei începea să revină la viaţă. Nu ştia cum se va descurca, cum o să treacă peste asta, nu-i va fi uşor să schimbe atît de multe, adică ţesătura şi o mulţime de culori într-un timp aşa de scurt, dar simţea că a revenit la *San Gregorio* acum, că vorbise cu el. Nu conta unde este, important era că avea încă o afacere de condus şi, dacă trebuia să mute munţii din loc, va face ea această schimbare în timp util.

– Deci, care-i vestea cea bună?

– F.B.-urile au cumpărat atîta parfum cît să îneci toate corăbiile flotei a şasea în el.

– Asta-i O.K.

– Nu te lăsa prea furată de emoţie. Vocea lui Bernardo cel vechi răsună din nou ca o chemare divină în urechea ei. Cu toate „condimentele" obişnuite, oboseala, enervarea, sîcîiala.

– N-o să mă las. Sînt sătulă pînă-n gît de ticăloşii

ăştia şi de ofertele lor de preluare şi nu mă mai bate la cap cu porcăria asta cît mai stau pe aici.

– N-o să te mai bat. Ce vrei să-i spun Gabrielei? Biata designeră-şefă o să capete şi ea un ulcer geamăn cu al lui cînd o auzi veştile. Schimbări? Ce schimbări? Ce mai putem schimba acum?

– Spune-i să oprească totul pînă cînd vă sun iar.

– Adică pe cînd?

– În septembrie, dragă! Sînt în concediu, sper că-ţi aminteşti! Ce dracu crezi tu că înseamnă? Ţi-am spus că o să sun la Hong-Kong în noaptea asta. Şi voi căuta alternativa istoriei ăsteia idioate. Chiar azi. Ştiu pe dinafară fiecare piesă de colecţie, fiecare ţesătură şi culoare pe care le avem în depozit. Şi Bernardo ştia chiar prea bine că aşa şi era.

– Îmi închipui că asta va afecta şi linia de confecţii.

– Nu prea mult.

– Dar suficient. Ulcerul lui deja celebru îi aminti că, de obicei, în momentele tensionate e cu el şi că nu-l uita. Bine, bine. Îi voi spune să oprească totul. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu uita să mai suni iar. Vechea iritare era iar între ei, ca pe vremuri. Şi, în mod absurd, îi făcu să se simtă iarăşi apropiaţi şi O.K.

– O să te sun după ce vorbesc cu Hong-Kong-ul. Pe la unu. O spuse ca pe un lucru oarecare şi total normal, în timp ce mîzgălea de zor un fluviu de notiţe mici şi ordonate. Cum mai arată corespondenţa mea?

– Nu-i cine ştie ce.

– În regulă. Secretara lui Amedeo răspundea acum la toate scrisorile ei, de acolo, din apartamentul de la mansardă. Mai vorbim diseară. Sună-mă dacă se mai întîmplă ceva azi. Dar Bernardo ştiu că nu ar face-o nici mort. Putea să rabde şi să păstreze totul pentru la noapte.

– O să ai cu ce să-ţi ocupi timpul din belşug.

– Mhm, o să cam am. O ştia suficient de bine ca să îşi imagineze că umpluse deja două pagini cel puţin, cu scrisul ei mic şi ordonat.

– *Ciao!*

Închiseră amîndoi de parcă ar fi fost aşezaţi în birourile lor, aflate la capetele aceluiaşi coridor. În biroul ei nou-nouţ, Isabella alese paginile cu notiţe şi şi le răvăşi dinlainte. Avea exact douăsprezece ore ca să înlocuiască roşul de Hong-Kong. Desigur exista încă posibilitatea ca pînă la urmă să se descurce cumva şi să i-l trimită în ultima clipă, dar asta dacă îl aveau şi dacă puteau. Dacă... Dar mai ştia şi că nu poate risca lăsîndu-se să depindă de ei. Cel puţin nu de acum înainte. Îşi mai făcu o însemnare rapidă pe care să i-o comunice lui Bernardo. Voia să anuleze contractul de aprovizionare cu Hong-Kong-ul. Oricum văzuse materiale mai bune în Bangkok. În ceea ce privea munca de la *San Gregorio,* Isabellei nu îi plăcea să fie dusă cu zăhărelul.

– Eşti gata, veselă şi luminoasă.

Isabella se uită surprinsă în sus către capul blond şi lăţos al Natashei, care se ivise pe uşă.

– Ce s-a întîmplat cu vremurile cînd îţi plăcea să dormi pînă la amiază?

– Jason, asta s-a întîmplat. M-am învăţat să mă scol ziua şi să dorm noaptea. Spune-mi, arăţi aşa întotdeauna, la şapte dimineaţa? Se uită cu admiraţie la rochia albastră de catifea.

– Numai cînd merg la serviciu. Îi zîmbi prietenei ei şi îi arătă notele de pe birou. Tocmai am vorbit cu Bernardo.

– Şi cum merge la Roma?

– Fantastic, doar că trebuie să refac jumătate din creaţia de vară pînă la noapte, cînd vorbesc iar la telefon

cu el.

– Sună ca ediţiile mele revăzute. Isuse Cristoase! Înainte să te apuci de treabă vrei să-ţi fac nişte ouă, ceva?

Isabella scutură din cap că nu.

– Trebuie să mă apuc de treabă înainte de a mînca. Ce-i cu băieţii? Nu s-au sculat încă?

– Glumeşti? Ia ascultă; îşi duse degetul la buze şi ascultară. De departe venea un ţipăt care le făcu să zîmbească pe amîndouă.

– Hattie îl îmbracă pe Jason pentru grădiniţă. Se uită blînd spre Isabella şi se aşează lîngă ea. Ce facem cu Alessandro? Vrei să stea acasă?

– Păi... nu ştiu... Norii îi întunecaseră iarăşi frumoşii ochi negri, cînd se încruntă privind-o pe Natasha. Aşa mă hotărîsem, dar... dar acum nu mai ştiu. Nu sînt prea sigură ce ar trebui să fac.

– Şi-a dat seama cineva pînă acum că ai plecat din Roma?

– Nu. Bernardo zice că totul a mers perfect. Dacă te iei după *Il Messagero*, m-aş fi ascuns la ultimul etaj al *Casei di San Gregorio.*

– Deci nu există motive să bănuiască cineva cine e copilul. Crezi că ai putea să îl dăscăleşti să nu-şi spună nimănui numele de familie? Ar putea merge la grădiniţă cu Jason, zicînd că e vărul lui din Milano. Alessandro... Se gîndi un moment. Ce ai zice de numele bunicului tău?

– Parel?

– Parelli? Natasha zîmbi de propria-i „creaţie". Mi-am petrecut juma de viaţă născocind nume. Ori de cîte ori încep o carte nouă trebuie să am la îndemînă toate etichetele de pe produse ca să mă zgîiesc la ele şi să îmi găsesc inspiraţia. Ca să nu mai vorbim de cărţile acelea gen „Cum o să-l cheme pe bebeluş?" fără de care nici

nu ştiu ce m-aş face. Ei, ce zici? Alessandro Parelli-vărul de la Milano.

– Şi eu? Isabella începuse să se amuze.

– Păi, doamna Parelli, evident. Spune-mi doar o vorbuliţă şi mă şi reped la telefon ca să sun grădiniţa. Şi de fapt... Se uită gînditoare. O să îl sun pe Corbett să îl întreb dacă nu ar avea el timp să îi ducă pe amîndoi, în drum spre serviciu.

– Nu ar cam semăna cu un ordin? Isabella arăta preocupată, dar Natasha scutură din cap că nu. Dacă ar fi aşa, aş face-o eu atunci. Dar el adoră să facă asemenea chestii. Mereu mă ajută şi cu Jason. Privirea îi alunecă undeva departe, pierzîndu-se în propriile-i gînduri. Are el chestia asta să le fie de ajutor... oamenilor care au nevoie de el. Isabella o privi întrebîndu-se dacă Natasha avea cu adevărat nevoie de el. Părea atît de independentă. Ar fi rîs ştiind că acelaşi gînd îi trecea şi lui Corbett prin minte.

– Ei, dacă n-o să se supere, ar fi foarte bine aşa. În felul ăsta nici n-aş fi văzută pe la grădiniţă.

– Da, la asta mă gîndeam şi eu. Stătea acolo, rozînd un creion. O să îl sun. Şi dispăru înainte ca Isabella să mai poată adăuga ceva. Dar de cînd îl cunoscuse la aeroport, Isabella se întreba ce era între omul cu părul de argint şi prietena ei. Părea o relaţie armonioasă, iar înţelegerea care domnea între ei doi o făcea chiar invidioasă pe Isabella. Dar oare cît de serios implicaţi erau? De la Natasha ştia că n-o să afle nimic, nu pînă nu era ea gata să vorbească.

Natasha se întoarse de la telefon spunînd că va veni repede. Băieţii se sculaseră şi scînceau morocănoşi.

– Dumnezeule, crezi că o să poată îndura toate astea? Isabella îi făcu cu ochiul, iar Natasha zîmbi.

– O să-ţi dai seama că omul ăsta e într-adevăr ţicnit cînd o să îţi spun că adoră chestiile astea. Chiar şi la primele ore ale dimineţii.

– Evident că e masochist. Isabella zîmbi căutînd ceva în ochii Natashei, dar în ei nu găsi nici un răspuns.

Natasha îi întoarse o privire de simpatie în vreme ce prăjea nişte pîine.

– O să mai poţi dormi pe ziua de azi?

– Ce, glumeşti? Isabella se uită la ea oripilată şi izbucniră amîndouă în rîs. Dar tu, cum te descurci cu munca ta?

– O să mă auzi ţăcănind peste o jumătate de oră. Dar în nici un caz, îi zîmbi parşiv, în nişte ţoale atît de arătoase ca astea.

Isabella rîse. Natasha avea, ştia asta, o uniformă de lucru pe care nu ar fi schimbat-o pentru nimic în lume: blugi, un tricou şi şosete de lînă cafenii. Dintr-o dată Isabella îşi zise că ar putea face şi ea la fel. Fiindcă devenise invizibilă, inexistentă, necunoscută.

– Ei bine, signora Parelli din Milano, eu mă duc să vorbesc la grădiniţă. Şi Natasha dispăru, iar Isabella se duse să îşi caute fiul.

Îl găsi în dormitor, jucîndu-se cu Ashley, avînd un zîmbet larg pe faţă.

– De ce eşti atît de mulţumit? Îl luă în braţe sărutîndu-l.

– Jason trebuie să meargă la grădiniţă azi. Iar eu rămîn acasă cu trenul lui. Dar Isabella îl dădu jos repede din braţe, aşezîndu-l pe pat.

– Ştii ceva? Şi tu mergi azi la grădiniţă.

– Zău? Se chiorî la ea nu prea încîntat. Şi n-o să mă joc cu trenul?

– Ba sigur că da. Dar cînd vii acasă. Nu ar fi mai plăcut să te duci la grădiniţă cu Jason şi să vă jucaţi,

decît să stai aici singur toată ziua în timp ce eu voi lucra?

Se gîndi puţin la asta şi îşi înclină capul pe un umăr.

– Dar nimeni n-o să-mi vorbească acolo şi nici eu nu pot vorbi cu ei.

– Păi, dacă te duci cu Jason la grădiniţă în fiecare zi, curînd o să poţi vorbi şi tu cu toată lumea. Mult mai repede decît dacă ai sta aici cu mine vorbind numai în italiană. Tu ce crezi?

Dădu gînditor din cap.

– O să fie tare greu?

– Cu nimic altfel decît la grădiniţa ta din Roma.

– Şi-o să ne jucăm tot timpul? Se uită la ea strălucind de încîntare, iar ea îi zîmbi.

– Numai asta făceai pînă acum la grădiniţă?

– Nu, ne punea şi să desenăm litere.

– Groaznic. Faţa lui spunea că e perfect de acord. Ai vrea să mergi? Nu era sigură ce va face cu el dacă îi va spune nu.

– O.K., o să încerc. Şi dacă n-o să-mi placă putem să ne dăm amîndoi demisia. Iar atunci, Jason o să stea acasă cu mine.

– Mătuşii Natasha i-ar plăcea asta la nebunie. Ascultă-mă, mai am să-ţi spun ceva.

– Ce?

– Păi, uite, ştii că sîntem acum în plină aventură. Trebuie deci să păstrăm secret faptul că sîntem aici.

Se uită la ea şi murmură:

– Trebuie să mă ascund la grădiniţă?

Încercă să îşi păstreze o faţă serioasă şi îi luă cu blîndeţe o mînă.

– Nu, prostuţule. Se va şti că eşti acolo. Iar noi nu vrem să se afle.

– Nu vrem? Da' de ce? Se uită la ea ciudat, iar ea

simţi din nou muntele de piatră cum i se aşeza pe inimă.

– Pentru că aşa sîntem mai în siguranţă. Toată lumea crede că sîntem încă la Roma.

– Din cauza lui... lui tati? Ochii lui erau mari şi îndureraţi, acum cînd se uitau într-ai ei.

– Da. O să spunem că ne cheamă Parelli. Şi că venim de la Milano.

– Dar nu-i aşa. Noi sîntem din Roma. Se uită la ea încurcat. Şi sîntem di San Gregorio. Lui tati nu i-ar plăcea să minţim în legătură cu asta.

– Nu şi nici mie nu îmi place. Dar totul ţine de secretul nostru, Alessandro.Trebuie să o mai ţinem încă puţin tot aşa.

– Atunci, pot să le zic numele adevărat la grădiniţă?

– Poate că mai tîrziu. Dar nu acum. Alessandro Parelli. Oricum probabil că nu or să îţi folosească aproape deloc numele de familie.

– Ar fi mai bine. Nu-mi place numele ăsta. Pentru o clipă Isabella aproape că izbucni în rîs. Probabil că îi vor spune Alessandro Spaghetti, aşa cum îi zisese şi ei Natasha cînd se întîlniseră prima dată.

– Nu are importanţă cum îţi vor spune ei. Important e că tu ştii cum te cheamă cu adevărat.

– Cred că-i o prostie. Îşi încrucişă picioarele sub el şi îşi privi prietenul. Jason făcea cu grijă nodul la şiret, după ce îşi pusese cu mare atenţie pantofii în picioare. Dar nu în piciorul care trebuia.

– Nu e o prostie, Alessandro. Aşa trebuie. Şi o să fiu foarte, foarte supărată pe tine dacă tte prind că spui cuiva numele nostru adevărat. Dacă o să faci aşa ceva, o să trebuiască să plecăm iarăşi şi n-o să mai rămînem cu mătuşa Natasha şi cu Jason.

– Şi va trebui să plecăm acasă? Îi aruncă o privire

oripilată: Şi nici măcar nu i-am folosit trenuleţul.

– Atunci să faci cum îţi spun eu. Vreau să-mi promiţi, Alessandro. Îmi promiţi?

– Îţi pormit.

– Cum te cheamă?

Se uită la ea sfidător.

– Mă cheamă Alessandro... Parelli. Din Milano.

– În regulă, scumpule. Şi nu uita că te iubesc. Şi-acum grăbeşte-te şi îmbracă-te!

Deja şunca pe care o pregătea Hattie în bucătărie începuse să trimită arome aţiţătoare, iar Jason se uită deznădăjduit în jos, la picioarele lui ciudat încălţate fără să priceapă.

– Ţi le-ai pus invers, dragul meu. Isabella se aplecă să îi dea o mînă de ajutor.

– Ia ghici, cine crezi că merge azi cu tine la grădiniţă? Alessandro.

– Chiar merge şi el? Uau-uau!

Îi explică despre Parelli şi că erau veri sosiţi de la Milano. Apoi îşi aminti să-i spună chestia cu verii şi lui Alessandro.

– Sînt văr cu el? De ce nu pot să zic că sîntem fraţi? Întotdeauna îi surîsese ideea.

– Pentru că nu vorbeşti englezeşte, prostuţule!

– După ce o să învăţ, mă laşi să zic că sîntem fraţi?

– Lasă asta acum. Mai bine pune-ţi pantalonii. Şi nu uita să te speli pe faţă.

Douăzeci de minute mai tîrziu Corbett îi căra pe scări în jos. Băieţii erau îmbrăcaţi cu salopete de catifea reiată, aveau tricouri groase şi pulovere pe deasupra, canadiene şi căciuliţe de lînă pe cap. Înghiţiseră în grabă un mic dejun rapid şi acum plecau. Cînd uşa se închise în urma lor, Natasha îşi privi tricoul uzat şi-şi şterse mîinile

de pantaloni.

– Reuşesc eu cumva să port pe mine lista de bucate a fiului meu. Alessandro e tare drăguţ.

– Ar fi vrut să le spună la grădiniţă că e fratele lui Jason. Isabella oftă, pe cînd se depărtau de uşă amîndouă.

– Crezi că va putea să-şi păstreze numele secret? Pentru o secundă Natasha arătă îngrijorată.

– Din nefericire, în ultimele patru luni şi jumătate a învăţat multe despre secrete, discreţie, precauţie şi pericol. Înţelege că primele trei îl feresc de al patrulea.

– Asta da lecţie pentru un copil de numai cinci ani.

– La fel de bună ca şi pentru o femeie de treizeci şi doi de ani. Şi pe cînd o privea, Natasha înţelese că spunea adevărul. Sper că o să ţii minte ce-ai spus, măi faţă de macaronar. Nu am fost chiar copleşită de încîntare auzindu-ţi hotărîrea de azi-noapte. Ai zis că vrei să ieşi. Alessandro e una, iar cu tine e altceva. El e un copil oarecare. Dar tu nu ai nici cea mai palidă părere de „oarecare" în tine.

– Aş putea să fac rost.

– Şi ce ai de gînd, să îţi dai întîlnire cu vreun chirurg estetician ca să-ţi facă o faţă nouă?

– Nu fi absurdă. Există un fel de a te purta care atrage atenţia, spunînd parcă: Vreau să fiu văzută. Care atrage atenţia în mod imperios. Dar dacă nu vreau să fiu văzută, nu voi fi. Pot să port o eşarfă, o pereche de pantaloni şi o haină închisă.

– Ochelari negri, barbă şi mustăţi. Corect. Ascultă, Isabella. Fă-mi o favoare. Am nervii tare delicaţi. Dacă începi să te fîţîi prin New York, aş putea să fac o depresie nervoasă. Caz în care n-aş mai putea să-mi termin „revizia" cărţii; avansul următor o să-mi zboare de

sub nas, fondurile or să-mi sece, editorul o să mă jupoaie, iar copiii or să-mi moară de foame.

Dar Isabella rîse numai, ascultînd-o.

– Natasha, te ador!

– Atunci fii o prietenă devotată şi rămîi acasă.

– Nu pot face asta. Pentru numele lui Dumnezeu, Natasha, doar de-ar fi lipsă de aer şi tot m-aş duce.

– O să ţi-l cumpăr. Ţi-l trimit direct în cameră. Îi zîmbi, dar niciodată nu fusese mai serioasă; dacă începi să umbli prin New York cineva o să te vadă. Vreun reporter, un fotograf, cineva cunoscător într-ale modei. Doamne, poate chiar de la *Women's Wear Daily!*

– Nu-i interesez eu, ci colecţiile mele.

– Pe cine prosteşti tu, iubito? Nici pe tine şi nici pe mine.

– O să vorbim despre asta mai tîrziu.

Cu problema Isabellei care avea chef de „vînturat prin tîrg" nerezolvată încă, plecară fiecare spre lumi diferite: Natasha se pierdu între hîrtiile ei dezordonate, printre ceştile ei de cafea pe jumătate încă pline şi printre viziuni, personaje şi lumea lor imaginară; Isabella în teancul ei de hîrtii adnotate pe fiecare milimetru pătrat, în dosarele ei foarte ordonat păstrate, în lunga listă a ţesăturilor pe care le aveau de obicei în stoc, cu *deux-pièces,* rochii şi cu toate detaliile colecţiei de vară în cap. Nici una dintre ele nu auzi întoarcerea copiilor, la trei şi jumătate, şi abia după alte două ore se întîlniră, fiecare încruntată, înfometată şi obosită, iar întîlnirea lor avu loc în bucătărie.

– Doamne, ce foame văd! Pentru o clipă accentul sudist al Natashei reapăru, mai pregnant. Isabella arăta obosită, cu uşoare cearcăne pe sub ochi.

– Tu ai mîncat ceva pe ziua de azi?

– Nici să mă gîndesc la asta n-am avut timp.

– Şi eu la fel. Cum merge?

Fusese dărîmător, dar reuşise să facă un plan care să cuprindă revizuirea întregii colecţii de vară.

– Cred că o să ne descurcăm. Poate că nici nu va fi nevoie să folosim ce am lucrat eu azi. Dar nu puteam risca. Trebuia să fie sigură cînd îi va suna pe cei din Hong-Kong, la noapte.

Îşi zîmbiră una alteia peste ceştile de cafea; Natasha îşi închise puţin ochii, iar Isabella îşi întinse istovită braţele deasupra capului. Azi avusese o experienţă nouă. Fără butoane pe care să apeşi, fără lift cu care să urci şi să cobori, fără secretare cărora să le dai ordine, fără probleme şi investigaţii întreprinse la fiecare etaj. Fără o imagine care să te preocupe, fără aură şi fără vrajă. Purtase un pulover negru de caşmir şi o pereche veche de blugi.

– Ce faci diseară? o întrebă pe Natasha.

– Ca şi tine. Stau acasă.

– Pentru că vrei tu sau din cauza mea? Isabella se întrebă cît de răbdător va fi Corbett vizavi de regimul de autoclaustrare impus de Natasha. Nu prea era corect faţă de el.

– Nu fi bleagă. Pentru că sînt al naibii de obosită. Şi, mă crezi sau nu, dar îmi place să stau acasă. Şi-apoi eşti mult mai interesantă, decît invitaţiile pe care le-am primit în ultimele săptămîni.

– Mă simt flatată. Dar Isabella nu se lăsase păcălită, de discursul sforăitor al Natashei.

– Să nu fii. Sînt înconjurată de morocănoşi şi plictisoşi, cît vezi cu ochii. Apoi mai sînt şi cei care mă invită doar pentru că vor să se laude că mă cunosc. Acum zece ani eram doar un alt model din Georgia şi iată-mă

dintr-o dată „scriitoarea", „romanciera", acel cineva care îţi poate împodobi petrecerea, un soi de decor important. Dineuri, petreceri! Isabella nu mai fusese la aşa ceva de luni de zile şi-apoi oricum nu s-ar fi dus singură. Niciodată nu fusese Isabella şi-atît. Fuseseră Isabella şi Amedeo. Ei doi, împreună. Noi, nu eu.

– Eram un fel de echipă fermecată. Noi doi aşa cum eram, cum arătam împreună. Ca iedera şi copacul. E dificil cînd rămîne numai iedera. Nu mai e aşa de frumos, sau de interesant, sau...

Dintr-o dată Isabella se uită la Natasha cu admiraţie, curajoasa ei prietenă care asigura „decorul" dineurilor la care se ducea singură şi lăsa impresia că se simte minunat.

– Simt că nu sînt nimic fără el, murmură, tot cheful de petreceri mi-a trecut. Tot ce fusesem... noi, împreună...

– Asta-i o tîmpenie şi tu ştii asta. Poate că eşti singură acum, dar eşti în continuare ce ai fost mereu. O femeie inteligentă, extraordinară. Chiar dacă eşti singură. Eraţi două „întreguri" alăturate care dădeau însumate nu doi, ci doi şi jumătate; nu eraţi două jumătăţi care să formeze un întreg.

– Eram mai mult decît atît, Natasha. Împreună eram o singură fiinţă, numai una: sudată, indestructibilă, îngemănată, niciodată nu am prea ştiut unde încep eu sau unde se sfîrşeşte el. Şi acum... ştiu... chiar prea bine. Se uită ţintă în ceaşca de cafea cu vocea transformată în şoaptă.

Natasha îi atinse mîna.

– Lasă timpul să te vindece.

Dar cînd Isabella îşi ridică privirea era furioasă.

– De ce ar trebui s-o fac? De ce mi s-a întîmplat mie?

– Nu ţi s-a întîmplat ţie, Isabella, ci lui. Tu eşti încă

aici, cu Alessandro, cu afacerile, cu fiecare părticică din tine, din trupul şi din mintea ta, intacte. Doar dacă vei lăsa amărăciunea să te cotropească, aşa cum deja cred că s-a întîmplat.

– În locul meu nu ţi s-ar părea la fel?

– Probabil. Cred că nu aş fi avut energia să fac ce ai făcut tu. Să merg mai departe, să preiau eu afacerile, să le fac chiar să meargă mai bine, să continui să conduc totul de aici. Dar nu-i destul, Isabella. Nu, nu-i destul. Of, Dumnezeule, copilule, nu te irosi. Ochii i se umplură de lacrimi privind-o pe frumoasa brună din faţa ei, atît de obosită, de părăsită şi de singură. Atîta timp cît se va îngropa în muncă toată ziua, pînă în noapte, nu va simţi. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, chiar şi în biroul ei amenajat în fostul oficiu al menajerei ziua de lucru se va termina şi va trebui să se întoarcă acasă. Natasha înţelegea.

Isabella sări tăcută în picioare, o bătu pe Natasha pe umăr şi se îndreptă spre camera ei. Cînd se întoarse purta ochelari fumurii, haina de nurcă şi o pălărie de fetru neagră. Natasha se opri drept în faţa ei.

– Unde naiba te duci?

– Afară, să mă plimb. Era imposibil să-i desluşeşti ochii în spatele lentilelor, dar Natasha ştiu numaidecît că plînsese.

O clipă cele două femei stătură acolo, luptîndu-se din priviri fără să scoată vreun cuvînt. Apoi Natasha fu cea care capitulă, copleşită de tristeţe pentru prietena ei.

– În regulă, o să merg cu tine, zise, dar, pentru Dumnezeu, dă-ţi jos haina asta. Arăţi tot atît de discretă precum Greta Garbo. Tot ce îţi mai lipseşte e una din pălăriile ei.

Obosită, Isabella îi surîse, ridicînd din umeri-aşa cum

numai italienii ştiu să facă.

– Asta-i tot ce am adus cu mine, singura mea haină.

– Eh, sărmană fată bogată. Hai cu mine, o să-ţi găsesc eu ceva. Isabella se tîrî în urma Natashei pînă la un dulap din care aceasta scoase un palton roşu de lînă.

– Nu pot să îl port. Eu... Natasha, mie... îmi pare rău.

– Păi de ce nu?

– Pentru că nu e negru. Natasha se zgîi puţin la ea, apoi ghici. Înainte de asta nu fusese prea sigură.

– Porţi doliu? Isabella încuviinţă. Şi nu poţi să porţi ceva roşu? Ideea în sine era absolut nouă pentru ea. Să porţi numai rochii negre, pulovere negre, ciorapi negri un an de zile...

– M-aş simţi groaznic.

Natasha se mai zgîi o dată la prietena ei, apoi îşi vîrî nasul în dulap şi în cele din urmă o întrebă:

– Ai putea să porţi şi un bleumarin?

Ezitînd o clipă, Isabella încuviinţă şi îşi scoase în tăcere spectaculoasa ei haină de nurcă. Natasha scoase o scurtă de vulpe roşie, mănuşi călduroase şi o pălărie imensă tot de vulpe roşie cu care se îmbrăcă la rîndu-i. Cînd se întoarse o văzu pe Isabella zîmbindu-i.

– Arăţi fantastic.

– Şi tu la fel.

Era uluitor cum putea s-o facă. Dar reuşea, nu se ştie cum. Haina bleumarin din stofă de lînă era total insignifiantă, iar căciuliţa nu arăta cu mult mai sexy. Dar faţa ei ivorie şi ochii adînci şi migdalaţi erau tot ce ar fi avut cineva nevoie ca să arate aşa. Ar fi oprit circulaţia şi la miezul nopţii.

Cele două femei părăsiră apartamentul în tăcere. Afară se întunecase deja. Natasha trecu înainte, pe cînd portarul le deschidea uşa. Isabella fu uluită de frigul tăios

care le întîmpină afară. Se simţi deodată ca şi cînd cineva ar fi izbit-o cu pumnul în capul pieptului. Inspira şi ochii îi lăcrimară de frig.

– Aşa e întotdeauna în februarie? Nu ştiu de ce, dar îmi amintesc New York-ul numai toamna.

– O, acum sînt doar nişte „represalii" blînde ale frigului. De obicei e mult mai rău. Vrei să mergem în vreun loc anume?

– Ce-ai zice de parc? Se grăbeau mergînd pe Park Avenue. Natasha o privi şocată.

– Doar dacă simţi nevoia să te sinucizi. Sau să îmbunătăţeşti cifra statisticilor. Momentan e ceva de genul: treizeci şi nouă de strangulări plus două crime pe oră. Isabella pufni în rîs şi simţi deodată că întreg corpul i se întoarce la viaţă. Dar cea care îi punea picioarele pe fugă nu era energia, ci singurătatea, oboseala şi teama. Se simţea aşa de obosită, de muncă, de călători, de ascunsul ăsta permanent, de a simţi cît de dor îi e de el şi de obligaţia de a fi curajoasă. „Încearcă să fii curajoasă încă puţin". Încă îi mai răsunau în urechi cuvintele pe care le rostise Amedeo în ultima noapte cînd... cînd îl lăsaseră să îi vorbească la telefon.

Picioarele ei continuau să lovească ritmic pavajul. Natasha o lăsă în pace, iar Isabella uitase deja că era acolo. „Încearcă să fii curajoasă... curajoasă.. curajoasă..." Isabellei i se păru că făcuseră kilometri, cînd în cele din urmă se opriră.

– Unde sîntem?

– Pe strada 79. Trecuseră doar de optsprezece blocuri. Nu eşti într-o formă prea rea pentru o „babă". Gata de mers acasă?

– Da, dar poate ceva mai încet. Ce-ai zice să mergem într-un loc mai interesant?

Trecuseră pe lîngă blocuri care semănau leit cu cel al Natashei, adevărate fortăreţe de piatră, cu copertine la intrare şi cu portari. Impresionant, dar neinteresant.

– Putem să traversăm pe Madison şi să ne uităm pe la magazine. Era deja aproape şapte. O oră neaglomerată, cînd oamenii erau deja pe la casele lor. Ora aceea cînd au venit deja de la serviciu şi se pregătesc să iasă şi să-şi petreacă seara în oraş. Şi era şi prea frig pentru mulţi să meargă la cumpărături şi să se uite la vitrine. Natasha privi cerul. În aer plutea un frig familiar.

– Cred că s-ar putea să ningă.

– Lui Alessandro i-ar plăcea la nebunie. Mergeau acum încet, recăpătîndu-şi respiraţia.

– Şi mie mi-ar plăcea.

– Îţi place zăpada? Isabelle o privi surprinsă.

– Nu, dar te-ar ţine în casă, fără să trebuiască să îmi pun fundul la bătaie ca să alerg pe aici şi să fiu sigură că nu faci nimic „necorespunzător".

Isabella rîse auzind-o şi apoi porniră iar de-a lungul lanţurilor de boutique-uri care purtau amprenta inconfundabilă a caselor *Cardin, Ungaro, Pierre D'Alby, Yves Saint Laurent*. Mai erau şi o mulţime de galerii de arte şi saloane de coafură ale celebrului *Sasson*.

– Verifici cum stă concurenţa? Natasha o urmărea amuzată. Isabella era îmbătată de bucurie, cu ochii strălucitori. Îşi iubea munca în toate aspectele ei.

– Cum să nu? Au lucruri tare frumuşele.

– Ca şi ale tale.

Isabela îi făcu din mers o semiplecăciune. Se aflau în Faubourg St. Honoré-ul New York-ului, o salbă sclipitoare de pietre preţioase şi pline de strălucire adunată aici ca să încînte ochiul şi să se pună reciproc în valoare; o mulţime de comori ascunse în fiecare magazin.

– Îţi place cu adevărat, nu-i aşa?

– Ce să-mi placă, oraşul?

Isabella era surprinsă. Îi plăcea într-adevăr. Dar să-l iubească... nu, nu încă. Chiar după prima ei şedere de aici, care fusese de un an, tot se bucurase cînd revenise la Roma.

– Nu, moda. Ceva se petrece cu tine, doar cînd te uiţi la haine.

– Ah, asta era.

– Isuse Cristoase, cred că aş înnebuni dacă ar trebui să mă apuc de modă.

– Asta e cu totul altceva. Isabella o privi înţelept, cu o expresie care rareori îi păstra secretele numai pentru ea.

– Ba nu, nu e !

– Ba da! A face modă e ca şi cum ţi-ai trăi toată viaţa într-o singură noapte. Nu ai timp pentru amoruri, nici pentru iubiri pasionate, nici de trădări, inimi zdrobite, căsătorii sau altele de felul ăsta. Designul însă este altceva. Înseamnă istorie, dramatism, curaj, artă. Începi să iubeşti hainele, trăieşti un timp printre ele, le dai naştere, le ţii minte părinţii şi strămoşii, îţi aminteşti rochiile din alte colecţii, din alte timpuri. Şi asta are o savoare aparte, un mister, ca într-o adevărată dragoste. Nu mai putu să continue şi rîse de ea însăşi. Probabil crezi că sînt nebună.

– Nu. Asta simt şi eu faţă de oamenii mei din cărţi.

– Drăguţ, nu-i aşa? Cele două femei se priviră înţelegîndu-se pînă în adîncuri.

– Foarte.

Aproape că ajunseseră acasă. Pe cînd dădeau colţul ultimului bloc de pe Park Avenue, Natasha simţi primii fulgi de nea.

– Vezi, ţi-am spus eu. Nu că asta m-ar face să sper că el sta acasă...

Dar nu era nici un rău în asta. Se mai puteau plimba aşa, spre seară. În fond, nu era riscant.

– Nu, nici nu aş sta. N-aş fi putut să rămîn în casă. Nu pentru mult timp în orice caz.

Natasha dădu din cap.

– Da, ştiu.

Mai ştia şi că Isabella nu va fi veşnic mulţumită doar cu o plimbare pe-nserat.

Capitolul 14

– *Mamma! Guardi!*...Ninge!

Şi într-adevăr ningea. Întregul New York era învăluit într-un strat gros de zăpadă. Şi din dulcea căldură a apartamentului priveau toţi patru la vijelia de afară. Nu se potolise decît a doua zi, pe înserat, pe cînd Isabella şi Natasha se întorceau de la plimbare.

– Putem să ieşim să ne jucăm prin zăpadă?

Isabella aruncă o privire spre Natasha, care încuviinţă şi se oferi să le împrumute haine potrivite. Grădiniţa fu bineînţeles închisă. Oraşul parcă se oprise cu desăvîrşire.

– O să ieşim după micul-dejun. Isabella aruncă o privire la ceasul de mînă. Şi după ce îl sun pe Bernardo, la Roma. Prinsese prea tîrziu Hong-Kong-ul şi nu mai îndrăznise să mai încerce pe urmă la el la birou. Se depărtă repede de băieţi, intră în biroul ei, închise uşa şi

ridică receptorul.

– Ce ai făcut azi-noapte? Îmi închipuiam că o să suni pe la patru!

– Încîntător! Să ştii că nu sînt chiar atît de prost-crescută, Bernardo. De aceea am şi aşteptat pînă în dimineaţa asta.

– Prea-buna doamnă.

– Hei, tacă-ţi gura! Zîmbea şi era chiar bine-dispusă. Comanda din Hong Kong este fără speranţă. Va trebui să folosim alternativa.

– Care alternativă? Vocea lui suna cam dezamăgită.

– A mea, desigur. I-ai spus Gabrielei să oprească tot?

– Evident. Doar asta ai vrut tu, nu? Eu practic nu am avut altceva de făcut decît să o culeg leşinată de pe jos.

– În cazul ăsta ar trebui chiar să-mi mulţumeşti. Am lucrat la planul ăsta toată ziua de ieri. Acum, spune-mi dacă ai hîrtie şi creion.

– Da, madame.

– Bine. M-am gîndit la absolut tot. Întîi ne ocupăm de colecţia de unicate şi pe urmă o să facem restul. Începînd cu numărul doisprezece, linia roşie devine acum galbenă. Numărul de depozitare din magazie este: 2-7-8-3, cod FBY...Fabian-Bernardo-Yvonne. Ai priceput? Numerele 16, 17 şi 19...Continuă astfel pînă cînd epuizăm întreaga linie. Chiar şi Bernardo fu uluit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai reuşit chestia asta?

– Cu greutate. Apropo, piesele din colecţia de-a gata nu or să coste cu mult mai mult. Folosind materialul pe care îl avem deja în stoc, economisim al dracului de mulţi

bani la chestia asta.

Într-adevăr aşa era, se gîndi Bernardo cu admiraţie. Şi se ocupase de fiece bucăţică de material şi de piesă de colecţie afurisită. Ştia pe de rost fiecare amănunt, cît metraj, ce textură a materialului şi ce nuanţe să folosească.

– Iar dacă 37 din colecţia unicate o să arate groaznic, spune-i să sară peste ea, continuă Isabella. S-ar putea să trebuiască să renunţăm deci la ea şi să o lăsăm doar pe cealaltă, numărul 36, care-i pe albastru.

– Care mai e şi aia? Era copleşit. Într-o singură zi făcuse munca pe-o lună. Într-o singură dimineaţă salvase colecţia pentru toată vara. Numai discutînd cu Gabriela seara trecută despre absenţa materialului de Hong-Kong realizase şi el cît de potenţial dezastruoasă ar putea fi.

– Nu-ţi bate capul cu care este. O să ştie Gabriela. Ce altceva mai e nou?

– Azi nimic! E linişte în casa ta de la mansardă.

– Hei, bine de tine! În caz că-mi iau o scurtă „vacanţă" pe ziua de azi...

– Hei, plèci undeva? Vocea lui sunase oripilată.

– Numai pînă în parc. Ninge. Am promis eu şi cu Natasha să-i ducem pe băieţi.

– Isabella, ai grijă!

– Desigur. Dar, crede-mă, n-o să mai întîlnim nici picior de muritor!

– De ce nu-l laşi pe Alessandro să meargă cu Natasha? Rămîi tu acasă.

Îi tăie scurt vorba:

– Bernardo, te iubesc, dar acum trebuie să plec!

Fusese concisă, prietenoasă şi fără nervii cu care el era obişnuit. Îi trimisese o sărutare telefonică şi îi închise telefonul. Dar lui nu-i plăcu. Nu-i plăcu deloc. Era iarăşi

prea multă veselie forţată în vocea ei. Iar la distanţă nu putea să o ţină sub control. Nu-i rămase decît speranţa că Natasha o să fie mai deşteaptă decît Isabella şi că n-o să o lase să iasă decît rareori, pentru o scurtă plimbare, după căderea serii. Apoi rîse de unul singur. Mai era o modalitate de a o ţine sub control, adică să îi mai încarce grumazul cu alte sarcini, ca de pildă cea de ieri. Era de neconceput că reuşise să muncească atît.

– Eşti gata?

Isabella se uită la cei doi băieţaşi înfofoliţi ca nişte omuleţi de zăpadă, Jason într-un costum roşu de schi, iar Alessandro într- altul galben deschis. Ajunseră în doi timpi şi trei mişcări în parc şi timp de o jumătate de oră băieţii se dădură cu sania lui Jason pe cîteva dîmbuşoare din apropiere. Alunecau, făceau ghiduşii cu zăpadă, rîdeau şi ţipau în gura mare. După săniuş, încinseră o bătaie cu bulgări şi, fără să-şi dea măcar seama Isabella şi Natasha, se treziră „implicate" în incidentul armat cu zăpadă. Numai cîteva suflete curajoase avuseseră tăria să iasă din casă pe o vreme ca asta.

Cei patru se distrară aşa vreme de două ore, după care, fericiţi şi obosiţi, porniră spre casă.

– O baie fierbinte la băieţii, strigă Natasha din uşă cînd abia intraseră.

Hattie le pregătise ciocolată fierbinte şi prăjituri cu scorţişoară, iar focul ardea straşnic în cămin. Ninsoarea continuă şi-n ziua următoare, deci băieţii nu trebuiră să se ducă la grădiniţă toată săptămîna, în vreme ce bieţii

oameni de afaceri se duceau la serviciu, iar casnicele îşi puneau schiurile ca să meargă la cumpărături.

Dar pentru Isabella vacanţa fu scurtă, iar după ziua de săniuş trecu înapoi în biroul pe care i-l amenajase Natasha, cu o boccea proaspătă şi nu prea mică de probleme de la Roma. Două din cele mai importante materiale, pe care urmau să le folosească în virtutea alternativei alese de ea, fuseseră distruse chiar în depozit de o ţeavă spartă, care făcuse o mică inundaţie. Top-modelul lor demisionase şi totul trebuia din nou pus la punct. Probleme mici, dar mari dureri de cap, dezastre şi victorii, o lună vîrfuită cu un binecuvîntat munte de hîrţoage şi de muncă în care Isabella putea să îşi ascundă capul, excepţie făcînd doar plimbările nocturne cu Natasha. Deveniseră deja un fel de ritual, fără de care Isabella nu ar fi putut să trăiască.

– Cît timp ai de gînd să continui aşa?

Se opriseră la un semafor de pe Park Avenue. Isabella scruta vitrinele boutique-urilor, examinînd modelele de primăvară. Era deja martie, iar ultima zăpadă venise şi trecuse, cu toate că era încă al naibii de frig şi mai sufla şi un vînticel tăios.

Întrebarea ei o luă pe Natasha prin surprindere.

– Ce vrei să zici? Să continui ce?

– Să trăieşti ca o călugăriţă, dădăcindu-mă pe mine? Îţi dai seama că nu ai ieşit în nici o seară de cînd sîntem noi aici, adică de cinci săptămîni? Cred că deja Corbett a făcut planuri să mă ucidă.

– De ce s-o facă?

Natasha arăta cam bosumflată pe cînd se uita la prietena ei. Dar Isabella se amuza de faţa ei fals-inocentă.

– Cu siguranţă că aşteaptă să-i „aloci" ceva mai mult timp, nu?

– Nu, de regulă. Mulţumesc de sfat, dar obişnuim să ne păstrăm fiecare cît mai mult din timp pentru sine.

Natasha părea vag amuzată. Dar de data asta, fu Isabella cea care se uită cercetător la ea.

– Ce dracu vrei să zici? Nu era supărată pe Isabella, doar curioasă, confuză. Dar Isabella îi răspunse cu un zîmbet abia ghicit: Natasha, nu mă aştept să fii încă virgină. De ce nu poţi fi cinstită cu mine?

– În legătură cu ce? Şi brusc, Natasha izbucni în rîs. Te referi la Corbett? Rîse pînă îi dădură lacrimile. Vorbeşti serios? Chiar ai crezut... că... Corbett... şi cu mine? Of, Doamne! Se uită amuzată la prietena ei. Nici că-mi pot imagina ceva mai puţin excitant decît pe mine îndrăgostită de Corbett Ewing!

– Vorbeşti serios? Nu eşti îndrăgostită de el? Isabella păru uluită. Dar eu am crezut că...Apoi se uită încă şi mai mirată. Dar de ce nu? Credeam că voi doi...

– Poate ai crezut, dar eu şi Corbett nu ne-am gîndit niciodată la asta. Sîntem prieteni de ani de zile şi nu vom fi niciodată altceva. Îmi e aproape ca un frate şi e într-adevăr cel mai bun prieten al meu. Dar noi sîntem amîndoi nişte oameni independenţi. Ca femeie, nu sînt prea dulce pentru Corbett, nu-s nici suficient de fragilă sau de neajutorată. Nu ştiu, mi-e greu să-ţi explic! Întotdeauna mi-a spus că ar fi trebuit să fiu bărbat.

– Ce nedelicat!

Isabella se uită dezaprobator.

– Ţie nu-ţi spune Bernardo lucruri la fel de neplăcute?

Isabella zîmbi în replică.

– Cel puţin o dată pe zi.

– Exact! E ca relaţia dintre frate şi soră. Nu mi-aş putea imagina altfel relaţia cu Corbett.

Zîmbi în sinea ei şi Isabella se scutură, simţindu-se stupidă.

– Cred că încep să îmbătrînesc. Mă lasă intuiţia. Îţi spun drept că, de la început, mi-am închipuit...

Dar Natasha rîse din nou şi-şi scutură capul. Isabella rămase gînditoare încă o bucată de drum. Se gîndi dintr-o dată la Corbett Ewing într-o lumină cu totul şi cu totul nouă.

Nici una nu mai vorbiră pînă ajunseră în dreptul casei şi Natasha o zări pe Isabella zîmbind în întuneric.

– Ar fi trebuit să te duci la balul de la Operă, să ştii! Ar fi fost amuzant!

– De unde ştii?

– Exista unul extraordinar şi la Roma.

– Ziceam, de unde ştii că era unul aici şi că am fost invitată şi eu?

– Pentru că sînt un detectiv fantastic, iar invitaţia nu arsese în întregime.

Ochii Natashei începură dintr-odată să înoate în lacrimi. Minciunile ei, „sacrificiul" ei, fuseseră un deserviciu făcut prietenei ei.

– În regulă, zise aruncîndu-şi braţele pe după umerii Isabéllei şi îmbrăţişînd-o cu drag. Ai cîştigat!

– Mulţumesc.

Isabella intră în hol victorioasă şi cu o sclipire puţin înspăimîntătoare în ochi.

Capitolul 15

Isabella stinse lumina în biroul ei. Era ora opt seara şi tocmai vorbise la telefon cu Roma. Bietul Bernardo, la el era ora două noaptea, dar începuse prezentarea colecţiei de vară şi trebuia să ştie cum a mers totul.

– Excelent, *cara,* îi zise el. Toată lumea a declarat că-i o minune. Şi nimeni nu a putut să înţeleagă cum ai reuşit să te descurci cu toată tensiunea în care ai stat, cu toate greutăţile, în fine, cu tot.

Ascultîndu-l, ochii îi străluceau.

– Nu a arătat cam ciudată cu toate culorile pe care le-am introdus la sfîrşit, în locul roşului ăluia? Asta, după ce am lucrat aşa, pe hîrtie şi din memorie, de la o asemenea distanţă că şi dacă aş fi fost oarbă tot nu mai conta?

– Nu, nu, iar adaosul de turcoaz la haina albă de seară a fost genial! Să fi văzut reacţia lui *Italien Vogue!*

– *Va bene.*

Era grozav de fericită. Îi dădu atîtea detalii, pînă ce nu rămase nimic pe care ea să nu-l fi aflat.

– În regulă, scumpule! Cred că ne-a ieşit! Iartă-mă că te-am trezit. Acum du-te şi te culcă!

– Adică vrei să zici că nu mai ai nici o „temă" pentru mine la ora asta? Nici una din ideile tale feroce pentru colecţia de... toamnă?

Îi ducea dorul, dar începuse şi el să se obişnuiască aşa. Fusese o idee bună ca ea să plece pentru un timp. Evadarea ei însemnase şi pentru el un soi de evadare.

– *Domani.*

Mîine. Pentru o clipă ochii ei se întunecară din nou. Toamna... Deci va trebui să gîndească de aici colecţia? Nu va putea niciodată să se întoarcă acasă? Două luni. Trecuseră deja două luni de cînd venise în State. Două luni în care se ascunsese şi-şi condusese afacerile de la atîţia kilometri distanţă, prin telefon. Două luni în care nu văzuse vila, în care nu dormise în patul ei. Era deja luna aprilie. Lună însorită, a grădinilor înflorite, cînd toată Roma simţea primăvara. Chiar şi la New York era ceva mai cald şi începuse să se plimbe pînă la marginea parcului. Şi ajunsese de cîteva ori pînă la East River să se uite la parada celor care practicau alergarea ca pe un hobby zilnic şi să vadă bărcuţele alea mici şi caraghioase. East River nu era Tibrul, iar New York-ul nu era acasă la ea.

– O să te sun de dimineaţă, zise către Bernardo şi, apropo, felicitări pentru săpun.

– Of, te rog! Nici măcar să nu-mi pomeneşti de el.

Duraseră patru luni cercetările, apoi alte două să îl scoată pe piaţă. Dar, în cele din urmă, meritase cu vîrf şi îndesat. Primiseră o comandă în valoare de o jumătate de milion de dolari – de la F.B., bineînţeles.

Bernardo îi detalia comanda, dar ea nu-l mai asculta.

Chiar şi asta îi amintea de ultima zi pe care o petrecuse alături de Amedeo. Ziua aia blestemată cînd se certase cu Bernardo şi apoi fugise ca să nu întîrzie la întîlnire. Trecuseră aproape şapte luni. Şapte luni lungi, singuratice, suprasaturate de muncă istovitoare. Îşi îndreptă atenţia din nou către Bernardo.

– Că veni vorba, cum e acum la New York? tocmai o întrebase.

– Încă frig, doar cu ceva mai cald decît pînă acum. Dar totul e încă atît de cenuşiu. Aici primăvara se arată abia prin mai, iunie.

Nu îi spuse că grădina vilei era în floare. Fusese pe acolo ca să verifice cum mai stau treburile acum cîteva zile. În loc de asta îi spuse:

– *Bene, cara!* O să vorbim mîine. Şi, felicitări!

Îi trimise un pupic şi amîndoi închiseră. „Felicitări". În Roma ar fi privit terorizată şi fascinată începerea spectacolului de prezentare. Ar fi rămas în picioare, fără să poată respira, dintr- odată nesigură pe culorile alese, pe ţesături, pe tăietură, nemulţumită subit de bijuterii, muzică şi de părul altfel perfect aranjat al manechinelor. Ar fi urît fiecare moment, pînă cînd primul manechin ar fi păşit pe covorul argintiu. Apoi, după ce totul ar fi început, ar fi trăit din plin fiorul, teama şi bucuria pe care le simţea de fiecare dată. Nervozitatea, aţîţarea, frumuseţea. Nebunia lumii modei de mare ţinută. Şi, cînd totul s-ar fi terminat, ea şi cu Amedeo şi-ar fi făcut cu ochiul, stînd în camera criminal de devastată în care se aranjau fetele şi, în cele din urmă, s-ar fi regăsit într-un lung sărut fericit. Nu ar fi lipsit nici presa, nici rîurile de şampanie. Nici dineurile. De patru ori pe an, prezentarea fiecărei colecţii, semăna pentru ei cu o nuntă şi o lună de miere în acelaşi timp.

Dar nu şi anul ăsta. În seara asta era îmbrăcată în

blugi, stînd într-o cămăruţă pe post de birou, bînd cafea şi simţindu-se tare, tare singură!

Închise uşa de la birou şi îi aruncă o privire ceasului din bucătărie cînd trecu pe lîngă el. Auzi de la distanţă vocile băieţilor şi se întrebă de ce n-or fi în pat. Alessandro învăţase englezeşte, nu la perfecţie, dar suficient, cît să fie înţeles. De pe unde o fi fost, urla, parcă în compensaţie, de parcă altfel nu ar fi fost auzit. Ciudat era că Alessandro nu vorbea decît rareori acum italiana, de parcă ar fi avut nevoie de ea ca să îi amintească de acasă şi de cine era el cu adevărat. Zîmbi de una singură cînd trecu pe lîngă camera lor: se jucau cu Hattie, televizorul mergea, iar Jason îşi pusese şi trenuleţul pe şine.

Îi lipsise plimbarea din seara asta. Fusese prea nervoasă, aşteptînd să îl sune pe Bernardo, întrebîndu-se ce s-o fi întîmplat la prezentarea colecţiei. Şi începuse să se plictisească de vechiul traseu. Mai ales acum, cînd Natasha nu mai venea cu ea de fiecare dată. Îşi reluase viaţa dinainte şi acum, de multe ori Isabella rămînea singură serile. În seara asta, Natasha se pregătea din nou să plece. Un bal de binefacere.

Oprindu-se la uşa ei, Isabella stătu o clipă, apoi merse agale spre capătul holului, unde se afla camera Natasheí. Îi făcea plăcere să o vadă arătînd iarăşi atît de drăguţă, îmbrăcată în culori vii, aranjîndu-şi părul în vreun mod suprinzător şi elegant. Îi dădea Isabellei gust de viaţă nouă, ea care obosise să-şi tot vadă în oglindă propria-i faţă, părul ei negru strîns la spate şi mereu sobra austeritate a hainelor ei negre, pe trupul încă mai subţiat.

Bătu încet o singură dată în uşa Natashei şi zîmbi pe cînd Natasha mîrîi:

– Intră!

Avea gura plină de agrafe făcute din carapace de broască ţestoasă, iar părul îi era deja răsucit într-o simetrie de bucle greceşti, adunate în creştet, într-un nod din care buclele apoi se revărsau cascadă.

– Arată foarte drăguţ, madame! Ce ai de gînd să îmbraci?

– Încă nu ştiu. Voiam să mi-o pun pe cea galbenă, dar Jason şi-a pus deja „apostila" pe ea şi n-o mai pot îmbrăca.

Rîse, pe cînd îşi înfigea în coc un alt ac lung.

– Nu-mi spune, ce-i cu amprentele astea?

Isabella privi cu milă la mătasea galbenă, pătată grozav.

– Cele de la stînga sînt de unt de arahide, iar dreapta, ei bine, e vorba de îngheţată de ciocolată.

– Sună delicios.

Rîdea din nou.

– Da, poate, dar arată ca dracu!

– Dar cu asta ce-i?

Isabella scoase din dulap o rochie albastru-deschis, bine- cunoscută. La Natasha se gîndise cînd alesese materialul. Avea aceeaşi culoare ca şi ochii ei, un fel de lavandă cu reflexe albastre.

– Asta? E grozavă. Dar niciodată nu ştiu ce să-mi pun la ea.

– Ce-ai zice de aur?

– Aur de care?

Natasha o privi curioasă şi-şi termină părul de aranjat.

– Sandale aurii. Şi ceva discret auriu şi în păr.

Se uită la ea, aşa cum făcea şi cînd analiza manechinele lor de la Roma. Cu ochii îngustaţi, picioarele depărtate, văzînd altceva decît ceea ce avea în faţă, ca o vizionară, creînd o adevărată magie cu ajutorul unei

rochii, al unei femei şi cu multă inspiraţie.

– Stai! Ai de gînd să-mi dai cu fixativ auriu în păr?

Natasha dîrdîia de frig la masa de toaletă din marmură albă, dar Isabella o ignoră şi dispăru; se întoarse într-o clipă cu un ac şi o aţă foarte subţire aurie.

– Ce mai e şi asta?

Trecu aţa prin ac, în timp ce Natasha se zgîia la ea.

– Stai potolită. Făcu cîteva gesturi în aer, introduse acul, făcu să dispară capetele vizibile ale firului de aţă şi reuşi minuni cu părul Natashei. Făcu în aşa fel încît atunci cînd întorcea capul, părea să aibă părul blond înspicat cu fire de aur. Uite!

Natasha îşi privi uluită reflexele şi, în cele din urmă, zîmbi.

– Dar eşti fantastică! Şi acum?

– Acum puţin din asta. Aduse o cutie de pudră transparentă, strălucind discret cu reflexe aurii. Impresia pe care o obţinu fu de frumuseţe orbitoare, un farmec ce va pune în valoare, încă o dată, un chip şi aşa foarte drăguţ. Dispăru în dulapul Natashei şi reveni cu o pereche de sandale aurii, cu toc înalt. O să arăţi ca o zeiţă cînd am să termin, să ştii.

Natasha începea să fie şi ea convinsă, pe măsură ce îşi punea sandalele de mult uitate în picioarele încălţate cu ciorapi transparenţi.

– Frumoşi ciorapi! De unde îi ai?

Isabella se uită la ei cu interes.

– *Dior.*

– Ha, trădătoareo! Apoi, gînditoare: Nu mi te scuza. Arată mai bine decît ai noştri.

Făcu în gînd o însemnare ca să-i spună ceva lui Bernardo. Era timpul să facă ceva nou şi diferit cu ai lor. Şi acum...Scoase rochia din punga ei de plastic, originală şi

o privi cu satisfacţie, lăsînd-o să cadă perfect pe Natasha, fără să-i clintească măcar un fir de păr din cap. O răsuci negustoreşte, apreciind-o din ochi, dîndu-i tîrcoale şi din cap aprobator. Rochia era de-a ei. O crease pentru colecţia de primăvară de acum trei ani. Cu bijuterii alese dintr-ale ei, un inel de ametist de un mov delicat şi palid, înconjurat de diamante şi montat în aur. Apoi mai alese şi o pereche de cercei micuţi şi superb cizelaţi şi o brăţară. Era o combinaţie fantastică.

– De unde le iei tu mereu?

– Mi le-a cumpărat Amedeo, vara trecută. Sînt din secolul al şaptesprezecelea, cred. De la Veneţia. Zicea că pietrele sînt toate imperfecte, dar că montura este remarcabil de bine lucrată.

– Oh, Isuse Cristoase, Isabella. Nu pot să port aşa ceva. Îţi mulţumesc, iubito, dar cred că eşti nebună.

– Hai că mă plictiseşti. Vrei să arăţi bine sau nu? Dacă nu, atunci poţi foarte bine să rămîi acasă; închise colierul la gîtul Natashei. Cădea exact la jumătatea decolteului rochiei, aşa cum trebuia, împrăştiind străluciri stinse pe faldurile foşnitoare ale rochiei bleu-mov. Ţine, pune-ţi asta! Îi întinse cerceii, după ce închisese brăţara de la mîna Natashei. Arăţi superb. Isabella o privi cu admiraţie sinceră.

– Ba sînt speriată de moarte. Dacă le pierd, pentru numele lui Dumnezeu? Isabella, te rog!

– Ţi-am mai spus că mă plictiseşti. Acum ieşi afară şi distracţie plăcută!

Natasha se privi în oglinda mare şi zîmbi către Isabella şi spre imaginea ei din oglindă, de asemenea. Soneria sună aproape imediat şi apăru un tip în haine de seară – agent de bursă după cum se prezentă – care venise să o însoţească pe Natasha. Isabella se duse la

ea în cameră şi aşteptă pînă auzi uşa închizîndu-se. Şi cu asta, Isabella rămase singură, doar cu sunetele sălbatice pe care le scoteau băieţii şi că ţăcănitul pe la macazuri al trenului lui Jason, care prinsese viteză.

Se uită la ceasul de mînă o oră mai tîrziu şi se duse să îi sărute de noapte bună pe băieţi. Alessandro se uită ciudat la ea.

– *Non esce piu, mamma?* Nu mai ieşi?

– Nu scumpule. Mai bine stau aici cu tine.

Stinse lumina în camera lor şi se duse să se întindă pe blana aruncată pe patul ei. *„...non esce piu, mamma?"...„No, caro. Mai."* Niciodată. Poate niciodată.

Încercă să adoarmă tot privind la foc, dar degeaba. Era încă prea nervoasă, prea tulburată, prea pe muchie de cuţit, după ce aşteptase o zi întreagă veştile despre colecţia ei de la Roma. Şi nici nu ieşise deloc la aer. Îi lipsea plimbarea. Alergătura. Cu un oftat adînc se întoarse, mai privi focul încă o dată şi se ridică în picioare. Se duse să o caute pe Hattie, care stătea în camera ei, cu părul pus pe moaţe, uitîndu-se la televizor şi ţinînd lîngă pat nelipsitul exemplar din *„Buna gospodină".*

– Mai stai pe acasă?

– Da, doamnă Parelli, nu ies nicăieri.

– Mă duc să mă plimb puţin. N-o să stau mult.

Isabella închise iarăşi uşa, întorcîndu-se în propria-i cameră. Paltonul bleumarin, împrumutat de la prietena ei atîrna acum în dulapul Isabellei. Dar măcar nu mai era nevoie de pălăria de fetru. Se înfofoli repede în palton, îşi

luă geanta, uitîndu-se roată prin cameră, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu fi uitat ceva important. Ce? Geanta? Pudra? Mănuşile alb-glacé de operă? Se uită în jos, către blugii ei simpli şi, pentru o clipă, o undă de gelozie o învălui. Natasha. Norocoasa Natasha! Cu avantajele ei şi cu sandalele ei aurii şi cu frumuseţea ei cu tot. Apoi, Isabella zîmbi amintindu-şi despre conversaţia lor în legătură cu Corbett. Ar fi trebuit să fi ghicit că bietul Corbett nu era genul Natashei. Nu era suficient de uşor de manevrat. Se privi în oglindă plină de furie şi îşi şopti:

– Asta îţi doreşti?

Nu, bineînţeles că nu asta îşi dorea ea. Ştia bine că nu. Nu un om al bursei, cu ochelari cu rame de baga.

– Aha, deci îţi doreşti pe cineva mai frumos.

Se tot autoacuza în vreme ce închidea uşa în urma ei.

– Nu, nu, veni răspunsul.

Dar atunci, ce voia? Îl voia pe Amedeo, bineînţeles. Numai şi numai pe Amedeo. Dar pe cînd gîndea astfel, fulgerătoarea imagine a lui Corbett îi trecu prin faţa ochilor.

În noaptea aceea străbătu mai mult drum ca niciodată pînă atunci, cu pumnii cufundaţi în adîncul buzunarelor şi cu bărbia înfundată în gulerul înalt al paltonului. Oare ce voia cu adevărat? Dintr-odată fu copleşită de incertitudini. Trecu mai încet prin faţa celor două magazine de-acum bine-cunoscute. Oare de ce nu schimbau vitrinele mai des? Şi, nu-şi dădeau seama că foloseau încă tot culorile de anul trecut? Şi de ce nu era primăvară? Totul i se părea greşit, pe cînd se lupta să îşi scoată din cap imaginea Natashei, care se contura mereu şi mereu înaintea ochilor ei. Oare ce se întîmplă? Era geloasă pe prietena ei? Dar de ce ar fi trebuit Natasha să nu se distreze? Muncea atît de mult. Îi era o prietenă sinceră. Îşi deschisese uşa casei şi inima în egală mă-

sură pentru Isabella, aşa cum nimeni n-o mai făcuse. Ce ar fi putut să mai vrea de la ea? Să stea sub şapte lacăte, doar fiindcă ea stătea aşa?

Dintr-odată, în ciuda propriei conştiinţe, ştiu răspunsul şi încă prea bine. Nu dorea să o încarcereze pe Natasha, ci doar să îşi cîştige ea libertatea. Asta era deci. Îşi băgă mai adînc mîinile în buzunarele paltonului, îşi ascunse mai tare bărbia în gulerul hainei şi continuă să meargă în neştire pînă ce, pentru prima dată se trezi că a ajuns în oraşul de jos. Nu mai rămăsese nimic din eleganţa, somptuozitatea şi siguranţa pe care ţi le oferea cartierul select „16", produs tipic al anilor '60. Nimic din sobrietatea distinsă a stilului arhitectonic al anilor '70, nici măcar o fărîmă din plictisitorul şi ultra-decorativul stil al anilor '80. Ce să mai vorbim de graţia fragilă a stilului anilor '90! Se simţea trecînd dintr-odată înapoi, prin timp, către anii '50; clocotul lor se răsfrîngea în restaurantele, în care găseai meniuri şi ambianţă incitante, în taxiurile care frînau asurzitor şi în magazinele cu mult mai mari decît cele obişnuite. Genul acela, demodat desigur, de magazine universale, cu vitrinele supraîncărcate, *Tiffany*-ul cu produsele care-ţi luau ochii, Centrul Rockefeller, cu oamenii lui plini de speranţă şi St.Patrik-ul cu turlele lui trufaşe. Merse pe jos de-a lungul străzii 42, acolo unde se aflau clădirile destinate birourilor, magazinele ceva cam demodate şi...beţivii. Totul părea să o azvîrle în trecut cu viteza luminii. S-o readucă la Roma. În cele din urmă, întoarse spatele spre Park Avenue şi o luă pe lîngă Gara Centrală. Se întoarse încet către casă pînă ajunse în faţa parcului. De ambele părţi erau o mulţime de zgîrienori, monumente imense de crom şi sticlă, unde dospeau aspiraţiile către averi nemăsurate, iar ambiţiile se împlineau. I se tăia respiraţia privindu-le; clădirile astea păreau că se termină drept în cer. Pe gînduri, Isabella

venea încet spre casă.

Se simţea de parcă, în noaptea aceasta, deschisese o uşă către ceva nou şi nu mai putea să o mai închidă la loc. Stătuse prea mult timp tupilată într-un labirint, ascunzîndu-se după uşa apartamentului Natashei şi pretinzînd că trăieşte într-un oraş, departe de tot ce avea el mai trepidant şi mai fermecător. Văzuse deja prea multe în seara asta. Simţise atît de aproape succesul, puterea, averea, ambiţia şi beţia simţurilor, pe care toate aceasta la un loc şi fiecare în parte, ţi le ofereau. Pînă ce veni Natasha acasă, Isabella se hotărî.

– Ce faci trează la ora asta? Credeam că dormi de mult.

Văzuse lumina aprinsă în salon şi intrase uimită.

Dar Isabella îşi scutură capul într-un gest scurt, zîmbindu-i prietenei ei:

– Arăţi grozav în seara asta!

– Mulţumită ţie. Tuturor le-a plăcut auriul din părul meu; nu reuşeau să înţeleagă cum l-am pus acolo.

– Şi le-ai spus?

– Nu.

– Bine. Încă mai zîmbea. În fond, fiecare trebuie să aibă nişte mici secrete, acolo.

Natasha o privi îngrijorată. Ceva se schimbase în noaptea asta. Se vedea din felul în care stătea Isabella acolo, din felul în care privea şi din cel în care zîmbea.

– Ai ieşit la plimbare în seara asta?

– Da.

– Cum a fost? N-a mers bine ceva?

De ce arată astfel? Avea ceva ciudat în ochi.

– Sigur că nu. De ce să fi mers prost? Încă nu s-a întîmplat nimic.

– Şi nici nu se va întîmpla atîta timp cît eşti prudentă.

– Păi da. Se uită visătoare undeva, departe. Dintr-o

dată îşi ridică mîndră capul, cu o graţie şi o forţă interioară care sugerau că ea era cea care purta sclipirile de aur în păr. Natasha, cînd mai ieşi?

– Peste vreo cîteva zile. De ce? Fir-ar să fie, probabil că se simţea singură şi plictisită. Cine nu s-ar fi simţit aşa? Şi, în mod special Isabella. Ca să-ţi spun drept, mă gîndeam să stau acasă în weekend, cu tine şi cu băieţii.

– Ce plictiseală!

Deci asta era. Natasha ar fi trebuit să îşi dea seama. Plonjase iar în tumultul vieţii ei de dinainte, încrezîndu-se prea mult în cuvintele Isabellei.

– Ba, deloc prostuţo! De fapt, căscă uşor, dacă nu mă potolesc cu umblatul, o să mă întind lată şi o să mor de atîta oboseală.

Dar Isabella începu să rîdă şi Natasha nu mai pricepu nimic.

– Ce-i cu premiera la care ar fi trebuit să te duci poimîine?

– Ce premieră?

Natasha făcu ochii mari şi asortă la asta şi o faţă complet pierdută. Dar Isabella nu făcu decît să rîdă şi mai tare.

– Cea de marţi, îţi aminteşti? În beneficiul fundaţiei pentru bolnavii cardiaci, sau cum i-o fi zicînd.

– Aha, aia. Mă gîndeam să nu mă duc.

– Bine. O să folosesc eu biletul tău.

Se lăsă pe spate şi aproape că zbieră:

– Ce? Sper că nu îţi arde de glumă?

– Nu, nu-mi arde. Nu vrei să-mi iei şi mie bilet?

Îi zîmbi Natashei şi îşi încrucişă picioarele sub ea, pe canapea.

– Eşti nebună?

– Nu, m-am plimbat prin oraşul de jos în seara asta şi a fost minunat. Natasha, nu mai pot!

– Trebuie. Ştii că nu ai de ales.

– Prostii! Într-un oraş atît de mare ca ăsta? Nimeni nu mă cunoaşte aici. Nu zic că o să încep să mă arăt în lume, pe la spectacolele de modă sau să iau masa pe undeva. Dar cîte ceva tot pot să fac. E o nebunie să mă tot ascund în felul ăsta.

– Ar fi o nebunie dacă n-ai face-o!

– Greşeşti! La ceva de genul premierei ăleia pot să mă furişez înăuntru şi să mă strecor afară. Aş intra după cocktail şi după ce toată lumea s-a aşezat. Ce crezi? Crezi că aş putea desena haine pentru nişte femei de gust, fără să pun piciorul nicăieri, în afara casei şi cu toate astea să îmi dau seama ce merge şi ce nu, ce le place, ce le stă bine, făcă ca măcar să văd ce se mai poartă? Nu sînt o vizionară şi o ştii prea bine. Sînt designer. E o chestie foarte cu picioarele pe pămînt, fără nimic mistic sau vizionar în ea.

Dar discursul nu fusese convingător şi Natasha dădu doar din cap.

– Nu pot s-o fac! Nu pot! O să se întîmple ceva. Isabella, eşti nebună!

– Nu, încă nu. Dar o să fiu. În curînd. Dacă nu încep să ies. Cu discreţie. Şi cu precauţie. Dar nu mai pot continua aşa pentru mult timp. Mi-am dat seama chiar în seara asta. Natasha arătă nenorocită şi Isabella o bătu uşurel pe mînă: Te rog, Natasha! Nimeni nu bănuieşte măcar că sînt eu cea din mansarda *Casei di San Gregorio.*

– Ba o vor bănui dacă începi să te arăţi pe la premierele cinematografice!

– Îţi promit că nu vor bănui nimic. Îmi faci şi mie rost de bilet?

Avea, dintr-odată, ochii rugători şi irezistibili pe care doar copiii îi pot avea.

– O să mă mai gîndesc.

– Dacă nu mi-l aduci, o să mi-l cumpăr şi singură. Sau o să mă duc în altă parte. Undeva la vedere, unde să fiu sigură că voi fi văzută.

Pentru o clipă, ochii ei negri licăriră vicios, iar ai Natashei sclipiră de furie.

– Nu mă şantaja, ce naiba!

Sări în picioare şi începu să se plimbe cu paşi mari prin salon.

– Deci, mă ajuţi? Te rog, Natasha, te rog...

Auzindu-şi prietena, Natasha se întoarse încet, ca s-o privească iarăşi în faţă; se uită în ochii disperaţi, pe faţa palidă şi trasă şi chiar şi ea fu nevoită să admită că Isabella avea nevoie de mai mult decît şederea în apartament şi de cîte o plimbare ocazională pe Madison Avenue, după lăsarea nopţii.

– Să mă mai gîndesc.

Dar Isabella obosise de jocul ăsta; ochii îi luară parcă foc şi sări drept în picioare.

– Nu te mai deranja, Natasha! O să mă ocup chiar eu de asta.

Porni spre partea din spate a casei. Într-o clipă, Natasha auzi şi uşa închizîndu-se. Stinse încet lumina în salon şi privi oraşul. Chiar şi la două dimineaţa era treaz, ameţitor şi atrăgător. Erau pretutindeni camioane, taxiuri, oameni; încă se auzeau de peste tot claxoane, gălăgie, voci şi veselie de afară. De asta se şi grăbeau atîţia oameni să vină la New York. De asta nimeni nu putea rămîne la distanţă de toate acestea.

Ea însăşi ştia că are nevoie de tot ceea ce oraşul îi putea oferi, simţea nevoia să îi audă trepidaţia ca un puls în propriile-i vene. Dar, pe de altă parte, dacă răpitorii ar vedea-o pe Isabella, asta ar putea-o costa viaţa. În vîrful picioarelor, Natasha trecu prin hol. Stătu puţin în faţa uşii Isabellei şi, în cele din urmă, bătu discret. Uşa se des-

chise cît ai zice peşte şi cele două femei se treziră acolo, în picioare, una în faţa celeilalte. Natasha vorbi cea dintîi:

– Nu face asta, Isabella. E mult prea periculos. Nu e bine.

– Spune-mi, dacă ai fi trăit ca mine în teroare, ascunzîndu-te de atîta timp, spune-mi dacă tu ai fi capabilă să mai continui?

Dar Natasha nu-i putea spune aşa ceva. Şi nimeni nu ar fi putut.

– Isabella, ai fost foarte curajoasă atîta timp.

„Bravo...mai rezistă încă puţin, iubito..." Ecoul vorbelor lui Amedeo o luă pe Isabella pe neaşteptate şi simţi cum i se pune un nod în gît. Cu ochii în lacrimi, clătină din cap.

– Ba nu, n-am fost.

– Ba ai fost. Vorbeau amîndouă în şoaptă. Ai fost curajoasă şi înţeleaptă şi răbdătoare. Nu mai poţi să fii aşa încă puţin?

Isabella aproape că urlă cuvintele în timp ce-şi clătină cu hotărîre capul de la stînga spre dreapta – cuvintele astea erau în egală măsură adresate lui Amedeo, cît şi prietenei ei :

– Nu. Nu mai pot! Apoi rămase foarte dreaptă, uitîndu-se hotărîtă la Natasha, cu lacrimile deodată secate. Nu mai pot să fiu curajoasă. Am fost atît cît am putut rezista.

– Şi... atunci, marţi?

Isabella o privi zîmbindu-i palid:

– La premieră? O să fiu acolo!

Capitolul 16

– Isabella! Isabella! se auzi o bătaie hotărîtă, în vreme ce Natasha stătea în faţa uşii.

– Stai o clipă! Nu sînt gata încă. Doar o clipă...gata...

Sări în pantofi şi îşi prinse cerceii, îşi mai aruncă o privire grăbită în oglindă şi deschise uşa. Natasha o aştepta, îmbrăcată de seară, într-un chimono bej de mătase chinezească, cu dungulițe fine de culoarea piersicii.

Pantalonii pe care îi purta pe dedesubt erau de catifea, de culoarea cafelei cu lapte, iar culorile folosite se regăseau în întregime în broderia pantofilor maron cu corai-piersică. Purta cercei de coral, care străluceau în părul ei blond.

Isabella o examină încîntată din cap pînă-n picioare.

– Scumpa mea, arăţi fantastic! Şi nici măcar nu-i unul din modelele mele. De unde ţi-ai luat toaleta asta senzaţională?

– De la Paris, anul trecut.

– Foarte frumoasă. -

Dar, dintr-o dată, rolurile se schimbară şi Natasha începu la rîndu-i să privească şi să admire în tăcere figura cunoscută ce stătea majestuoasă în mijlocul camerei.

Aceasta era vechea ei Isabella şi timp de o clipă Natasha fu vrăjită. Aceasta era într-adevăr Isabella di San Gregorio, cea de odinioară. Soţia lui Amedeo şi steaua cea mai strălucitoare din întreaga Romă.

Nu era vorba numai de ceea ce purta, dar de felul în care se purta ea şi de curba graţioasă a gîtului de fildeş, de părul perfect pieptănat şi adus în creştetul capului într-un coc frumos, de forma delicată a urechilor micuţe, de adîncimea misterioasă a ochilor negri. Dar Natasha rămase cu gura căscată mai ales la vederea rochiei pe care o purta – extrem de simplă şi atît de strălucitoare. O rochie perfect mulată pe corp, dintr-un satin negru, căzîndu-i de la umeri pînă la vîrful pantofilor, tot de satin negru. Părul ei strîns într-un coc simplu, dar reuşit, braţele goale fără nimic altceva, bijuteriile reduse la o pereche de cercei mari din onix, înconjuraţi de diamante, a căror sclipire era eclipsată de strălucirea ochilor – toate acestea dovedeau rafinamentul simplităţii.

– Doamne sfinte, dar e minunat, Isabella! Era de o desăvîrşită simplitate. Trebuie să fie ceva din colecţia ta.

Isabella dădu din cap.

– Din colecţia mea de dinainte de... a pleca de acasă. Urmă o tăcere lungă. Dinainte de... dispariţia lui Amedeo.

Făcea parte din aceeaşi colecţie cu rochia verde-smarald, tot din satin, pe care o purtase în seara aceea, aşteptîndu-l să se întoarcă acasă.

– Şi ce-ţi pui deasupra? Haina de nurcă? Natasha ezită. Haina va atrage sigur atenţia. Cu toată simplitatea austeră a toaletei negre de satin, Isabella era o femeie pe

care toată lumea o va băga în seamă.

Dar Isabella scuturâ din cap, de data asta cu un mic zîmbet şi o sclipire de triumf în ochi.

– Nu, am altceva. Ceva din colecţia pe care am prezentat-o săptămîna aceasta. De fapt – zise peste umăr pe cînd scotocea în dulap – e vorba de o singură piesă, necombinată în compleu, dar Gabriela mi- a trimis-o ca să văd cît de reuşită e. Asta e cutia pe care ai luat-o de la agentul tău literar săptămîna trecută. În colecţia noastră am prezentat-o cu dunguliţe turcoaz, ca să poată fi purtată peste purpuriu sau verde.

Şi, pe cînd vorbea astfel, mai făcu o incursiune în dulap, scoţînd o pelerină albă de satin. Cu albul de dedesubt, arăta încă şi mai strălucitoare prin contrast.

– Doamne sfinte!

Natasha o privi de parcă vedea cel puţin o stafie.

– Nu-ţi place?

Isabella era foarte mirată.

– O ador. Natasha închise ochii şi se aşeză. Dar cred că eşti nebună. Eşti într-adevăr nebună. N-o să reuşeşti.

Deschise iarăşi ochii, uitîndu-se la Isabella, îmbrăcată în haina ei remarcabilă şi în rochia neagră de o simplitate şocantă. Totul ţipa a modă rafinată de mult prea bună calitate. Iar dacă aruncai o privire şi chipului palid, revelator întru totul, atunci puteai considera jocul încheiat. Creaţiile Isabellei di San Gregorio ar fi fost cu uşurinţă recunoscute.

– Am vreo şansă cît de mică să îţi vorbesc despre asta?

Natasha o privea întunecată.

– Nici una. Preluase comanda. Era iarăşi prinţesa de la *San Gregorio* din Roma. Se uită la ceasul pe care îl lăsase pe masă, apoi din nou către prietena ei. Mai bine

te-ai grăbi, Natasha, o să întîrzii.

– Aş fi cea mai fericită. Dar tu?

– Aşa cum ţi-am promis. Voi rămîne aici pînă la nouă şi un sfert, trecute-fix. Apoi o să mă urc în limuzina pe care ai închiriat-o pentru mine, mă voi opri direct la teatru, îl pun pe şofer să verifice la intrare dacă a început spectacolul şi, dacă da, conform planului stabilit, la nouă şi jumătate mă voi năpusti în sală ca şi cum aş fi întîrziat. O să mă aşez pe locul de la margine, pe care tu mi l-ai rezervat şi o să sar în picioare de îndată ce primele lumini se vor fi aprins.

– Ba înainte ca ele să se aprindă. Nu mă aştepta. Doar ieşi naibii afară. O să vin şi eu acasă după dineu.

– *Ecco!* Şi cînd te întorci o să fiu aici, aşteptîndu-te şi ne vom distra de minune.

– De minune zici? O mie de chestii s-ar putea întîmpla să nu meargă după plan.

– Dar nimic nu va ieşi prost! *Va, cara!* O să întîrzii la cocktail.

Natasha rămase paralizată. Isabella îi zîmbea. Părea să nu înţeleagă ce risc imens îşi asuma, cît de uşor putea fi recunoscută, ce furori ar fi făcut vestea că ea locuia acum în New York.

– Bernardo ştie ce ai pus la cale?

– Bernardo! Bernardo e la Roma. Iar noi la New York. Aici sînt doar o poză din jurnalele de modă. Nu toată lumea e la curent cu ce mai e nou în materie de modă, draga mea. Sau n-ai ştiut asta?

– Isabella, eşti o proastă! Doar nu creezi rochii numai pentru contese franţuzoaice şi bogătaşe din Roma şi Veneţia. Mai ai o întreagă linie de fabricaţie şi în America. Apoi, ai aici săpunurile, articolele de parfumerie şi cosmeticele, parfumurile, totul! Eşti o persoană publică,

bine cunoscută în lumea întreagă, chiar dacă nu pari să ştii asta.

– Nu, sînt doar o femeie! Şi nu mai pot să trăiesc ca pînă acum!

Se mai ciorovăiseră pe tema asta de o sută trei ori în ultimele două zile. Dar argumentele Natashei păreau să se subţieze. Cel mai bun lucru pe care îl mai putu face fu să conceapă un plan cît mai solid. Şi cu puţin noroc ar putea să izbutească, dacă Isabella ar veni mai tîrziu, cum hotărîseră de comun acord şi ar sta apoi liniştită pe locşorul ei de la margine, după care ar fi plecat înainte de aprinderea luminilor. Poate că va merge totul bine, dar nu era prea sigură.

– Deci, eşti sau nu eşti gata?

Isabella se uită la ea nerăbdătoare, de parcă ar fi îndemnat o debutantă la primul ei bal să se lase invitată odată la dans.

– Mai bine eram pe moarte!

– Nu te prosti, draga mea! O sărută uşor pe obraz pe Natasha. Ne vedem acolo.

Fără alte cuvinte, Natasha se ridică să plece; rămase o clipă în uşă, scuturâ din cap a jale şi plecă în cele din urmă, iar Isabella se aşeză din nou zîmbind, de una singură, bătînd cu nerăbdare cu piciorul în podea.

Capitolul 17

Limuzina pe care o închiriase Natasha aştepta afară în neagra ei splendoare. Era ora nouă şi cincisprezece minute. Isabella coborî pe trotuar. Simţi cu plăcere aerul răcorindu-i obrajii şi, pentru prima oară, nu o mai deranja frigul. Şoferul închise uşa cu grijă, pe cînd Isabella se aşeza pe bancheta din spate, atentă să nu îşi şifoneze hainele, răspîndindu-şi de jur împrejur faldurile pelerinei albe, ca mantia unei regine la urcarea pe tron.

Trecură încet pe lîngă Central Park şi apoi o luară în jos, spre teatru. Isabella privea în tăcere scurgerea neîntreruptă de vehicule în toate sensurile.

Oh, Doamne Dumnezeule Sfinte, ieşise în sfîrşit! Învesmîntată în mătăsuri şi strasuri, parfumată şi aranjată, în haine de seară. Pînă şi Alessandro o privise fericit şi contaminat de propria-i febră a pregătirilor. Suspinase de încîntare cînd îl sărutase de noapte bună, iar el îşi ţinuse mînuţele la distanţă, conform instrucţiunilor, zicîndu-i:

– Ca pe vremea cînd ieşeai cu tati!

Dar nu era ca pe vremea lui tati. Pentru o clipă, gîndurile Isabellei zburară înapoi la Roma. Vremurile în care mergea la petreceri în *Ferrari,* cînd se grăbea de la serviciu acasă, ca să se îmbrace pentru vreun bal, cu mintea încă pe cîmpul de luptă împotriva lui Bernardo. Vremea cînd Amedeo cînta sub duş, iar ea îi pregătea fracul pe pat, zburînd apoi fericită în propria-i cameră, să se înveşmînteze în catifea argintie sau în brocart albastru...Era poate o „viaţă goală", aşa cum îl spusese odată cineva, dar era lumea lor. O cuceriseră împreună şi o iubeau, împărtăşind împreună succesul lor, bucuria şi mîndria de a fi ce erau.

Acum totul era altfel. Locul de lîngă ea era gol. Nu mai era nimeni alături de ea în maşina lungă şi neagră, cu excepţia şoferului. Nimeni cu care să vorbească, cu care să rîdă cînd ar fi ajuns în cele din urmă din nou acasă, nimeni pentru care să strălucească sau căruia să îi zîmbească. S-ar fi simţit mai împlinită dacă ar fi fost şi el cu ea.

Faţa îi devenise dintr-odată foarte sobră; se trezi că au ajuns în faţa teatrului. Şoferul se întoarse cu faţa către ea ca să o privească.

– Doamna Walker mi-a spus ceva de dorinţa dumneavoastră ca eu să verific dacă filmul a început sau nu.

O lăsă să aştepte în limuzină şi se duse să se asigure că totul era aşa cum trebuie.

Îşi simţi inima începînd să o ia la sănătoasa, aproape ca fel ca atunci cînd se căsătorise, învăluită într-un nor de dantelă şi tul, iar Amedeo o condusese la altar. Dar era o prostie să simtă la fel şi acum. Mergea doar la un film. Şi, de data asta, era îmbrăcată în negru. Şi nu mai era mireasa lui Amedeo, ci văduva lui. Era prea tîrziu ca

să mai stea pe gînduri. Şoferul tocmai se întorsese şi o ajută să se dea jos din maşină.

În întunericul sălii de teatru, Natasha era ca pe jar; un grup de şapte luaseră locuri începînd cu cel de la margine şi, cu toate rugăminţile ei – ştiţi, verişoara mea e groaznic de răcită, va sosi în cîteva clipe etc. – nu rezolvase nimic. Nimeni nu o asculta – grupul era şi prea mare şi mult prea gălăgios. Un grăsan din Texas – am treb'ri în petrol, scumpo – cu haină de seară şi o pălărie de cowboy, băuse prea mult. Şi, culmea, tocmai el stătea la margine. Lîngă el era nevastă-sa, toată drapată în brocart alb, apoi gazdele lor, iar lîngă ei editorul de la *The Times* din Londra. Urma un alt cuplu, extrem de cunoscut şi, în cele din urmă, Natasha cu locul ei rezervat. Planul lor fusese o nebunie de la bun început.

Isabella trebuia să treacă acum practic peste fiecare. Era deci imposibil să o ţii neobservată. Stătea acolo fierbînd, aşteptînd să înceapă filmul, sperînd ca Isabella să facă vărsat de vînt sau chiar febră tifoidă de la maşină pînă la intrarea în teatru.

– Arăţi foarte fericită în seara aceasta, Natasha. Ce ţi s-a întîmplat, ţi-au contramandat viitoarea apariţie?

– Ce bine ar fi fost? Se uită către Corbett Ewing, peste locul gol dintre ei.

– Arăţi ca naiba de furioasă. Se uită amuzat către grăsanul din Texas, aşezat pe locul de la marginea rîndului. Ai probleme cu Texas?

Corbett Ewing o privea cu ochii lui albaştri, zîmbindu-i inocent şi cu o figură grozav de amuzată.

– Încercasem să păstrez locul acela pentru o prietenă.

– Aha. Deci iarăşi eşti îndrăgostită. Mamă Doamne, de fiecare dată e la fel. De cîte ori plec niţel din oraş îmi ratez şansele.

Natasha îi zîmbi. Dar îşi dădu seama cît era de îngrijorată. Şi privind-o înţelese şi el cam cine ar trebui să fie prietena. Gîndindu-se la ea, inima începu să-i bată nebuneşte.

– Pe unde ai mai fost?

Natasha încercă să zîmbească, dar conversaţia ei de complezenţă nu îl păcălea. Ochii ei erau plini de îngrijorare.

– Păi, în primul rînd la Tokyo, pe urmă la Paris, Londra. Şi săptămîna trecută în Maroc. Dumnezeule, ce loc frumos!

– Aşa am auzit şi eu. Cum merg afacerile?

A-l întreba asta pe Corbett era ca şi cum l-ai fi întrebat pe bucătarul-şef de la Casa Albă, cum e cina. Corbett făcea mereu cele mai bune afaceri din industrie.

– Foarte bine. Cum merge cartea ta?

– În sfîrşit terminată. Am hotărît că nu sînt o scriitoare adevărată. Doar un soi de revizor al celor deja scrise. Îmi petrec de obicei vreo şase săptămîni ca să coc toată chestia şi încă şase luni ca să termin de „gătit".

– Că veni vorba, cam cît durează şi în ceea ce mă priveşte?

Şi, brusc, fără să o avertizeze, Corbett se mută pe locul liber dintre ei. Natasha îl privi uimită şi îi făcu semn să se mute pe locul iniţial.

– Dar nu văd de acolo.

Se uită dulce la ea. Sfîntă mare inocenţă!

– Corbett, vrei să fii drăguţ şi să te muţi la loc!

Vocea îi sunase imperativ, dar zîmbetul lui se făcu şi mai dulce pe cînd scutura din cap.

– Nu, n-o să mă mut.

– Corbett!

Dar chiar atunci luminile se micşorară, apoi se

stinseră. Natasha încercă în continuare, pe întuneric, să îl grăbească să îşi reia locul, dar de pe rîndul din spate o groază de voci şoptite o puseră la punct:

– Ssst!

Şi, exact în clipa aceea, lanterna plasatorului lumină rîndul, la capătul celălalt. Natasha se uită uimită. Cel puţin Isabella fusese extrem de punctuală. Stătea puţin confuză, uitîndu-se în jos, spre grasul cu pălărie albă.

– Bună, iubito. Tu trebuie să fii verişoara Natashei. Ei, zău că tare-i drăguţă haina ta. Murmurase totul într-o şoaptă de sufleur versat, ca să se audă pînă pe scenă şi nu numai. Moşii cei ţîfnoşi din spate înviară iarăşi sîsîind şi texanul o prezentă pe Isabella soţiei sale. Isabella murmură cît de încîntată era şi privi disperată de-a lungul rîndului. Natasha îi făcu semn şi Isabella răspunse, avansînd încet peste perechile de picioare şi de genunchi.

– Îmi pare rău...oh, nespus de rău...scuze...

Ajunse în cele din urmă la Natasha, care-i arătă în tăcere locul gol. Isabella dădu din cap, aruncă o privire spre Corbett, trecu peste amîndoi, îşi strînse haina de jur împrejur şi se aşezã.

Filmul tocmai începuse şi în sală era foarte întuneric, dar stînd acolo se întoarse către Corbett şi îşi zîmbiră unul altuia. La început, fu prea atentă să urmărească filmul, dar pe urmă se trezi uitîndu-se la Corbett şi de-a lungul şirului de scaune. Cine erau toţi acei oameni, cum stăteau, cu ce erau îmbrăcaţi?

Oare cine ar fi înţeles bucuria pe care o savura acum în întuneric? Zîmbea de una singură, uitîndu-se la cefele bine tunse şi la unele profiluri bărbierite cu grijă, aparţinînd domnilor din jurul ei. În cele din urmă fu din nou atrasă de film şi se uită fericită ca un copil la acţiunea de pe ecran. Oare cît timp trecuse de cînd nu mai fusese la

un film? Rămase o clipă pe gînduri – da, din septembrie, de anul trecut. Fusese cu Amedeo. deci, trecuseră şapte luni de atunci...

Îi plăcea filmul şi îi plăcèau frumuseţea şi inteligenţa celor două vedete. Se uită plină de încîntare pînă ce cortina se lăsă încet. Luminile începură să se aprindă una cîte una.

– S-a terminat?

Isabella îl privi pe Corbett miratã, fără să se simtă mulţumită de deznodămînt.

– Nu, e doar pauza. Rîse mai tare, apoi continuă: Mă bucur să te văd iar, Isabella. Nu vrei să mergem la bufet? Hai să mergem să bem ceva.

Dar pe cînd Isabella încuviinţă, Natasha întinse aproape instantaneu o mînă, apucînd-o pe Isabella de braţ şi încruntîndu-se către Corbett.

– Cred că ar trebui să stea aici.

El făcu o pauză, uitîndu-se cu interes la Isabella, apoi cu îngrijorare la prietena lui de-o viaţă. Ar fi trebuit să-i spună să se relaxeze puţin, doar îl ştia că nu e un violator şi nici răpitor de femei frumoase. Dar ştiu că nu era nici momentul şi nici locul potrivit. Se întoarse iar către Isabelle:

– Ai vrea atunci să îţi aduc ceva de la bufet?

Dar Isabella clătină din cap, zîmbind politicoasă şi se aşează la loc.

De îndată ce el plecă, Natasha se duse mai aproape de prietena ei, dorindu-şi încă o dată ca Isabella să nu fi venit.

Isabella însă îi zîmbi şi îi bătu uşor braţul cu mîna:

– Nu fi atît de îngrijorată, Natasha. Totul e O.K.

Avea în sfîrşit şansa pe care şi-o dorise cu disperare. Aceea de a vedea oameni, hainele lor, rîsul lor; într-un

cuvînt, să fie acolo. Şi, brusc, Natasha o zări în picioare, uitîndu-se peste mulţime. Îi şuieră furioasă:

– Stai jos.

Dar Isabella era Isabella şi, înainte ca Natasha s-o poată opri, începu să alunece uşor în direcţia opusă, înspre capătul celălalt al rîndului.

– Isab...Dumnezeule Sfinte.

Vorbi de una singură printre dinţii încleştaţi, ridicîndu-se şi înaintînd repede, cerîndu-şi mereu scuze, călcînd elegant printre vîrfuri de picioare elegant încălţate şi străduindu-se să ajungă cît mai aproape de Isabella. Dar cînd fu aproape s-o ajungă, Isabella fu la capătul rîndului şi fu luată de sus de un curent de oameni care o înghiţi practic, printre rîsete vesele, încercînd să nu-şi verse băuturile. Unii se agăţară de Natasha:

– Hei, Natasha, iubito! Ne-a fost dor de tine.

Scăpă repede de ei:

– Mai tîrziu.

Dar era deja ceva distanţă între ea şi Isabella, care tocmai ajungea la barul supraaglomerat.

– Te-ai răzgîndit?

Era Corbett Ewing, care se apropiase de ea. Isabella se uită în sus către el, zîmbind:

– Da, mulţumesc.

– Vrei să bei ceva?

– Nu, eu...

La mare distanţă în urma ei, Natasha intră deodată în alertă. O porni drept către Corbett, care îi făcu semn cu mîna.

Natasha nu-i întoarse zîmbetul Isabellei, dar o privi cu reproş drept în faţă. Trebuia să ajungă la ea. Îi făcu semn să se întoarcă în sens opus. Aşa şi făcu, întrebîndu-se dacă urma să vadă ceva deosebit. Dar Natasha intuise pericolul apropiindu-se, sub forma a două reportere, una de la *Women's Wear Daily,* iar cealaltă de la *Times.* Prima dintre ele, arătînd ca un păianjen într-o rochie de jerseu negru, se uită pentru un moment la Isabella, îşi ridică sprîncenele mirată, încercînd să se apropie, după ce-i murmurase ceva bărbatului care o însoţea la mică distanţă. În acest timp, Isabella îi zîmbea lui Corbett, aruncîndu-i în acelaşi timp Natashei o privire jenată.

Natasha nu reuşi să ajungă lîngă ea. Ar fi vrut să-i lovească, să-i bată, să-i spulbere de pe faţa pămîntului. Trebuia să ajungă la Isabella înainte ca cele două reportere să... Înainte...

Era prea tîrziu. O dublă explozie de lumini explodă în ochii Isabellei. Se întoarse cu spatele, înspăimîntată şi aproape orbită de luminile puternice ale blitz-urilor. Îl apucă pe Corbett de braţ în acelaşi timp cu Natasha, care ajunsese în cele din urmă la ei şi îi trase pe amîndoi spre ieşire.

Corbett rămăsese încă locului uluit, cu băutura în mînă, cu trupul lui înalt şi puternic blocîndu-i pe reporteri, care tuseseră pentru o secundă măturaţi spre exterior. Natasha strigă:

– Ieşim chiar acum de aici, pentru Dumnezeu!

Îi luă băutura din mînă, iar el o înconjură pe Isabella cu amîndouă braţele, protejînd-o ca într-o fortăreaţă, pe cînd un nou flash o izbi drept în faţă. Înainte să îşi dea seama ce i se întîmplă, el o propulsase deja prin jumătate din încăpere. De departe parcă, Isabella auzi murmurul care creştea în hol. Corbett o apucă strîns de mînă

şi fugiră către *Rolls-Royce*-ul lui. Isabella nu spusese nici un cuvînt, dar pe cînd fugeau împreună, el ştiu dintr-o dată că nu i se întîmpla pentru prima dată aşa ceva. Se baricadară în maşină. Înainte însă de a închide portiera, Corbett strigă:

– Scoate-ne naibii de aici.

Abia atunci reporterii năvăliră afară după ei. Corbett zîmbi. Fotbalul din liceu îşi mai spunea şi acum cuvîntul. O admira sincer pe Isabella. Alergase lîngă el, fără fiţe tipic feminine, cum că o să i se rupă tocurile, sau că i se strică rochia. Stătea cuminte acum, pe locul ei, fără să vorbească, încercînd să-şi revină şi să-şi calmeze respiraţia precipitată. Dădeau deja colţul, pe cînd reporterii făceau gălăgie pe trotuar, unde îi lăsaseră.

– Te simţi bine?

Corbett se întoarse spre ea, deschizînd o despărţitură şi scoţînd o sticlă de coniac şi un pahar.

– Ce comod! Apoi adăugă, zîmbind palid: Da, mă simt bine.

– Ţi se întîmplă deseori? Îi dădu paharul, iar ea îl luă.

– În ultima vreme nu.

Se uită la Isabella şi observă că mîna cu care ţinea paharul îi tremura. Bine că era umană, în ciuda „compoziţiei". Nici respiraţia nu şi-o putea domoli.

– Natasha nu mi-a zis unde să te las. Vrei să mergi acasă? Sau ai fi mai în siguranţă la mine acasă?

– Nu, acasă la Natasha ar fi perfect. Îmi cer scuze pentru scena... regretabilă.

– Nu face nimic. De altfel, viaţa mea e extrem de plictisitoare prin comparaţie. Îi dădu şoferului adresa. Dar fu deodată impresionat de ceea ce văzu pe chipul Isabellei. În ciuda aparenţei, răzbătea disperarea la suprafaţă. Nu vreau să clarific ceea ce ţi se întîmplă, dar îmi

închipui că e foarte enervant. De aceea ai plecat din Italia? Sau e ceva ce ţi se întîmplă numai aici?

Vocea lui era plină de blîndeţe; se sprijinise iar lîngă ea, pe bancheta din spate.

– Nu. Asta... se întîmpla şi acasă. Iartă-mă, dar... nu pot să-ţi explic. Dar îmi pare foarte rău că ţi-am stricat seara. Poţi să mă laşi acasă şi să pleci imediat dacă vrei.

Dar nu aşa ceva avea Corbet Ewing în minte. Femeia asta avea ceva deosebit şi ciudat, care îi mergea drept la inimă. Ceva ascuns, remarcabil şi neobişnuit. Avea o ţinută de regină, era frumoasă, iar în ochi îi putea citi inteligenţa şi umorul, dar mai era ceva ascuns în adîncuri. Durere, tristeţe, singurătate, începea el să descifreze în căutătura grea a ochilor ei întunecaţi. Rămase pentru o clipă foarte tăcut, dar cînd se apropiară de parc începu-să îi vorbească:

– Ce mai face prietenul meu, Alessandro?

Schimbară un zîmbet şi Corbett fu încîntat să observe că vorbind despre băiat era mai destinsă.

– E foarte bine.

– Dar tu? Te-ai plictisit deja?

Ştia că ieşea rareori din casă, doar pentru scurte plimbări cu Natasha. Nu înţelegea, dar părea că la atît se reduce viaţa ei socială. Dar ea îşi scutură capul a negaţie vehementă, răspunzîndu-i:

– Oh, nu, nu pot fi plictisită. Sînt extrem de ocupată.

– Nu mai spune! Părea intrigat. Ocupată cu ce?

– Cu munca.

– Zău? Şi ţi-ai adus munca cu tine? Ea încuviinţă. În ce domeniu?

Pentru o clipă se simţi la strîmtoare. Dar îi veni un răspuns salvator pe buze:

– Lucrez cu toţi ai mei... în... artă.

– Interesant. Mă tem să nu pot spune ceva la fel de nobil despre munca mea.

– Dar cu ce te ocupi?

Evident cu ceva în care excelezi, se gîndi ea, evaluînd din ochi interiorul elegant, capitonat în piele scumpă al limuzinei.

– Cu mai multe chestii. Dar în principal cu textilele. Cel puţin ăsta e domeniul meu preferat. Restul îl cedez celor cu care lucrez. Ai mei au început cu textilele, cu mult timp în urmă şi asta-i dintotdeauna ce mi-a plăcut să fac.

– Interesant. Pentru o clipă ochii Isabellei străluciră. Şi eşti implicat în mod special în vreo afacere de acest gen?

Murea să ştie dacă ar putea cumpăra de la el, dar nu îndrăznea să îl întrebe. Poate va reuşi să spicuiască informaţia de care avea nevoie din cele ce-i spunea chiar el.

– Mă ocup de lîneturi, dantele şi bumbăcărie. Avem şi o linie de fabricare a catifelei, care aprovizionează aproape toată ţara. Evident că avem şi ţesături artificiale, chestii sintetice şi mai avem ceva la care tocmai lucrăm.

– Da, înţeleg, dar nu faceţi şi materiale pentru îmbrăcăminte.

Arăta dezamăgită. Materialele de tapiţerie nu erau domeniul ei forte.

– Ba sigur că da. Facem şi materiale pentru confecţii.

Confecţii, îi venea să urle de urîţenia cuvîntului. Confecţii. Lucrurile pe care le făcea ea nu erau „confecţii". Astea erau bune pentru Seventh Avenue. Ceea ce făcea ea se chema *„haute couture"*. Iar el nu putea descifra privirea ochilor de tăciune, dar se amuză discret.

– Cred că şi materialul pe care-l porţi acum e de-al nostru.

Îşi îngăduise o foarte rară explozie de mîndrie. Dar ea

se uită la el de sus, arătînd prinţesa romană din ea.

– Materialul ăsta e franţuzesc.

– În cazul ăsta îmi cer scuze. Amuzîndu-se încă, se lăsă să cadă pe spătarul banchetei din spate. Asta îmi aminteşte de ceva mult mai important. Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă.

Ezită o secundă.

– Isabella.

– Atît? Îi zîmbi: Doar atît, Isabella, prietena italiancă?

– Exact, domnule Ewing, doar atît.

Se uită la el lung şi apăsat, iar el încuviinţă în tăcere.

– Înţeleg.

După tot ce văzuse că se întîmplase la teatru, realiză că femeia asta trecuse prin prea multe. Ceva foarte greu de îndurat i se întîmplase şi nu avea de gînd să mai insiste. Nu voia să o îndepărteze de el.

În cîteva secunde traseră la peronul din faţa casei Natashei; Isabella oftă uşor şi se întoarse către el, întinzîndu-i mîna dreaptă.

– Îţi mulţumesc foarte mult. Şi-mi pare tare rău că ţi-am stricat seara.

– Nu-i adevărat. Am fost mulţumit să pot evada ceva mai repede. Consider întotdeauna spectacolele de binefacere o imensă plictiseală.

– Chiar aşa? Se uită la el cu vădit interes. De ce?

– Prea multă lume, prea multă bîrfă. Toţi sînt acolo din diferite motive şi toate aceste motive sînt total greşite; vor să îşi vadă numele la rubrica mondenă nu să facă donaţii pentru vreo cauză nobilă: Prefer să mă văd cu un grup restrîns de prieteni la reuniuni unde să îi pot auzi şi ei să mă audă.

Ea încuviinţă. În multe privinţe era de acord cu el. Dar pe de altă parte, serile ca asta îi erau în sînge, făceau

parte din ea.

– Pot să te conduc pînă înăuntru, ca să mă asigur că nu e nimeni prin hol?

Ea rîse de o asemenea supoziţie, dar înclină recunoscătoare din cap.

– Mulţumesc, dar sînt convinsă că sînt deja în siguranţă.

Pe cînd spunea asta, ceva îl făcu să ghicească motivul venirii ei în America: să fie în siguranţă.

– Hai totuşi să fim siguri. O conduse la lift şi apoi înăuntru. Te duc pînă sus.

Isabella nu mai zise nimic pînă ce ascensorul ajunse la etajul la care trebuia să coboare. Dintr-odată se simţise copleşită; fusese atît de incredibil de atent.

– Vrei să intri pentru o clipă? Ai putea eventual să o aştepţi pe Natasha pînă cînd vine de la recepţie.

– Mulţumesc, mi-ar face plăcere. Închiseră uşa. De ce oare nu o fi venit cu noi, în loc să se joace de-a „Hai să ne întîlnim cu presa"?

Asta îl preocupase şi în vreme ce fugea cu Isabella; se tot gîndise la vorbele Natashei.

Isabella îl privi şi oftă. Cel puţin atît putea să îi spună:

– Cred că s-a gîndit că ar fi mai prudent dacă nimeni nu ar fi ştiut că sînt cu ea.

– De asta ai venit tîrziu la spectacol? Încuviinţă, iar el continuă: Duci o viaţă foarte misterioasă, Isabella.

Zîmbi fără să-i pună o altă întrebare. Se aşezară pe canapeaua lungă şi albă din salon.

Restul serii trecu fantastic de repede. Flecăriră despre Italia, despre textile, despre casa lui. Îşi cumpărase o plantaţie în Carolina de Sud, o fermă în Virginia şi o casă în New York.

– Ai şi cai în Virginia?

– Da, am. Ştii să călăreşti?

Zîmbi peste paharul de coniac.

– Îmi plăcea. Dar a trecut atîta timp de cînd...

– Ar trebui să vă luaţi băieţii odată, tu şi cu Natasha şi să veniţi pe acolo. Ai avea timp de asta înainte de plecare?

– S-ar putea.

Dar tocmai pe cînd vorbeau de Natasha, aceasta apăru pe uşă. Arăta obosită şi palidă. Cînd dădu de Isabella, o privi drept în ochi:

– Ţi-am zis că era o nebunie să încerci aşa ceva. Ai măcar idee de ceea ce ai făcut?

Corbett rămase mirat văzînd-o cum arăta şi ce ton vehement folosea. Dar Isabella nu părea prea impresionată. Îi spuse Natashei să stea jos.

– Nu te enerva în halul ăsta. N-a fost mai nimic. Au făcut nişte poze, ce mare lucru?

Încerca să îşi alunge propria îngrijorare. Îi întinse o mînă împăciuitoare.

Dar Natasha ştia ce ştia. Îi întoarse furioasă spatele, aruncă o privire spre Corbett şi alta spre Isabella şi scoţîndu-şi dintr-o smuncitură tunica se aşeză în cele din urmă.

– Ai cea mai vagă idee cine erau? *Women's Wear* şi *Times*. Al treilea era de la *Associated Press*. Şi mi s-a părut că îl zăresc şi pe editorul de la *Vogue*. Chestia însă este că dacă în locul tău, ţeastă de măgar, s-ar fi aflat un băieţel de doişpe anişori, cu un pistol în mînă, tot nu ar fi atras atît atenţia. Jocul tău s-a încheiat.

– Ce joc? Ce naiba se întîmplă? Corbett era intrigat. Privi către cele două femei şi zise repede: Să plec?

Natasha însă îi răspunse înainte s-o fi făcut Isabella:

– Acum nu mai contează, Corbett. Am deplină în-

credere în tine. Şi, oricum, pînă mîine toată lumea va şti.

Dar Isabella era furioasă. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe ca un leu în cuşcă.

– E absurd.

– Zău, Isabella? Crezi că nimeni nu-şi mai aminteşte de tine? Crezi că toată lumea te-a uitat în două luni de zile? Chiar te simţi atît de în siguranţă? Fiindcă, dacă e aşa, greşeşti enorm.

Corbett nu zicea nimic. Privea însă cu atenţie figura Isabellei. Era înfricoşată, dar hotărîtă şi arăta ca o persoană care îşi asumase toate riscurile şi pierduse prima mînă, dar care nu avea de gînd să fugă sau să lase lucrurile aşa. Ar fi vrut s-o încurajeze, să-i poată spune că o va proteja el, să-i spună Natashei că ar fi bine să stea naibii jos. Vocea lui era profundă şi blîndă cînd, în cele din urmă, vorbi:

– Poate că n-o să se mai întîmple nimic.

Natasha se uită la el furioasă, da parcă el ar fi făcut parte din intriga vreunui roman original.

– Greşeşti, Corbett. Nici nu ştii cît de mult. Pînă mîine o să apară totul în ziare. Se uită nefericită la Isabella. Ştii al naibii de bine că am dreptate.

Isabella stătea foarte dreaptă şi cînd vorbi o făcu în şoaptă aproape.

– Poate că nu ai!

Capitolul 18

Corbett Ewing stătea în biroul lui, uitîndu-se cu disperare la ziarele de dimineaţă. Îndeplinind previziunile cele mai negre ale Natashei, totul apăruse în ziare. Citea *New Yok Times: „Isabella di San Gregorio, văduva celebrului creator de modă ucis de nişte răpitori, rămaşi necunoscuţi, Amedeo di San Gregorio...."*

Articolul continua în aceeaşi manieră, explicînd încă o dată toate detaliile răpirii şi ale finalului nefericit. Ba, mai mult, descriau cu interes, cu mii de amănunte, cum dispăruse şi cum lăsase apoi să se creadă că se refugiase în apartamentul de la mansarda *Casei di San Gregorio*. Urma o scurtă dezbatere asupra faptului că nu se putea şti încă dacă în tot acest timp stătuse în New York, sau dacă se furişase după prezentarea ultimei ei colecţii, fără să fie observată. Articolul menţiona că nu se ştia unde locuieşte; chiar discrete anchete întreprinse de unele

figuri proeminente din lumea modei rămăseseră fără rezultat. Fie că şi ei cooperau în păstrarea secretului, fie că într-adevăr nu ştiau nimic. Signore Cattani, reprezentantul american al firmei Isabellei, afirmase că auzise mai mult de ea în ultimul timp, dar că asta nu însemna neapărat că s-ar fi mutat la New York, părăsind Roma. Mai era şi o menţiune în trecere a faptului că fusese văzută la premiera unui film alături de un bărbat cu părul alb, înalt şi suplu, că tentativa lor de evadare se soldase cu o victorie şi că plecaseră cu un *Rolls-Royce* negru, cu şofer. Dar identitatea lui rămăsese necunoscută. Interesul reporterilor se focalizase asupra şocului pe care îl avuseseră la vederea Isabellei şi, cu toate că un reporter afirmase că figura bărbatului i se păruse familiară, nimeni nu se gîndise de fapt să verifice acest fir cu atenţie. Toate informaţiile lor despre el se reduceau la un spate prins în pozele în care fugeau către maşină.

Corbett oftă, puse jos ziarul, se sprijini în scaun şi se roti uşor cu el. Ce ştia ea despre el? Ce i-o fi spus Natasha? Ar fi dorit ca dintre toate femeile din lume să nu fi fost tocmai ea cine era. Stătea acolo, deconcertat, mai aruncînd cîte o privire ziarului, apoi privindu-şi mîinile. Încet-încet, gîndurile lui se mutară de le propriile-i griji la ale ei, Isabella di San Gregorio. Nici că i-ar fi trăsnit prin minte.

„Verişoara Natashei din Milano". Rîse de unul singur de o asemenea poveste; apoi rîse şi mai tare cînd, adunînd toate piesele disparate ale jocului, reconstitui tot ce îşi vorbiseră; el îi spusese că lucra în domeniul textilelor, iar ea... îi spusese că făcea afaceri de familie în... artă. Totuşi se vedea că ştie cîte ceva despre materiale şi ţesături. Şi cum îl luase de sus cînd îi spusese că materialul rochiei era de la Paris. Înţelegea în sfîrşit totul:

secretul, fuga lor de la gala de binefacere, ochii plini de teamă ai Isabellei, aşa, de parcă ar fi trăit scena asta de prea multe ori, de parcă ar fi fost hăituită de prea mult timp. Sărmana femeie! Prin ce trebuie să fi trecut! Se trezi întrebîndu-se cum reuşea să îşi conducă afacerile de la New York.

Un lucru era sigur. Isabella di San Grègorio era o femeie remarcabilă, o femeie cu talent, frumuseţe şi suflet, dar se întreba acum dacă va reuşi vreodată să o cunoască cu adevărat. Poate că avea totuşi o şansă cît de mică. Ştia însă că exista doar un răspuns, cel pe care i-l va da ea. Chiar în seara asta îi va spune. Nu voia să rişte să o găsească plecată undeva, trebuind deci să mai aştepte în a-i mărturisi ce simte pentru ea şi ce ar vrea să facă să o poată ajuta. Dacă l-ar lăsa. Dacă măcar o să vrea să mai vorbească cu el.

Cu un lung oftat de resemnare, Corbett Ewing se ridică în picioare şi ieşi din birou. Privi în depărtare spre Park Avenue, acolo unde ştia că Isabella stătea ascunsă, în apartamentul Natashei, împreună cu fiul ei şi cu al Natashei şi se aşeză iarăşi, ridicînd receptotul telefonului.

Isabella încă mai vorbea cu Bernardo la Roma. La el veştile ajunseseră după-amiaza. Secretara îi adusese ziarele şi cînd le văzuse, Bernardo luase foc; citise cu oroare totul, fără să spună un cuvînt. O sunase pe Isabella la şase dimineaţa, apoi la şapte şi în cele din urmă la zece.

– Ei bine, da, fir-al naibii să fie, şi ce dacă? Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Mă voi întoarce în ascunzătoare. Nimeni nu o să ştie că încă mai sînt aici. Dar nu mai pot suporta. Lucrez zi şi noapte. Mănînc cu copiii. Mai ies cîte puţin, dar numai pe întuneric. Nu văd oamenii, Bernardo. Nu am pe nimeni la care să mă uit şi cu care să rîd. Nici o fiinţă inteligentă cu care să discut

afaceri. Singura distracţie, procurată de trenuleţul electric al lui Jason, este seara.

Vocea ei îl implora, dar Bernardo nici nu voia să audă.

– O.K., ţine-o tot aşa, dă-te în spectacol! Dar dacă vi se întîmplă ceva, ţie sau lui Alessandro, să nu vii la mine plîngînd, fiindcă va fi numai blestemata ta de greşeală. Apoi inspiră profund şi încercă să se calmeze. La celălalt capăt al firului o auzea pe Isabella plîngînd încetişor. Bine, bine, îmi pare rău...Isabella...te rog, dar mi-a fost atît de frică pentru tine! Ai făcut o mare prostie.

– Ştiu. Suspină iar, apoi cu un gest obosit îşi şterse ochii. Pur şi simplu am simţit că trebuie s-o fac. Chiar n-am crezut că o să mă vadă cineva sau că aş putea face ceva rău.

– Şi-acum vezi altfel lucrurile? Îţi dai seama cît eşti de „vizibilă"?

Dădu din cap tristă:

– Da. Cîndva asta îmi plăcea. Acum urăsc faima. Am ajuns prizoniera propriului meu chip.

– E un chip frumos şi eu îl iubesc foarte mult. Aşa că te rog, nu mai plînge. Vocea lui era acum blîndă şi mîngîietoare.

– Şi acum ce să fac? Să mă întorc acasă?

– Ce, eşti nebună? Ar fi mai rău decît ce-a fost în noaptea trecută. Rămîi acolo. Şi am să încerc să le spun că ai plecat acolo doar după prezentarea colecţiei şi că te vei întoarce aici, în Europa. O să le brodez ceva, apropo de Franţa. Asta o să-i facă să muşte nada, ţinînd cont că familia ta e acolo.

– Dar sînt cu toţii morţi. Suspină fără să se mai ascundă şi apoi îşi trase nasul.

– Ştiu asta. Dar o să li se pară normal să fii încă

legată de locurile acelea.

– Şi crezi c-or să înghită asta?

– Cui îi pasă? Atîta timp cît n-or să te vadă în public, vei fi în siguranţă. Nimeni nu pare să ştie unde locuieşti. Natasha a plecat de la petrecere odată cu tine?

Se rugă în gînd ca măcar una dintre ele să fi fost mai inteligentă.

– Nu, m-a dus acasă un prieten de-al ei. Am plecat la distanţă una de alta.

– Bine. Făcu o scurtă pauză şi apoi zise încercînd să pară ofensat: Că veni vorba, cine era tipul din fotografie?

Asta îi mai trebuia: ca ea să se îndrăgostească de cineva de pe acolo.

– E un prieten de-al Natashei, Bernardo! Linişteşte-te!

– N-o să spună nimănui cine eşti?

– Bineînţeles că nu.

– Eşti prea încrezătoare. O să am ceva de lucru cu presa de aici. Şi, Isabella, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, *cara,* foloseşte-ţi capul şi hotărăşte-te să stai acasă.

– *Capisco, capisco.* Nu fi îngrijorat. Acum am înţeles. Chiar şi aici sînt tot prizonieră. Mai mult chiar decît eram la Roma.

– Într-o bună zi o să se termine. Trebuie să mai ai răbdare încă puţin. Ştii bine că au trecut numai şapte luni de la răpire. În cîteva luni sau poate peste un an, totul va fi de domeniul trecutului.

„De domeniul trecutului"... se gîndi că şi ea va fi tot aşa pînă atunci.

– Mda. Poate. *Si,* Bernardo... îmi pare rău că ţi-am făcut atîtea probleme.

Se simţi deodată ca un copil foarte obraznic.

– Nu te mai gîndi. Sînt obişnuit cu aşa ceva. Dacă nu

aş fi avut parte de asta, poate că nici nu mă puteam defini ca personalitate pînă acum. Noroc cu tine!

– Ce-ţi mai face ulcerul?

Zîmbi la telefon.

– Face bine-mersi. Cred că se va face mai mare şi mai tare cu fiecare oră care trece!

– Încetează! Ia-o mai încet, te rog, da?

– Mda, păi sigur. Şi vezi, treci la treabă cu *prêt-à-porter*-ul ăla pentru Asia. Iar dacă cumva te plictiseşti, poţi să te apuci de colecţia de vară.

– Oh, eşti prea bun cu mine.

– *Ecco.* Ştiu asta. Te sun eu mai tîrziu, dacă mai intervine ceva. Dar îţi spun eu că nimic n-o să mai apară dacă o să ţii uşa încuiată şi n-o să mai ieşi afară.

– *Capisco.*

Îşi spuseră *„ciao"* şi închiseră. Isabella se simţea plină de resentimente. De ce trebuia să stea acasă? Şi, ce drept avea el să-i spună să nu aibă încredere în Corbett? Ieşi din birou şi intră în bucătărie, unde o găsi pe Natasha turnîndu-şi o ceaşcă de cafea şi arătînd tare amărîtă.

– Ai avut o convorbire plăcută cu Bernardo?

– Da, fantastică. Dar, te rog, fă-mi o favoare, nu începe şi tu. Natasha avusese grijă să apară ca o furtună la şapte dimineaţa cu ziarul în mînă şi faţa desfigurată de furie. Nu cred că mai rezist la încă o porţie pe ziua de azi. Am greşit. Am fost prea sigură de mine. N-ar fi trebuit să ies noaptea trecută, dar am făcut-o. Nu mai suport. Dar cu toate astea, acum îmi dau seama că va trebui să mai rămîn în ascunzătoare pentru încă un timp.

– Şi el ce va spune presei?

– Că am venit aici pentru cîteva zile şi că mă voi stabili în Franţa. Asta o să-i facă să adulmece urma la

Paris vreo zi sau două.

– Dar tu, ce vei face?

– Ce am făcut şi pînă acuma. Am să lucrez şi cam atît.

– Măcar s-a întîmplat şi ceva drăguţ în isteria de azi-noapte.

O privi cu atenţie pe Isabella.

– Ce?

Isabella avea o privire albă.

– Ai fugit cu Corbett. Natasha făcu o pauză, urmărindu-i chipul cu atenţie. Şi pot să zic că ai făcut o cucerire.

– Corbett? Nu fi proastă.

Dar pe cînd se întorcea cu spatele, Natasha putu să jure că îi văzuse obrajii îmbujoraţi.

– De ce, nu-ţi place de el? Urmă o lungă tăcere. Ei bine?

Dar Isabella se întoarse încet, privind-o cu căldură:

– Natasha, nu mă zori!

Încuviinţă.

– Cred că s-ar putea să te sune.

Isabella dădu doar din cap în loc de răspuns, dar inima îi făcu un salt pe cînd intra în biroul ei şi închidea uşa.

Capitolul 19

Isabella era încă în camera ei, îmbrăcîndu-se pentru cină, cînd sosi Corbett. De departe, stînd în uşa deschisă, auzi ţipetele de bucurie ale lui Jason, la care se adăugau chiuiturile propriului ei fiu. Zîmbi şi ea. Îi făcea bine copilului să mai vadă şi cîte o faţă de bărbat. Trecuse atîta timp de cînd fusese în preajma lui Bernardo, iar în casa Natashei, spre deosebire de a ei personală, nu existau în serviciu bărbaţi. Alessandro era înconjurat numai de persoane feminine, ceea ce l-ar face mai tîrziu să-i fie încă şi mai dor de tatăl său.

Isabella trase fermoarul rochiei negre de lînă pe care o îmbrăcase, îşi netezi ciorapii negri şi sări în pantofii de antilopă negri. Îşi puse şi cerceii cu perle şi îşi trecu o mînă prin părul negru, strîns sever la spate. Îşi zîmbi pe cînd se întindea să stingă lumina. Lebăda redevenise răţuşca cea urîtă. Dar nu conta. Nu încerca să-i tragă clopotele lui Corbett Ewing şi, ca şi fiul ei, o prietenie

masculină nu avea să-i strice.

Cînd păşi tăcută în salon, îl găsi flancat de cei doi băieţi, care tocmai deschiseseră două cutii imense ce conţineau căşti de pompier, dotate cu lumini care se aprindeau şi cu sirene, iar lîngă ele se aflau şi hainele necesare oricărui pompier veritabil.

– Uite-ne, acum sîntem pompieri!

Îşi îmbrăcaseră tot echipamentul şi zbîrnîiau prin cameră, nemaiputînd de încîntare.

Alessandro era clar încîntat să-l revadă pe Corbett, iar din cauza sirenelor care ridicaseră toată casa în picioare, în curînd apăru şi Natasha care le făcu cu ochiul:

– Grozav cadou, Corbett dragă. Adu-mi aminte să te sun mîine la şase dimineaţa ca să îţi mulţumesc.

Voi să îi răspundă şi o zări pe Isabella stînd în uşa camerei. Se ridică în grabă, o privi cu nervozitate şi se apropie de ea ca să-i ia mîna întinsă.

– Bună, Isabella. Ce mai faci? Dar ochii îi spuneau ce mai face. Era obosită. Epuizată. Dar se surprinse încă o dată uluit de frumuseţea ei. Ar fi fost surprinsă să ştie că el hotărîse că era mai frumoasă aşa, în rochia mulată de lînă neagră, fără măreţia satinului şi fără strălucitoarea ei pelerină albă. Cred că ai avut o zi groaznică.

Clipi din ochi, plin de compasiune, iar ea îi zîmbi însoţindu-l către canapeaua pe care se aşezară.

– Eh, am supravieţuit. Aşa se întîmplă întotdeauna. Tu ce mai faci? Cum ţi-a fost?

– Mie? Mult mai uşor. Singurul lucru pe care l-au scrie despre mine a fost că am părul alb. Ceea ce nu au spus e că sînt un bătrîn domn...

Dădu să spună mai mult, dar băieţii îl întrerupseră:

– Uite, uite aruncă apă adevărată!

– Nu, nu.

Jason descoperi că există un mic recipient fixat undeva prin pălărie, care putea fi umplut cu apă şi folosit ca să îţi uzi prietenii.

– Corbett, s-ar putea să nu-ţi mai vorbesc niciodată, mîrîi Natasha şi îi anunţă pe băieţi că era timpul să meargă la culcare.

– Mami nu, te rog... Isabella... nu... te rog.

Jason le privea rugător, pe cînd Alessandro pur şi simplu se mută pe genunchii lui Corbett, zgîindu-se la el cu interes. În vremea asta, Jason se juca mai departe cu pălăria cu surprize. Niciodată nu îl mai văzuse Isabella atît de tăcut – îi privea pe amîndoi de la o mică distanţă.

Observase şi Corbett şi îi zîmbi copilului, punîndu-i din cînd în cînd braţul peste umerii micuţi.

– Ce crezi tu, Alessandro, despre toate astea?

– Cred că – îşi alese cu atenţie cuvintele englezeşti potrivite – e foarte amuzant. Îmi place mult pălăria.

Se uită în sus la Corbett zîmbind admirativ.

– Eu mă gîndisem că sînt şi foarte folositoare. Ţi-ar plăcea să vii cu mine o dată să vedem o cazarmă de pompieri adevărată?

– Cu tot cu pompieri? Se uită întîi la Corbett, apoi cu îndoială către mama lui. O să meargă şi mama?

Isabella încuviinţă, observînd că Alessandro nu i se mai adresase în italiană, ca pînă acum.

– Bineînţeles. La voi doi m-am şi gîndit. Ce zici?

– *Si.*

Dar era deja prea mult pentru el. Următoarele cinci minute turui în italiană cu mama lui. Fu o lungă discuţie despre cît de minunaţi trebuie să fie pompierii americani adevăraţi, ce purtau, cît de mari erau maşinile lor şi dacă foloseau sau nu centura de siguranţă.

– Non so... non so... aspetta... aşteaptă, aflăm

imediat.

Isabella rîdea alături de copil şi se amuza observîndu-l cum îşi schimbase locul din braţele ei pe genunchii lui Corbett.

– O să mergem curînd?

– Da, îţi promit.

– Ce bine!

Bătu din palme bucuros şi porni în urmărirea lui Jason, dar cîteva clipe mai tîrziu fură tîrîţi în ciuda rugăminţilor şi implorărilor lor în cameră, la culcare. Chiar în ciuda protestului lor că era prea devreme pentru ca nişte pompieri ca ei să fie trimişi la culcare. Cînd, în cele din urmă plecară, camera rămase ciudat de tăcută.

Corbett se uită la Isabella.

– Ai un băiat minunat.

– Cred că îi cam lipseşte compania masculină, după cum ai observat. Dar, după cele pe care probabil le citise şi Corbett în ziare, nu mai avea nici un rost să se ascundă. În Roma îl avea pe naşul său, unul din asociaţii noştri. Dar aici ne are – se uită la Natasha – numai pe noi. Nu e chiar acelaşi lucru. Dar nu trebuie să te simţi obligat să-l duci pentru asta la o cazarmă de pompieri. Le-ai adus băieţilor daruri minunate. Ai făcut mai mult decît destul.

– Aiureli. Natasha poate să-ţi spună cît de mult îmi place. Jason e unul din cei mai buni prieteni ai mei.

– Din fericire, confirmă ea, de vreme ce minunatul lui tată nu se prea arată.

Ea şi cu Isabella vorbiseră de multe ori despre asta în ultimele două luni. Dar Jason părea fericit oricum, iar faptul că mai avea un copil prin preajmă era un lucru bun, atît pentru unul, cît şi pentru celălalt. Îi pregătea pentru alte pierderi şi lipsuri, pe care mamele lor nu

aveau cum să le evite.

– O să mă gîndesc la asta săptămîna care vine. Poate chiar în weekend-ul ăsta, dacă sînteţi liberi.

Dar cînd îl auzi, Isabella rîse şi îl privi lung:

– Of, da, sîntem nemaipomenit de liberi.

Corbett se bucură văzînd-o că rîde. După ce citise în ziarul de azi, nu îşi dădea seama cum putea să mai reziste. Dar, pe măsură ce o urmărea, îşi dădea seama cît de puternică era. Era sfîrşită de oboseală, singură, de neînfrînt şi, mai avea puterea să rîdă, să păstreze un anume foc interior şi să dezvăluie o anumită bucurie secretă. Îi zîmbi şi-şi ridică o sprînceană a mirare.

– Spune-mi Isabella, zise el, ai vrea să mai auzi cîte ceva despre textile şi în seara asta? Sau mai bine să vorbim despre artă?

Începu şi ea să rîdă. Toţi începură să rîdă şi atmosfera deveni veselă şi uşoară.

– Iartă-mă, n-am putut să fac altfel. Dar ceea ce mi-ai spus mi s-a părut extrem de interesant. Chiar dacă satinul îl achiziţionăm numai şi numai din Franţa.

– Tu ai fost de vină. Nu puteai să-mi spui nimic mai apropiat de ceea ce făceai cu adevărat, că lucrezi în Industria modei sau aşa ceva?

– De ce? Mă amuza ce îmi tot spuneai. Şi ai avut dreptate în toate privinţele, cu excepţia sinteticului. Îl detest în meseria mea.

– Dar îl foloseşti în hainele de-a gata, nu?

– Evident. E nevoie s-o fac, pentru că e mai durabil şi mai ieftin.

– Deci nu sînt chiar atît de deplasat. Se lansară într-o discuţie despre coloranţi şi chimicale. În tăcere, Natasha îi părăsi. Cînd se întoarse, conversaţia se mutase în Asia, la dificultăţile pe care le ai de întîmpinat făcînd afaceri

acolo, la climă, aranjamente financiare, schimb valutar, pieţe libere, totul în termeni foarte specializaţi pînă cînd apăru Hattie, anunţînd că cina este gata, iar Natasha le spuse printre dinţi:

– Vă ador pe amîndoi, dar mă plictisiţi ca dracu.

– Îmi pare rău. Isabella fu gata să îşi ceară scuze. Dar e atît de plăcut să ai pe cineva cu care să vorbeşti din nou despre afaceri.

Corbett îi zîmbi gazdei. Toţi trei petrecuseră o seară minunată. Îşi croiră drum spre sufleul de lămîie al lui Hattie. Băură apoi o cafea-expresso şi cînd Hattie apăru şi cu o tăviţă cu bombonele mentolate, făcute de ea, Natasha exclamă precum Scarlet O'Hara:

– N-ar trebui s-o fac.

Dar îşi azvîrli cîteva direct în gură.

– Nici eu, ezită Isabella. Dar, în cele din urmă căzu de acord: De ce nu? dacă mă iau după Natasha şi Bernardo o să mai stau în ascunzătoare încă vreo zece ani buni, aşa că nu-i nimic dacă voi ajunge un imens munte de grăsime. Pot să-mi las şi părul lung pînă la glezne...

Natasha o întrerupse repede:

– N-am zis zece ani. Am zis numai unul.

– Şi, ce diferenţă vezi în asta? Un an? Zece? Acum ştiu cum se simt oamenii în puşcării. Nu ţi se pare real pînă cînd nu treci prin aşa ceva, iar odată ce treci prin asta, ţi-e greu să crezi că va înceta vreodată. Totul merge înainte, tot înainte, pînă ce într-o bună zi te trezeşti că s-a terminat, dar probabil că atunci nici nu mai contează.

Se uită cu seriozitate în ceaşca de cafea, iar Corbett o urmări cu privirea.

– Nu ştiu cum suporţi. Nu sînt sigur că aş putea face acelaşi lucru.

– În aparenţă nici eu nu îndur prea uşor şi cea mai

bună dovadă ar fi fiasco-ul de aseară. Slavă Domnului pentru că mi te-a scos în cale, Corbett. Altfel aş fi fost aruncată lupilor. Şi nici n-aş mai fi putut sta la Natasha. Ar fi trebuit să mă ascund singură, cu Alessandro, în altă parte.

Toţi trei rămăseseră cu un gust amar la auzul unei asemenea alternative.

– Atunci mă bucur că am fost atunci acolo.

– Şi eu. Îl privi deschis şi îi dărui un mic zîmbet. Mă tem că am fost tare necugetată. Dar şi foarte norocoasă. Mulţumesc încă o dată.

Îşi venise în fire, dar el scuturâ din cap:

– Dar n-am făcut nimic. Doar am fugit ca dracu'.

– A fost suficient.

Pentru o clipă, ochii lor se întîlniră peste masă şi o privi cu un zîmbet cald. Din fericire părăsiră sufrageria şi se întoarseră în salon, lîngă foc. Sporovăiră despre cărţile Natashei, despre teatru, călătorii şi despre evenimentele din New York şi, pentru o clipă, Natasha fu îngrijorată văzînd dorul ce se năştea în ochii prietenei sale. Corbett înţelese şi el repede şi rămaseră toţi tăcuţi pentru o clipă. Apoi Natasha se ridică alene, întorcîndu-se cu spatele la foc.

– Ei bine, dragilor, cred că am să fac o schimbare nepoliticoasă. Sînt obosită.

Dar mai ştia şi că prietenul Corbett ar vrea să stea de vorbă cu Isabella între patru ochi. Surprinsă, Isabella aşteptă de la Corbett semnalul de plecare, dar el n-o făcu. Se ridică să o sărute pe Natasha şi rămaseră singuri.

O privi în treacăt, înregistrînd eît de absentă privea focul; pîlpîirile flăcărilor reflectîndu-se în ochii ei mari şi întunecaţi. Ar fi vrut să-i spună cît e de frumoasă, dar instinctiv ştiu că era mai bine să nu o facă.

– Isabella... Vocea lui era o şoaptă catifelată; îşi întoarse faţa către el. Îmi pare nespus de rău pentru seara trecută.

– Să nu-ţi pară. Era inevitabil să fie aşa. Doar sperasem ca totul să iasă altfel.

– Natasha are dreptate, să ştii. Nu va mai dura mult.

– Nici n-o să mai rezist mult. Rîsul ei suna obosit, apoi îl privi cu înţelepciune: Am fost prea răsfăţată, într-o anumită măsură.

– Şi genul acesta de lucruri sînt foarte importante pentru tine? Mă refer la cele petrecute astă-noapte.

– Nu prea. Dar oamenii sînt importanţi. Ce fac, cum arată, ce gîndesc. E foarte greu să te trezeşti fără ei, într-o lume mică-mititică.

– Dar nu trebuie să fie neapărat chiar atît de mică-mititică. Aruncă o privire grăitoare de jur-împrejurul camerei scăldate într-o lumină blîndă, întorcîndu-şi apoi ochii către ai ei cu un zîmbet. Există modalităţi de a ieşi de aici fără să fii văzută.

– Păi asta am şi încercat noaptea trecută.

– Nu, nu-i aşa. Ai păşit drept în arena cu tauri, îmbrăcată matador, iar cînd toată lumea a rămas cu ochii pe tine, ai fost foarte mirată.

Rîse de comparaţie.

– Nu m-am gîndit la cele întîmplate chiar în felul ăsta.

Acum rîdea şi el.

– Nu ştiu dacă am spus exact ce trebuia. Dar poţi să ieşi de aici. Poţi să faci scurte plimbări prin ţară, cu maşina. Sau să faci excursii peste tot. Nu-i nevoie să te ascunzi aici sub şapte lacăte.

Se simţi foarte nefericită, încercînd să înăbuşe ţipătul şi dorul din sufletul ei.

– Îmi dai voie să te scot afară, din cînd în cînd?

împreună cu Alessandro? Sau chiar singură?

– Ar fi tare bine. Rămase o clipă nemişcată, privindu-l drept în ochi. Dar nu trebuie s-o faci din obligaţie, să ştii. Eşti foarte drăguţ cu noi.

Nu-şi putea desprinde ochii de pe ea. Scutură uşor din cap, uitîndu-se apoi în altă parte.

– Înţeleg mai mult decît crezi. Mi-am pierdut soţia cu mult timp în urmă. Nu în felul acela, brusc şi neaşteptat, în care l-ai pierdut tu pe Amedeo. Dar mi-a fost insuportabil de greu să trec prin asta. Credeam că o să mor fără ea. Asta la început; îţi pierzi tot ce ai mai apropiat, tot ce contează cu adevărat, tot ce are o imensă importanţă pentru tine. Singura fiinţă care ştie exact cum gîndeşti, cum rîzi, cum plîngi, tot ce simţi, fiinţa care îşi aminteşte glumele favorite din cele mai fragede timpuri ale vieţii tale, temerile cele mai greu de îndurat, fiinţa care le ştie pe toate, care deţine cheia propriului tău eu. Şi, te trezeşti dintr-o dată singur şi rămîi convins că nimeni n-o să te mai înţeleagă niciodată.

– Şi aşa e? Isabella îl privea reţinîndu-şi cu greu lacrimile. Mai poate cineva să înveţe limbajul tău secret, să ţină cu adevărat la tine?

Se gîndi: O să mai ţin eu la cineva vreodată?

– Probabil că da. Cred că întotdeauna există cineva, undeva. Poate că secretele nu vor mai fi la fel, poate că va fi un alt rîs, sau un plîns mai îndurerat, sau poate că dorinţele acestor fiinţe se vor împleti în alt fel cu ale tale. Dar mai sînt şi alţi oameni, Isabella. Ştiu că nu vrei să auzi aşa ceva acum, dar e purul adevăr.

– Pentru tine a mai existat cineva? Cineva care să o poată înlocui?

– Nu, în anumite privinţe, fără îndoială că nu. Dar am încercat să fiu deschis către aceştî oameni, spre

deosebire de tine. Am învăţat să trăiesc cu ceea ce mi s-a întîmplat. Nu doare chiar tot timpul. Dar eu, spre deosebire de tine, n-a trebuit să-mi pierd casa şi prietenii şi întregul mod de viaţă.

Oftă încet.

– Singurele două lucruri pe care nu le-am pierdut sînt afacerile şi copilul. De aceea şi sînt aici. A existat la un moment dat o alarmă falsă în legătură cu Alessandro şi atunci m-am hotărît că nu mai pot trăi în felul ăsta.

– Dar mai ai încă aceste două lucruri şi nimeni nu ţi le poate lua. Nici afacerile, nici copilul. Sînt amîndouă în siguranţă, aici, cu tine.

– Da, Alessandro este, dar mă îngrijorează afacerile.

– Nu cred că ai de ce. Din cele citite am înţeles că e vorba de ceva foarte solid.

– Pînă acum, da. Dar n-am să pot conduce totul de aici pentru o veşnicie. Tu poţi înţelege asta mai bine ca oricine.

Înţelegea într-adevăr şi încă mai bine decît ar fi putut să-i spună. După cele ce-i spusese chiar ea, el nu ar mai fi putut să adauge nimic. Simţi cum umerii i se împovărează brusc de o greutate nouă, pe cînd îşi încălzea mîinile la foc.

– Eventual, ai putea face nişte schimbări. Ai putea deschide aici o reprezentanţă mai mare. Şi ai putea să procedezi în aşa fel la administrarea separată a afacerii, încît să o poţi conduce de oriunde ai vrea. Dar asta numai dacă n-o să ai încotro. Iar acum, probabil că nici nu e momentul potrivit.

– Mă gîndesc să mă întorc la Roma.

Dădu din cap, fără însă să-i mai spună ceva. Apoi adăugă încet:

– Cu timpul sînt sigur că aşa o să faci. Dar, pînă

una-alta, eşti aici. Mi-ar face plăcere să te ajut să faci ceea ce vrei tu să faci. Singurul lucru care m-a salvat cînd a murit Beth a fost prietenia celor care m-au înconjurat atunci.

Isabella dădu doar din cap; ştia prea bine că aşa este.

– Corbett – se uită la el cu lacrimi licărindu-i în privire – poţi acum să înduri speranţa absurdă că în fiecare zi s-ar putea să o vezi aici, lîngă tine? Nu cred că cineva poate înţelege aşa ceva. Dar simt asta în continuare, de parcă aş şti că e plecat doar într-o scurtă călătorie.

Zîmbi uşor şi încuviinţă:

– În unele privinţe chiar e. Eu cred că într-o zi o să ne întîlnim acolo cu toţii. Dar acum nouă rămîne să încercăm să facem viaţa asta de aici mai bună. Trebuie să facem tot ce se poate cît sîntem încă aici. Dar, ca să-ţi răspund la-întrebare – da, aşa simţeam şi eu, că Beth ieşise doar pentru scurt timp, pentru cîteva ore să zicem, sau chiar pentru vreo două zile la cumpărături, în vizită la prieteni, undeva anume. Auzeam liftul sau o uşă închizîndu-se undeva prin casă şi mă trezeam gîndindu-mă: s-a întors. Dar, după o clipă, mă simţeam mult mai rău decît înainte. Poate că e doar un joc pe care îl jucăm cu noi înşine, ca să ne ascundem adevărul. Sau poate doar că e greu să-ţi schimbi vechile obiceiuri. Cineva vine acasă în fiecare zi şi atunci ai impresia că aşa va fi pentru totdeauna. Dar, în cele din urmă, singurul lucru care se schimbă este eventualitatea ca acea persoană să nu mai vină acasă. Ceea ce ai te face recunoscător pentru timpul cît a durat acel ceva, dar după ce a pierit rămîi doar cu conştiinţa efemerităţii a ceea ce ai avut. Rămaseră iar în tăcere un timp, pe cînd cenuşa din cămin arunca pîlpîiri incandescente. Şapte luni şi jumătate nu înseamnă

prea mult. Dar e suficient ca să-ţi dai seama că eşti singură şi că te poţi bizui numai pe tine de acum încolo.

– Asta mă sperie de multe ori. Nu, nu-i adevărat, mă înnebuneşte de spaimă.

– Nu-mi pari chiar atît de înspăimîntată. Arăta calmă, adunată, capabilă să înfrunte aproape orice şi, era convins că în ultimele şapte luni şi jumătate, trecuse cu bine prin destule. Doar că nu trebuie să-i laşi pe oameni să-ţi forţeze mîna. Mergi pe drumul pe care ţi l-ai ales tu însăţi!

– Dar eu nu am un drum. În afară de munca mea şi de Alessandro nu am nimic altceva. Asta e viaţa mea de acum înainte.

– Nu, asta e valabil numai pentru „acum". Să nu uiţi asta! Nu va fi aşa pentru veşnicie! Aminteşte-ţi asta în fiecare zi. Dacă devine insuportabil de dureros, spune-ţi că aşa e doar *acum*. Cînd am pierdut-o pe Beth, aşa mi-a spus cineva apropiat – o prietenă comună. Mi-a zis că era aproape acelaşi lucru cu a face un copil. Cînd eşti în travaliu şi simţi că nu mai rezişti, crezi că va dura o veşnicie, că nu vei supravieţui. Dar nu e pentru veşnicie, e doar pentru cîteva ore. Şi-apoi te trezeşti că s-a terminat, a luat totul sfîrşit, a rămas în urma ta. Ai făcut-o, ai trecut linia de sosire.

Zîmbi de comparaţie. Avusese o naştere grea cu Alessandro.

– Încerc să-mi amintesc.

– Bine.

Apoi îl privi întrebător:

– Tu ai copii, Corbett?

Dar el îşi scutură capul.

– Numai cei pe care îi împrumut de ocazie de la prieteni.

– Păi, nici nu mi se pare un aranjament prea rău.

Rîse. Apoi continuă, încă zîmbindu-i: S-ar putea s-o simţi pe propria-ţi piele după ce vei face vizita promisă la cazarma de pompieri.

– O să-mi placă la nebunie!

– Şi cu mine cum rămîne?

– Vrei să te scot la o plimbare cu maşina?

– Dar tu nu lucrezi?

Arăta şocată.

– E sîmbătă. Sau ai uitat? Ce, tu lucrezi?

– Ah, am uitat cu totul. Şi aveam de gînd să... dar îl privi cu căldură şi continuă: O să-mi facă plăcere o plimbare cu maşina. Dar aşa, ziua-n amiaza mare?

– Desigur.

Arăta victorios.

– Partea din spate a maşinii mele are draperii, dacă n-ai ştiut. Am putea să le tragem pînă ieşim din oraş.

– Ce mister! Rîdea iarăşi şi Corbett se ridică luîndu-i mîna întinsă. Mulţumesc, Corbett.

Era gata s-o tachineze apropo de formalismul ei, dar hotărî în sinea lui că era mai inteligent să n-o facă. Îi strînse mîna şi păşi spre uşă.

– Deci, ne vedem mîine, Isabella.

– Mulţumesc. Îi zîmbi din nou; între timp sosise şi liftul. Noapte bună!

De data asta, cînd plecă, zîmbi el. Dar o spaimă nestăvilită îl făcu să se cutremure, amintindu-şi tot ce nu putuse să-i spună.

Capitolul 20

În ziua următoare plecară într-o excursie de o zi prin Connecticut, ascunşi bine de draperiile *Rolls*-ului, pălăvrăgind despre afaceri iarăşi, dar de data asta despre cele ale bunicului ei, despre Paris şi, din nou, despre Roma.

– Cum de ştii atîtea despre toate astea?

Îl privi atentă în vreme ce maşina trecea pe un drum mărginit de copaci, cărora le dăduseră deja primele frunze.

– Nu-i cu nimic diferită de alte afaceri. În orice domeniu în care lucrezi, cerinţele sînt cam aceleaşi.

Ideea o puse pe gînduri. Nu se gîndise niciodată că, ceea ce ştia ea în domeniul ei ar putea fi aplicat şi în vreun alt domeniu, total diferit.

– Eşti implicat în multe întreprinderi?

Dar ea ştia deja că aşa era, chiar dacă l-ar fi judecat doar după vastele lui cunoştinţe în diferite domenii. Se

gîndi că era ciudat cît de tăcut era în privinţa afacerilor – ceilalţi bărbaţi erau toţi nerăbdători să vorbească numai şi numai despre asta.

– Da.

– Şi de ce nu-mi spui mai multe?

– Pentru că te-ar plictisi. Unele dintre ele mă plictisesc chiar şi pe mine.

Rîseră amîndoi, iar ea se întinse fericită, cînd se dădură jos din maşină.

– Dacă ai şti cît timp a trecut de cînd nu m-am plimbat pe iarbă şi n-am văzut copaciil Uite, uite, în sfîrşit văd şi eu puţină verdeaţă. Credeam că cenuşiul va dura o veşnicie.

El îi zîmbi cu blîndeţe:

– Vezi, asta-i ce ţi-am spus şi eu. Nimic nu ţine o veşnicie, Isabella. Nimic bun şi nimic rău. Acum ştim amîndoi asta. Nu poţi doborî un copac doar pentru că încă nu a înflorit. Trebuie însă să mai aştepţi, să îl uzi şi să-l iubeşti. Cu timpul va renaşte.

Ar fi vrut să adauge: Şi tu la fel.

– Poate că ai dreptate. Dar era prea fericită ca să se mai gîndească la trecut în clipa asta. Voia doar să respire adînc, să se bucure de aerul de ţară şi să savureze primele semne ale primăverii.

– De ce nu l-ai luat şi pe Alessandro?

Se uită în jos la ea.

– El şi Jason aveau nu ştiu ce întîlnire cu prietenii lor în parc. Dar mi-a zis să nu cumva să uit să îţi aduc aminte de vizita la foişor. Întinse un deget acuzator spre el: Eu ţi-am spus, să nu zici că nu!

– Am şi pus-o la punct; marţi după-amiaza.

– Deci eşti un om de cuvînt!

O privi cu seriozitate:

– Da, Isabella, sînt!

Dar ea ştia asta, deja. Totul la el te făcea să te

gîndeşti că e un om de cuvînt, că te poţi bizui pe el şi-i poţi încredinţa toate secretele inimii. Nu mai întîlnise pe cineva ca el de ani de zile; şi încă de mai mult timp nu-şi mai deschisese inima cuiva cum o făcuse cu el. Singurii ei confidenţi fuseseră Amedeo şi Natasha. Dar îl pierduse pe Amedeo, iar cu Bernardo..., ei bine, cu Bernardo nu mai putea vorbi despre probleme personale. Era prea mare distanţa care-i separa şi, mai mult încă, simţea că s-au îndepărtat în toate felurile posibile unul de celălalt.

Aşa că îi mai rămăsese Natasha, iar acum Corbett. Era uluitor cum, în cîteva zile, căpătase încredere în el şi-n tot ce spunea sau făcea.

– La ce te gîndeai?

– Că e ciudat cît de liniştită mă simt lîngă tine. De parcă mi-ai fi un vechi prieten.

– Şi, de ce ţi se pare atît de ciudat?

Se opriră lîngă un copac căzut, pe care se aşezară. Îşi întinsese picioarele lui lungi mult înainte, cu gleznele încrucişate. Umerii lui largi erau puşi în evidenţă de stofa bună – tweed englezesc. Arăta uluitor de tînăr, în ciuda părului prematur albit.

– Mi se pare aşa, fiindcă nu te cunosc. Nu ştiu cu adevărat cine eşti tu.

– Ba da, ştii. Ştii tot ce contează despre mine. Unde trăiesc, cu ce mă ocup. Ştii că sînt prieten cu Natasha de ani de zile. Mai ştii şi alte lucruri. Ţi le-am spus eu în mare parte.

Se referea la Beth, soţia pe care o pierduse. Isabella dădu din cap şi privi copacii; gîtul ei delicat se arcui frumos spre cer, iar părul îi coborî către mijloc. El îi zîmbea; pentru o clipă îi păruse ca un copil care face o tumbă.

Se simţea intrigat de ea, de mintea ei ascuţită şi de frumuseţea ei fără de seamăn, de eleganţa ei rarisimă, combinată cu puterea şi tăria de a lua decizii, de a da

ordine. Era toată făcută din contraste, din lumini şi umbre, ca un relief cu munţi şi văi. O combinaţie pe care el o iubea.

– De ce porţi mereu negru, Isabella? Nu te-am văzut niciodată purtînd vreo altă culoare, cu excepţia nopţii aceleia; atunci purtai o pelerină albă.

Îl privi cu simplitate:

– E pentru Amedeo. O să port negru un an de zile.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar, pe aici prin State, oamenii nu mai ţin doliu.

Părea necăjit, crezînd că spusese ceva ce n-ar fi trebuit spus, dar Isabella îl privi zîmbindu-i:

– E-n regulă. Nu m-ai supărat. E un obicei şi-atît.

– Văd că şi prin casă tot negru porţi. Ea încuviinţă. Trebuie că arăţi fantastic în anumite culori: nuanţa aceea ca a aripii de porumbel de pildă, sau cea palidă-piersică, sau în nuanţe de albastru şi „magenta". Fiind brunetă...

Se uită la ea ca un băieţel care visează, iar ea rîse:

– Ar trebui să fii designer, Corbett.

– Uneori sînt.

– Da, cînd?

Ochii ei deveniră dintr-odată serioşi pe cînd îl privea cu mare atenţie drept în ochi. Era un bărbat interesant.

– Păi, odată am făcut cîteva modele pentru o companie aeriană.

Se temu să spună mai mult.

– Şi? Ai avut succes?

– Cine, compania de avioane?

– Nu, tu, cu designul pe care l-ai elăborat. Arătau bine?

– Aşa cred.

– Şi, ţi-ai folosit propriile ţesături? El încuviinţă, iar ea fu de acord. Asta a fost foarte inteligent din partea ta. Şi eu încerc să fac modificări uneori; încerc să fac schimb între piesele din colecţia de unicate şi cea de serie. Dar

problemele mari vin de la materiale; fac şi eu ce pot.

– Unde ai învăţat toate astea?

Era fascinat, iar ea zîmbi:

– De la bunicul. Era un geniu. Unicul şi minunatul Jacques-Louis Parel. L-am urmărit, l-am ascultat, am învăţat de la el. Dintotdeauna am ştiut că o să fiu designer. După ce mi-am petrecut un an aici, m-am întors la Roma, unde mi-am deschis propriul atelier de design.

Aşa îl întîlnise pe Amedeo.

– Deci eşti un geniu înnăscut.

– Evident.

Zîmbind se aplecă şi culese o floricică sălbatică.

– Şi extrem de modestă pe deasupra.

Îşi puse uşor un braţ peste umerii ei şi se ridică spunîndu-i:

– Ce-ai zice să mîncăm ceva?

– Chiar putem să mergem undeva să mîncăm?

Arăta încîntată, dar el scutură imediat din cap:

– Nu.

Pentru o clipă ochii ei îşi pierdură lumina.

– Ce proastă am fost să întreb aşa ceva.

– O să mai venim pe aici la vară. E pe-aici un restaurant drăguţ, dincolo de dealul de colo. Dar, pe de altă parte, ce voiam eu să zic, era că am adus ceva provizii.

– Da, zău?

– Sigur că da. Doar nu-ţi închipuiai că o să te las să mori de foame? Am mai multă minte decît crezi. Şi-apoi, să ştii că şi mie mi se întîmplă să mi se facă foame.

– Te-ai pregătit de o masă la iarbă verde?

– Mai mult sau mai puţin.

O luă de mînă, iar ea se ridică de pe buturugă, scuturîndu-şi praful de pe puloverul negru şi înfăşurîndu-şi-l mai bine pe lîngă corp, pe măsură ce se apropiau de maşină. Corbett aduse maşina pînă lîngă un lac din

apropiere, o opri şi scoase din portbagaj un geamantan mare de piele. Extrase de acolo pate, brînză *Brie,* pîinişoare franţuzeşti şi caviar, apoi prăjituri şi foitaje şi, în cele din urmă, fructe.

Le privi pe toate încîntată, admirînd dezordinea gurmandă în care fuseseră întinse pe masa pliantă.

– Doamne sfinte, dar e minunat! Doar şampania mai lipseşte.

Se înclină de pe locul lui şi o privi cu viclenie.

– Te-ai grăbit s-o spui.

Deschise compartimentul care servea drept bar şi scoase o sticlă mare de şampanie frapată, printre cuburile de gheaţă. Aduse şi două pahare.

– Te gîndeşti la toate.

– Aproape.

Se juca cu Alessandro. Era o duminică ploioasă şi fusese mulţumită că nu plouase şi cu o zi înainte. Luni lucrase cincisprezece ore, iar marţea şi-o petrecuse dînd telefoane în Hong-Kong şi în Europa, în Brazilia şi la Bangkok.

Era desculţă în bucătărie, cu nişte blugi vechi şi sorbind dintr-o cafea caldă, cînd auzi soneria de la uşă. O luase prin surprindere. Sunase cu zece minute prea devreme ca să fie băieţii. Hattie era la piaţă, iar Natasha îi lăsase vorbă că lipseşte toată ziua. Cu o privire mirată, Isabella se duse la uşa din faţă şi uitîndu-se prin vizorul micuţ, începu să zîmbească. Era Corbett, îmbrăcat ca şi ea, într-un pulover vechi şi cu nişte blugi obosiţi de atîta purtat.

– Cum ai putut să uiţi o zi importantă ca asta? Azi e

„Ziua pompierilor", desigur!

Isabella arăta stînjenită:

– Da, am uitat.

– Băieţii sînt aici? Dacă nu, vreau să-ţi vorbesc.

Ochii lui hoinăriră apreciativ peste trupul Isabellei, observînd abia acum picioarele lungi şi elegante, şoldurile suple.

– Băieţii or să fie acasă în cinci minute şi, poţi să fii sigur că vor fi încîntaţi. Tu ce mai faci?

– Bine. Voi două ce mai puneţi la cale? Lucraţi, ca de obicei?

– Bineînţeles. Isabella îl privi plină de importanţă şi îl invită pe uşa deschisă a biroului ei. Vrei să-mi vizitezi „biroul", pe care mi l-a aranjat Natasha? Parcă era o mică domnişoară, arătîndu-şi camera. O urmă bucuros, iar cînd păşi înăuntru fluieră admirativ. Nu-i aşa că e drăguţ?

– Sigur că e. Hîrtiile ei erau împrăştiate pe birou, într-un munte impresionant, iar pe jos erau stive întregi de desene. Cred că îţi trebuie ceva îndemînare şi experienţă pentru aşa ceva. Îmi închipui că aveai ceva mai mult spaţiu la Roma.

– Da, puţin. Zîmbi de ceea ce zisese, aducîndu-şi înaintea ochilor uriaşele birouri pe care le aveau ea şi Amedeo – ocupînd amîndouă aproape tot etajul al patrulea. Dar mă descurc.

– Aşa se pare.

Chiar atunci îşi făcură apariţia şi băieţii, cu „ooo"-uri încîntate cînd îl descoperiră acolo.

Zece minute mai tîrziu plecau în compania lui Corbett şi se întoarseră abia peste vreo două ore.

– Cum v-aţi distrat?

Isabella îi aştepta cînd ajunseră acasă şi îi povestiră amănunţit totul. Alessandro o anunţă plin de emoţie că aveau într-adevăr centuri de siguranţă, dar nu avu timp

să mai adauge nimic pentru că Hattie îi tîrî neînduplecat în baie.

– Pe scurt şi la obiect, tu cum te simţi? Epuizat?

– Puţin, dar ne-am distrat pe cinste!

– Ce spirit sportiv! Vrei să bei ceva?

– Da, te rog: scotch cu apă şi multă, multă gheaţă.

– Foarte american, într-adevăr.

Îi aruncă o privire dezaprobatoare şi se îndreptă spre barul de marmură albă al Natashei.

– Ce să beau? Ia să vedem.

– *Cinzano, Pernod* sau poate altceva de genul ăsta.

– Mulţumesc, o să ţin minte pentru data viitoare. Dar, ca să-ţi spun drept, prefer nişte scotch.

I-l dădu, iar el îi zîmbi:

– Unde-i Natasha?

– Se îmbracă pentru un dineu şi deschiderea unei galerii de pictură.

– Dar tu, Cenuşăreaso?

– Ca de obicei. Ies la o plimbare.

– Nu ţi-e frică s-o faci, Isabella?

Se uită la ea vădit îngrijorat.

– Sînt foarte atentă. Nici măcar pe Madison Avenue nu se mai aventura. Nu e cine ştie ce distracţie, dar îmi face bine.

El încuviinţă.

– Pot să te însoţesc în seara asta?

Îi răspunse repede:

– Sigur că da.

Terminară băuturile şi apoi, după ce şi Natasha plecă la dineul ei, ieşiră şi ei. Merseră pe ruta ei obişnuită şi încă puţin mai departe, aproape fugind la dus şi abia tîrîndu-se la întoarcere. Se simţea întotdeauna mai bine după ce ieşea. De parcă trupul ei îi cerea imperios mai multă mişcare şi mai mult exerciţiu. Nu-i era de ajuns, dar

tot era mai bine decît nimic.

– Acum cred că ştiu cum trebuie să se simtă bieţii cîini, încuiaţi toată ziua în apartamentul stăpînilor.

– Aşa mă simt şi eu la birou uneori.

– Da – se uită cu reproş la el – dar tu poţi să ieşi cînd ai chef.

Părea să se gîndească la ceva anume pe cînd se întorceau spre casa Natashei. Dar băieţii li se urcară repede în cap, îmbrăcaţi în pijamale, cu părul abia spălat şi clipa aceea trecu. Isabella stătu lîngă el să îi privească cum se joacă şi se luptă vreo jumătate de oră. Corbett părea că se distrează foarte bine. Avea un fel aparte de a se purta cu copiii, aşa cum se purta de altfel cu oricine. Era singurul bărbat din casă.

În cele din urmă Hattie îşi făcu apariţia în scenă şi în ciuda protestelor disperate, îi duse cu de-a sila la culcare.

– Nu vrei să rămîi la cină?

– Mi-ar face plăcere.

Mîncară în bucătărie o cină frugală, pe care le-o lăsase Hattie – pui rece şi cornuri cu unt. După cină o luară spre refugiul Natashei – o cămăruţă unde îi plăcea uneori să trîndăvească. Isabella puse nişte muzică, iar Corbett se întinse confortabil cu picioarele lui interminabile.

– Sînt al naibii de bucuros că m-am dus la gala aia de binefacere de săptămîna trecută. Şi cînd te gîndeşti că aproape nu voiam să merg!

– De ce?

– Credeam că o să mă plictisesc.

Rîse numai aducîndu-şi aminte şi Isabella nu se lăsă mai prejos.

– Şi, te-ai plictisit?

– Nu tocmai. Iar de atunci nici atît.

– Nici eu.

Îi zîmbi uşor, dar fu surprinsă cînd el îi luă mîna.

– Mă bucur mult. Îmi pare atît de rău că a trebuit să treci prin atîtea. Aş vrea să fi avut puterea de a schimba ceva.

Dar nu putea şi el ştia asta. Nu încă.

– Uneori viaţa nu e tocmai uşoară, dar cum spui tu, omul supravieţuieşte.

– Unii supravieţuiesc, iar alţii nu. Tu eşti o supravieţuitoare. Şi eu la fel.

Ea dădu din cap aprobator.

– Cred că bunicul m-a învăţat asta. Indiferent ce ţi se întîmplă, ce nu merge bine, trebuie să te aduni şi s-o iei de la capăt. Aşa făcea şi el şi îi ieşeau lucruri mai bune după asta. Uneori îi trebuia puţin ca să-şi tragă sufletul, dar reuşea întotdeauna să facă ceva cu totul deosebit, spectaculos aş zice. Asta am admirat întotdeauna la el.

– Şi îi semeni în mare măsură, zise el primind un zîmbet drept recompensă. De ce şi-a vîndut în cele din urmă afacerea?

– Avea optzeci şi trei de ani, era bătrîn şi obosit. Bunica murise, iar pe mama nu o interesa genul ăsta de afacere. Numai eu mai rămăsesem. Dar eram prea mică pe atunci. Nu aş fi putut să conduc *„Parell"*. Dar acum aş putea. Uneori visez că o cumpăr din nou şi că fac fuziunea cu *San Gregorio*.

– Şi, de ce n-ai făcut-o pînă acum?

– Amedeo şi Bernardo m-au lăsat întotdeauna să înţeleg că n-ar avea rost.

– Dar ţie ţi se pare că ar avea?

– Poate. Nu m-am gîndit foarte serios la asta.

– Poate că într-o zi o s-o cumperi.

– Poate. Dar un lucru e sigur: n-o să vînd niciodată ceea ce am.

– Dar s-a pus cumva problema?

Se uita undeva departe cînd îi puse întrebarea.

– Eu una nu mi-am pus-o. Dar directorul meu, Bernardo Franco, mă tot pisează cu asta. E un tîmpit. N-o să vînd niciodată.

Corbett dădu din cap cunoscător.

– Da, nu cred c-ar trebui s-o faci.

– Într-o zi afacerea îi va aparţine lui Alessandro. I-o datorez.

Din nou Corbett încuviinţă şi conversaţia se mută pe alte subiecte, muzică şi călătorii, locurile unde copilăriseră şi de ce nu avusese Corbett niciodată copii.

– M-am temut că n-o să am timp pentru el sau ea.

– Dar soţia ta?

– Nu sînt foarte sigur că era genul. În orice caz, am fost de acord să nu avem niciodată copii. Iar acum cred că e puţin cam tîrziu.

– La patruzeci şi doi de ani? Nu fi absurd. În Italia oamenii mult mai bătrîni fac copii.

– Atunci o să plec într-acolo şi-o să am unul imediat. Dar cum faceţi voi acolo? Îi trageţi la indigo?

Isabella îi zîmbi din colţul opus al camerei ei micuţe:

– Nu cred că trebuie să faci vreun efort special, nu?

Zîmbi la rîndu-i:

– Poate că nu.

Şi-apoi, fără măcar să ştie cum se întîmplase, îl văzu apropiindu-se, cuprinzînd-o de umeri şi ea însăşi se simţi atrasă în braţele sale... Muzica le cînta în surdină, iar în urechi i se tot auzea o bătaie nebunească; Corbett o sărută iar ea se agăţă de el ca un înecat de o plută deja încărcată, dar care însemna speranţa vieţii. O sărută iar, cu blîndeţe şi se simţi tulburată pînă în adîncul fiinţei ei, tînjind după el şi după sărutările lui fierbinţi, dar cînd trupul ei se lipi de al lui, îl respinse deodată cu bruscheţe:

– Corbett! Nu! Intră în panică, dar îşi reveni repede,

uitîndu-se în ochii lui. Erau plini de iubire şi delicateţe, iar el era omul în care avea încredere, cu care se simţea în deplină siguranţă. Cum s-a întîmplat?

Ochii ei erau înceţoşaţi de propria-i confuzie şi, poate şi de un grăunte de bucurie.

– Păi, să ne gîndim. Eu am venit binişor aici, în partea ta de canapea, apoi mi-am pus mîna aşa...

Ea începu să rîdă de explicaţie şi de rîsul lui.

– Ai fost groaznic. N-ar fi trebuit să faci asta. Amedeo...

Se oprise dintr-o dată. Nu mai era nici un Amedeo. Lacrimile îi năvăliră în ochi. Dar el o luă iarăşi în braţe şi o strînse lîngă el, lăsînd-o să plîngă.

– Nu, Isabella, nu! Nu te mai uita în urmă, draga mea! Gîndeşte-te la ce ţi-am spus: durerea n-o să ţină o veşnicie. Acum e încă prea nouă pentru tine.

Dar pe cînd o ţinea în braţe, se bucură că Amedeo dispăruse de aproape opt luni. Trecuse destul timp pentru ca ea să fie pregătită şi să poată lua în considerare existenţa vreunei alte persoane, dar... toate la timpul lor.

– Dar n-ar fi trebuit s-o fac nici eu. Se retrase de lîngă el încet. Nu pot.

– Dar de ce? Dacă există altcineva la care te gîndeşti, atunci nici măcar n-o să mai aduc vorba despre aşa ceva.

– Nu de asta e vorba, îmi placi, dar...

– E prea curînd? O vom lua mai încet. Îţi promit. Nu vreau să mai fii nefericită, nu de acum încolo.

Auzindu-l, îi zîmbi încet:

– E un vis frumos. Nimic nu e pentru totdeauna, îţi aminteşti? Nimic rău şi nimic bun.

– Da, dar unele lucruri durează foarte mult. Aşa mi-ar plăcea să se întîmple şi cu tine.

Fără să-şi dea seama măcar ce spune, se trezi răspunzîndu-i:

– Şi mie.

El îi zîmbi iar. Băură coniac, ascultară muzică şi stătură pe jos ca nişte copii. Era bine să fii cu el, totul părea mai simplu, se simţea aproape fericită şi încă mai fericită cînd el o sărută din nou. De astă dată nu se mai împotrivi şi nici nu voi să-l mai oprească. În cele din urmă, el se uită la ceas, o privi cald şi se ridică.

– Cred, draga mea, că e timpul să plec acasă.

– Aşa de devreme? Nu poate fi mai mult de zece.

Dar el clătină din cap.

– E aproape unu noaptea. Şi să ştii că dacă nu plec imediat de aici o să te atac.

– Un viol? zise amuzată.

Îşi recăpătase controlul.

– Pentru început. Dar de inelul ăla frumos ce ai zice?

Ochii lui albaştri sclipeau răutăcioşi, iar ea rîse văzîndu-l astfel.

– Eşti imposibil.

– Poate, dar sînt nebun după tine. Îi întinse o mînă ajutînd-o să se ridice. Ştii Isabella? Nu m-am mai simţit aşa de ani de zile.

– Dar mai înainte?

Încă se mai juca. Se simţea dintr-odată atît de fericită, că ar fi putut să zboare.

– Oh, înainte am mai fost aşa de îndrăgostit de o fată pe care o chema Tillie Erzbaum. Avea paisprezece ani şi nişte sîni minunaţi.

– Dar tu cîţi ani aveai?

Se gîndi cu seriozitate, apoi răspunse:

– Nouă ani şi jumătate.

– Atunci, consideră-te iertat.

– Slavă Domnului!

Se îndreptară încet spre uşă şi o sărută iar pe cînd îşi urau noapte bună.

– O să te sun mîine.

Îi surîse fericită:

– Dar cu plimbarea noastră ce se mai aude? Pot să vin şi eu mîine?

– Cred că asta s-ar putea aranja.

Cînd se trezi a doua zi dimineaţă se simţi îngrozită de ceea ce făcuse. Era văduvă. În sufletul ei se mai considera măritată. Ce naiba îi venise să se sărute toată noaptea cu el pe podea? Inima îi bătea mai repede de cîte ori se gîndea la asta. Simţea un amestec de tristeţe şi de vină cu care nu era obişnuită. Cînd o sună, ea se ascunse în birou, iar Natashei îi spuse pe un ton brutal că era ocupată ca să vorbească acum cu oricine la telefon, chiar şi cu el. Dar nu fusese el cel care greşise, raţionă ea, încercînd fără succes să se scufunde în muntele de hîrtii din faţa ei. El nu era vinovat deloc. Fusese la fel de dornică să fie sărutată pe cît fusese şi el, la fel de surprinsă de cum îi răspunsese la sărut pe cît o fi fost şi el şi rămăsese ea însăşi şocată de ceea ce simţea pentru el în adîncul sufletului. Dar Amedeo... Amedeo... Deci era adevărat. Amedeo nu se va mai întoarce acasă.

– Unde te duci?

Natasha se zgîi la ea văzînd-o cum se îndreaptă zorită spre uşa de la intrare.

– Mă duc mai devreme să mă plimb. Am prea mult de lucru la noapte.

Se uită la Natasha, iar vocea îi sună ascuţită.

– În regulă. Dar nu trebuie s-o iei aşa de în tragic. Te-am întrebat doar.

Se întoarse acasă la cinci, încă tremurînd, tot nervoasă şi evident şocată de ceea ce făcuse. Şi, dintr-o

dată, pe cînd se afla în lift, îşi dădu seama că se comportase prosteşte. Doar era o femeie în toată firea, singură, iar el era un bărbat foarte atrăgător. Aşa că era normal să se sărute. Ei şi? Dar cînd deschise uşa apartamentului, aproape că sări în sus cînd îl văzu pe „el" în mijlocul salonului. Ca de obicei, băieţii fugeau roată în jurul picioarelor lui înfipte în podea, iar Natasha zăcea pe canapea, înconjurată de hîrtii şi de cărţi, încercînd să bîrfească cîte ceva cu Corbett, în ciuda zgomotului.

– Bună, Isabella! Cum a fost plimbarea? o întrebă de la distanţă Natasha.

– O.K.

– Sper că ţi-a făcut bine. Ţi se cam înecaseră corăbiile cînd ai plecat.

Încuviinţă, iar Corbett zîmbi. Dar în privirea lui nu găsi nimic prea familiar sau prea posesiv, care s-o stînjenească în vreun fel.

– Ai avut o zi grea?

Încuviinţă iarăşi, încercînd să zîmbească, ba chiar reuşi să se liniştească puţin văzînd privirea de profundă şi sinceră prietenie din ochii lui. Poate că făcuse ea din ţînţar armăsar. Poate că n-o îndemnase la nimic. O fi fost coniacul de vină, muzica eventual. Dar poate că lucrurile mai puteau încă fi uitate. Şi se trezi zîmbind şi răsturnîndu-se ca Natasha, pe un scaun confortabil. Natasha urlă după Hattie, în vreme ce băieţii se jucau cu Corbett. Hattie apăru un moment mai tîrziu, iar Natasha le făcu vînt urgent băieţilor.

– Isuse Cristoase, îi iubesc, dar uneori mă aduc în pragul nebuniei!

Corbett se aşează comod pe alt scaun, oftă şi zîmbi.

– Dar voi două nu vă jucaţi niciodată cu ei? Au mai multă energie decît nişte boxeri de categoria grea.

– Ba le citim poveşti! Natasha se uită la el amuzată.

Şi ne şi jucăm cu ei.

– Atunci cumpăraţi-le un sac de box sau cam aşa ceva. Ba nu, nu vă mai gîndiţi la asta, doar mă au pe mine. Ochii lui îi întîlniră pe ai Isabellei, de data asta cu o privire mai apăsată. Te-ai şi întors de la plimbare?

Ea dădu din cap:

– Da.

– O.K. Atunci arată-mi ce-ai făcut la birou pe ziua de azi. Mi-ai promis-o de ieri, doar n-ai uitat? Şi, înainte ca ea să poată găsi vreo obiecţie, o şi luase de mînă, trăgînd-o în sus de pe scaun. Nedorind să facă o scenă în faţa Natashei, o luă repede pe coridor înainte. Cînd ajunseră în birou, Corbett închise uşa.

– Corbett, eu...

– Aşteaptă puţin înainte să spui ceva. Te rog. Se aşează pe un scaun şi o privi cu blîndeţe. Tu de ce nu te aşezi?

Aşa şi făcu, ca o şcolăriţă ascultătoare, respirînd uşurată că nu o luase iarăşi în braţe, aşa cum se aştepta ea.

– Înainte să spui ce gîndeşti – începu el – lasă-mă să-ţi spun ceea ce ştiu deja. Am trecut şi eu prin asta şi ştiu cum trebuie să fie. E groaznic, lasă-mă deci ca măcar să îţi împărtăşesc din observaţiile mele. Dacă n-oi fi eu cumva nebun, cînd te-am lăsat aici noaptea trecută erai la fel de fericită ca şi mine. Dar dintr-o dată, fie aseară după ce-am plecat, sau poate că azi-dimineaţă, sau abia în astă seară ai început să te gîndeşti la soţul tău, la ceea ce eraţi înainte, la faptul că eşti încă măritată cu el. Şi te-ai simţit vinovată, înspăimîntată, înnebunită.

Isabella se uită la el uluită, fără să scoată un cuvînt, dar cu ochii foarte mari.

– Nici măcar nu poţi înţelege de ce ai făcut-o, abia ţi-ai putut aminti cine eram eu. Dar lasă-mă să-ţi spun, draga mea, că e ceva natural ceea ce ţi se întîmplă. Şi

trebuie să treci prin asta. Nu poţi s-o iei la fugă, aşa, pur şi simplu. Eşti singură. Eşti doar o fiinţă umană, nu ai făcut nimic înspăimîntător sau greşit...Şi, dacă tu ai fi fost cea răpită, soţul tău ar fi trecut exact prin aceleaşi lucruri prin care treci tu acum. Îţi trebuie mult timp să începi să simţi din nou, să începi să te exteriorizezi, iar cînd, în fine reuşeşti, te trezeşti că nu ai pe nimeni cu care să le împarţi. Dar mă ai pe mine. Şi două posibilităţi înaintea ta: ori încerci foarte, foarte încet să dai importanţă la ceea ce ai, sau o iei la sănătoasa, ascunzîndu-te în presupusa ta vinovăţie şi în sentimentele tale de femeie „încă măritată" pînă la moarte. Să ştii că nu e un ultimatum. Poate că pur şi simplu nu pe mine mă vrei. Poate nu sînt eu alesul sau omul care să ţi se potrivească. Dacă aşa gîndeşti, o să înţeleg. Dar nu încerca să fugi de ceea ce simţi, Isabella! Să ştii că nu te mai poţi întoarce!

Abia atunci se opri, cu respiraţia întretăiată, iar Isabella îl privi uluită.

– Dar cum ai ştiut, pentru numele lui Dumnezeu?

– Am trecut prin asta. Şi prima dată cînd am sărutat o femeie m-am simţit de parcă aş fi profanat memoria lui Beth, de parcă aş fi trădat-o cu adevărat. Eram sfîşiat. Dar diferenţa era că nu dădeam nici doi bani pe femeia aia. Eram doar singur, descumpănit şi trist. Dar de tine îmi pasă. Te iubesc. Şi mă rog lui Dumnezeu să vină clipa în care şi tu să poţi ţine la mine.

– Cum poţi înţelege totul, dar absolut totul?

Se mai uita încă la el, cu aceeaşi faţă uluită. Dar el îi zîmbi cald, cu dragoste, din adîncul inimii.

– Sînt extraordinar de deştept.

– Şi la fel de modest.

Zîmbea iarăşi, amuzîndu-se să îl tachineze.

– În cazul acesta, chiar şi aici ne potrivim. De asta ai

plecat la plimbare fără mine?

– Am vrut să fug de tine. Să-mi termin plimbarea înainte să vii tu.

– Foarte inteligentă mişcare.

Dar el nu părea afectat de gestul ei, nici nu se amuză. Pur şi simplu înţelesese.

– Iartă-mă.

– Nu spune asta. Vrei să plec acum? E în regulă Isabella, te înţeleg.

Dar ea îşi scuturâ capul şi-i întinse mîna. El se apropie şi i-o luă, uitîndu-se în jos, în ochii ei negri şi adînci, fără de sfîrşit.

– Nu vreau să pleci. Acum mă simt ca o proastă. Poate că m-am înşelat.

Se agăţă de el; aşa cum fac copiii, iar el îi luă mîinile cu blîndeţe, îngenunchind lîngă ea.

– Ţi-am spus că o vom lua încet-încet. Eu nu mă grăbesc.

– Mă bucur.

Şi cu acestea îşi puse uşor mîinile în jurul gîtului lui, exact ca un copil, îmbrăţişîndu-l. Stătură aşa o veşnicie şi, de astă dată, Isabella fu cea care îşi mişcă mîna, atingîndu-i bărbia, ochil şi faţa lui prelungă şi frumoasă. Ea fu cea care făcu primul pas de astă dată şi tot ea îşi puse buzele pe ale lui, întîi uşor, delicat, apoi flămîndă, încărcată de dorinţă. Şi tot ea tremură cînd se opriră.

– Ia-o încet, iubito!

Dar ea zîmbea din nou.

– Ce tot ziceai de-un viol?

– Ziceam că dacă o să mă violezi, o să-ţi trag un pumn în nas! Arăta ca însăşi virtutea ofensată, în vreme ce ea începu să rîdă. Zîmbi şi el iarăşi. Vrei să mergem să ne plimbăm puţin cu maşina?

Ochii lui arătau plini de speranţă, dar nici nu voia s-o

forţeze în vreun fel.

– Ai adus maşina?

– Nu, dar avusesem de gînd să fur una. Sigur că am adus-o! De ce?

– Atunci, mi-ar face plăcere. Făcu o pauză. Şi ce-o să-i spunem Natashei?

– Că ieşim la o plimbare. E ceva rău în asta?

Se uită la el supusă.

– Mă simt încă vinovată.

El îi zîmbi cu blîndeţe.

– Nu-ţi face griji din pricina asta. Uneori aşa mă simt şi eu!

Îi adresară Natashei un „la revedere" cît mai normal şi ieşiră la plimbare în maşina lui. Coborîră întîi pe Wall Street, apoi către Cloisters şi, în cele din urmă, o luară spre parc. Stînd rezemată de pluşul banchetei, aproape de el, se simţea în siguranţă, faţă de întreaga lume.

– Nu ştiu ce se întîmplă cu mine astăzi, zise ea.

– Nu te îngrijora degeaba, Isabella. E foarte normal.

– Cred că da. Crezi că sînt „recuperabilă"?

Se uită la el zîmbind, pe jumătate glumind şi pe jumătate vorbind foarte serios.

– Sper că nu. Îmi placi aşa cum eşti acum.

Îi zîmbi cu tandreţe:

– Şi tu îmi placi.

Dar Isabella îşi dădu seama cît de mult îl place cu adevărat abia peste două săptămîni, cînd Natasha plecă să-şi petreacă sfîrşitul de săptămînă cu băieţii.

– Ce, vrei să zici că pe tine te-au abandonat aici?

Pe faţa lui se citea un regret imens pentru soarta ei

tristă, cînd trecu pe acolo, sîmbătă după-amiaza, să bea un ceai la ele. Plănuise să stea cu ea cîteva ore şi apoi să o scoată la o plimbare prin parc, ba chiar sperase că Natasha nu va fi acasă. Îi plăcea să stea cu Isabella, dar i se părea şi mai deosebit faptul că puteau fi singuri, fără copiii care nu lipseau niciodată din picioarele lor, fără Natasha şi chiar fără Hattie, menajera.

Isabella se amuză copios, pe cînd îi înmînă un pahar de *Earl Grey*, că băieţii făcuseră pregătiri ca de luptă pentru plecarea asta la nişte prieteni de-ai Natashei din Connecticut.

El dădu din cap încet, dar nu la băieţi îi stătea gîndul, aşa că îi atinse uşor mîna cu a lui.

– Îţi dai seama cît de tăcut e totul aici şi cît de rar ni se întîmplă să fim singuri?

Stătea acolo gîndindu-se şi, deodată, gîndul îi zbură înapoi, la Roma. Avea atîta loc acolo, atîta spaţiu numai pentru ea, atîtea ore cu care nu ştia ce să facă din propriul ei timp liber.

– Aş fi vrut să ne cunoaştem atunci.

Vorbise ca prin vis, pe cînd el i se uita în ochi.

– Cînd şi unde, Isabella?

– În Italia, zise încet şi-apoi se uită la el, înroşindu-se toată. Dar ce spun nu prea are înţeles, nu-i aşa?

În Italia, în vremurile ei bune, cînd fusese măritată. Pe atunci Corbett nu ar fi avut loc în viaţa ei.

Dar el înţelese la ce se gîndea ea. Era normal să fie copleşită de dorul de casă.

– Ai o casă frumoasă acolo?

Ea zîmbi şi încuviinţă, apoi se apucă să îi povestească despre caruselul pe care îl primise Alessandro de Crăciun şi ochii ei străluceau ciudat. Arăta atît de dulce pe cînd îi povestea, că nu putu rezista ispitei şi, lăsîndu-şi jos paharul, o luă în braţe.

– Aş vrea să te pot duce acolo... să te duc acasă, dacă asta îţi doreşti. Apoi adăugă cu o voce abia auzită: Dar poate că într-o zi casa ta va fi aici. Dar ea nu prea gîndea la fel; nu-şi putea închipui că-şi va petrece restul zilelor aici sau în altă parte decît la Roma. Îţi e tare dor de casă?

Se scutură şi îi zîmbi:

– Italia e doar Italia. Totuşi e greu de explicat ce o face atît de... altfel. Oamenii trăznîţi, circulaţia ca la nebuni, spaghetele excelente, parfumurile deosebite...

Pe cînd spunea toate acestea, îşi surprinse gîndul călătorind pe străduţele înguste din jurul Casei di San Gregorio, la femeile care îşi ţineau copiii mici în cărucioare în hol, la copiii ce ieşeau fugărindu-se din biserică, la păsările cîntînd în vîrful copacilor din grădină...Doar gîndindu-se la toate astea şi ochii i se umplură de lacrimi.

Uitîndu-se la ea, Corbett simţi durerea ei trecînd în sufletul lui.

– Vrei să ieşim undeva ca să mîncăm, iubita mea?

Era prima dată cînd îi spunea aşa, iar ea zîmbi, scuturînd a negaţie din cap:

– Ştii bine că nu pot.

El se gîndi o clipă, apoi îi zise:

– Poate că totuşi ai putea.

– Tu vorbeşti serios?

– De ce nu? În ochii lui dansa acum persuasiunea. Avea un plan în minte. Undeva, jos, în oraş, există un mic restaurant italian foarte nostim, unde mă duceam pe vremuri. Nimeni dintre cei „respectabili" nu calcă acolo. Îi zîmbi. Cred că am putea să ne repezim şi să luăm o cină la repezeală şi nimeni n-o să ştie cine eşti. Şi o să vezi că totul e atît de italian, că o să te simţi aproape ca acasă.

În gînd se întrebă pentru o clipă dacă asta va înrăutăţi

lucrurile, dar pe de altă parte avea un presentiment că, de astă dată, nu ar avea de ce să îşi facă griji.

Apoi se duse să o aştepte cu un aer conspirativ în hol, pînă cînd se va îmbrăca.

Sări chicotind în nişte pantaloni negri, îşi trase peste cap un pulover şi-şi trase o borsalină neagră peste ochi, umbrindu-şi faţa în mod misterios.

– Arăt misterioasă?

Rîdeau amîndoi.

– Foarte.

Rolls-ul lui fu parcat foarte aproape de intrarea în restaurant. Isabella vorbi veselă cu chelnerul, în vreme ce beau vinul deloc scump din pahare.

– Promite-mi că n-o să-i spui Natashei: M-ar omorî.

Ochii ei străluceau şi el încuviinţă.

– Nici nu aş putea să-i spun. Fiindcă eu aş fi omorît primul.

Dar nu se teamea de Natasha. Ştia că Isabella e în siguranţă, iar cînd se săturară de paste şi de vin roşu, se urcară iarăşi în maşină şi se întoarseră, făcînd doar un mic ocol prin parc.

– Mulţumită?

Ea dădu din cap şi se lăsă pe umărul lui. Îşi scosese pălăria, punînd-o pe locul de alături, iar părul ei mirosind atît de frumos, se împrăştiase pe stofa costumului lui. I-l atinse cu delicateţe şi îi atinse şi obrazul cu linii fine. Iar ochii lui nu se mai dezlipeau de la ea cînd intrară împreună înăuntru.

– Nu vrei să intri să bei o cafea?

Se uită la el, invitîndu-l din priviri, dar nici unul dintre ei nu se gîndea de fapt la cafea.

El dădu din cap şi intră, dar cînd ajunseră în hol, Isabella nici nu se mai deranjă să mai aprindă lumina. Se trezi în braţele lui Corbett şi-n întunericul dens simţi cum

creşte în ea o pasiune pe care de mult o uitase. Corbett o sărută apăsat pe gură. Trecură mînă în mînă prin holul întunecat, cu respiraţia întretăiată şi, fără să aprindă nici aici lumina, intrară în dormitorul Isabellei. Corbett o dezbrăcă şi ea îl dezbrăcă pe el, iar trupurile lor se contopiră în sfîrşit. Păreau că trecuseră ore cînd, în cele din urmă, ea aprinse o lumină discretă şi îi zîmbi văzîndu-l întins în patul ei. Aruncă o privire prin cameră, la dezordinea hainelor aruncate una peste alta şi începu să rîdă.

– Ce-i aşa de nostim, iubita mea?

– Noi sîntem. Se uită în jos spre el şi îl sărută cu tandreţe pe gît. Nu poate omul avea încredere în noi. Colega mea de cameră pleacă pentru două zile şi noi, noi ce facem? Evadăm în oraş, unde luăm cina şi pe urmă venim acasă şi facem dragoste.

O trase încet către el:

– Şi o să facem iar şi iar...şi iar!

Capitolul 21

Aprilie şi mai trecură în goană. Cînd vremea era frumoasă, ieşeau în fiecare seară la plimbare, pe jos sau cu maşina. Uneori îl duceau pe Alessandro la ţară şi îi urmăreau figura încîntată în vreme ce se juca prin iarbă sau construia castele de nisip pe plajele încă pustii. Şi, o dată sau de două ori, o luaseră şi pe Natasha cu ei. În primele săptămîni se făcuse că habar n-are ce se întîmplă, dar, în cele din urmă, trebuj să întrebe:

– Da, recunoscuse ca o fetiţă ruşinoasă Isabella, da, se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Îţi sărea în ochi că e într-adevăr fericită şi ori de cîte ori Natasha îl vedea pe Corbett, aşa era şi el. Dar Natashei îi mai era clar şi că în afara idilei perfecte cu Corbett, Isabella avea totuşi probleme cu afacerile ei.

Într-o seară caniculară, Corbett apăru cu un taxi s-o ia pe Isabella la plimbare. Ea rîse cînd îl văzu şi apoi se plimbară cu taxiul vreo două ore.

– Ei, cum a fost astăzi la „serviciu", scumpa mea?

Şi-o aduse mai aproape şi-şi coborî privirea în ochii ei negri.

– Groaznic! Bernardo mă calcă iar pe nervi. Numai bătaie de cap îmi dă.

– Cu noua colecţie?

– Nu, aceea e deja stabilită. O prezentăm săptămîna viitoare. E vorba de rest: planurile pentru colecţia de iarnă, linia de cosmetice, materialele, nu ştiu, totul. A devenit absolut imposibil.

– Gîndeşte-te că poate l-ai lăsat cu prea multe pe cap, de vreme ce tu eşti aici.

– Şi ce propui? Îl privi obosită. Să mă întorc acasă?

– Nici vorbă! Dar întotdeauna am zis că sînt lucruri pe care le-ai putea schimba.

– Ştiu, dar acum nu pot! Nu cît sînt aici.

Spunînd asta se şi gîndise iarăşi la Roma, lucru pe care nu-i făcea plăcere să-l recunoască în faţa lui Corbett acum.

Se ataşaseră unul de celălalt, de parcă ar fi fost pe veci, dar mai devreme sau mai tîrziu ea va trebui să plece acasă. Iar afacerile lui Corbett îl vor ţine întotdeauna în America. „Nimic nu e pentru totdeauna" se gîndi, apoi îşi scoase pur şi simplu cuvintele din minte.

– Ei bine, nu-ţi face griji în privinţa asta. Probabil că lucrurile se vor aranja în cîteva zile.

Dar nu se întîmplă aşa. În următoarele două săptămîni situaţia se înrăutăţi. Certuri peste certuri, puncte şi argumente contradictorii. Isabella se săturase pînă peste cap. I-o spusese lui Bernardo într-o dimineaţă la telefon. El părea să se fi desprins de ea şi, în orice caz, părea mult mai capabil să se distanţeze de sentimentele lui pentru ea.

– Of, Bernardo i se adresase de atîtea ori în gînd –

dacă tu ai fi fost cel pe care să-l iubesc! Viaţa ar fi fost mai uşoară.

– Pentru Dumnezeu, fii deşteaptă şi vinde naibii totul.

– Oh, nu, iar începi? Ascultă-mă Bernardo, credeam că am pus asta la punct, o dată pentru totdeauna! Înainte de plecarea mea.

– Nu, n-am stabilit o dată pentru totdeauna! Pur şi simplu refuzi să te gîndeşti. Să ştii că m-am săturat pînă peste cap. Gabriela face munca a zece oameni, tu schimbi materialele alea afurisite ori de cîte ori vorbim la telefon, habar n-ai de marketing în cosmetică şi eu m-am săturat să pun ordine acolo unde de fiecare dată vii tu şi dai naibii totul peste cap.

– Da, păi atunci de ce nu-ţi dai demisia bărbăteşte, în loc să mă pui la cale să vînd tot? Poate că tu eşti cel cu probleme, nu afacerea mea. Tu faci mereu scandal şi creezi probleme între noi doi de fiecare dată, tu care nu faci ce-ţi spun eu să faci. De ce naiba nu faci ce ţi-am zis să faci, în loc să mi-i vîri mereu pe gît pe ăia de la F.B., ori de cîte ori deschid gura? Mînia italiană se revărsă mai departe din biroul Isabellei. De acum încolo n-am să te mai ascult. Şi dacă nu încetezi o dată pentru totdeauna, vin acasă chiar acum, ţipă în continuare. La naiba cu toată mizeria aia de pericol! Îmi duci afacerile la ruină!

Nu era o acuzaţie cinstită şi ea ştia asta, dar nivelul frustrării dintre ei ajunsese cît un talaz uriaş. De cinci luni venise în State şi farmecul afacerilor făcute la telefon şi de la mare distanţă se cam ofilise.

– Ai cea mai mică idee despre ceea ce faci, Isabella? I-ai ascultat măcar o dată pe cei de le F.B.? Nu! Sigur că nu! Preferi să stai pe fund acolo şi să mă insulţi, sacrificîndu-ţi afacerile şi bunul lor mers, ca să ieşi tu cu faţa curată şi cu orgoliul neatins!

– Afacerile sînt solide ca stînca şi tu ştii asta.

– Da, ştiu. Dar adevărul e că nu mai pot de unul singur, iar tu nu poţi încă veni acasă. Astea sînt circumstanţele, Isabella, astea sînt. Şi bunicul tău a trecut prin împrejurări asemănătoare şi a fost destul de deştept ca să vîndă.

– Eu, niciodată!

– Da, da, ştiu asta. Sigur că nu. Auzea cît venin turnase în voce. Da, fiindcă eşti prea mîndră, în ciuda faptului că F.B., I.H.I. şi Ewing mă tot imploră să accept în numele tău. Şi, de fapt, nu peste multă vreme, ştiu că o să iau frumuşel receptorul în mînă şi că o să îi sun, iar tu va trebui să te descurci singură cu ei, să cădeţi cumva la învoială.

Nici un răspuns. Isabella era atît de şocată că îşi pierduse pur şi simplu graiul.

– Cine?

– Despre ce tot vorbeşti?

Dintr-odată nu înţelegea ce voia ea să spună şi asta îl făcea să se simtă confuz.

– Te-am întrebat cine ne imploră să vîndem?

Vocea ei avea răceala oţelului.

– Ce, ai căpiat? Îţi tot toc din octombrie, de anul trecut şi tu mă mai întrebi cine?

– Să te ia dracu', zi-mi acum! Clar şi rar!

– D-R-A-C-U! Ce naiba se-ntîmplă cu tine? Ei bine, F-A-R-N-H-A-M B-A-R-N-E-S! Îi vorbise spaţiat ca unui copil cretin. Şi aparţin de I.H.I.

– Dar ce nume ai mai pronunţat?

– Care? Ewing? E preşedintele de la consiliul de administraţie al I.H.I. Oferta iniţială a venit de la el.

– Maică Doamne!

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic.

Tremura toată, din cap pînă-n picioare.

Deci masa la iarbă verde, plimbările, masa la restaurant, foişorul – îi zburară toate pe dinaintea ochilor – ah, ce glumă bună! Cum mai rîsese de ea!

– Ce să fac, să-i spun?

– Nu! N-ai înţeles? Niciodată! Chiar azi vreau să anulezi toate contractele noastre cu I.H.I. şi cu F.B.! Sună-i şi fă ce-ţi spun, sau, dacă nu, o fac eu!

– Ai înnebunit de tot!

– Bernardo, ascultă-mă, nu sînt nici nebună şi nici nu glumesc. N-am fost în viaţa mea mai serioasă! Sună-i şi spune-le că o lăsăm moartă. Acum, *Azi! Finito!* Fără alte oferte, fără alte comenzi! Nimic! Şi, pregăteşte-te! Mă întorc acasă chiar săptămîna asta. Se hotărîse chiar acum. Tămbălăul durase mult prea mult. Dacă ţi se pare că e încă nevoie, angajează doi paznici, dar atît! O să te sun ca să-ţi spun exact cînd ajung.

– Îl aduci şi pe Alessandro?

Bernardo era şocat. Isabella vorbea pe un ton pe care nu i-l mai auzise de ani de zile.

– Nu, cred că niciodată. Vocea ei era ca gheaţa de rece şi ascuţită ca un pumnal. Bernardo se felicită că nu-i era pe aproape; altfel ar fi fost vai de pielea lui. Nu-l aduc pe Alessandro. Poate să rămînă aici.

– Tu pentru cît timp vii?

Nici măcar nu se opusese. Ştia că tot degeaba ar fi fost. Isabella venea acasă. *Punto.* Punct. *Finito.* Şi poate că avea dreptate. Era şi timpul.

– Pentru atîta cît va fi nevoie ca să vă pun pe toţi pe linia de plutire. Şi-acum sună-i pe cei de la *Farnham-Barnes.*

– Tu chiar vorbeşti serios?

Era cu adevărat şocat.

– Bineînţeles.

– *Capito.*

– Şi spune-le să îmi pregătească apartamentul de la

mansardă. Voi sta acolo.

Fără alte lămuriri închise telefonul.

– Cum îndrăzneşti?

Isabella străbătuse din doi paşi cămăruţa de lucru a Natashei şi stătea acum înaintea prietenei ei, care o privea speriată: avea şi de ce. Isabella tremura toată din cap pînă-n picioare, avea faţa ca hîrtia şi-şi ţinea mîinile încleştate în şolduri.

– Ce?

– Cum îndrăzneşti?

– Cum îndrăznesc să ce?

– Să mă tragi pe sfoară!

– Isabella, vino-ţi în fire!

Oare chiar îi cedaseră nervii? Fusese încordarea muncii ei prea mare ca s-o mai suporte? Dar pe cînd Natasha se uita la ea, întrebîndu-se toate acestea, se vedea că Isabella are ceva foarte clar şi bine precizat în minte.

Se aşeză brusc, fără s-o scape pe Natasha din priviri, cu un zîmbet rău, de mare furie, schimonosindu-i faţa.

– Deci, lasă-mă să-ţi spun o mică istorioară, zise Isabella. Poate că în cele din urmă vom înţelege. În octombrie trecut mi-am pierdut soţul – îl ştii pe Amedeo – poate îţi aminteşti chiar mai bine de el? Ei bine, a murit, biată victimă a unei răpiri brutale...

Natasha se uită la ea. Dacă ceea ce vedea în faţa ochilor era nebunie, atunci era una calculată, rece şi plină de furie, în care fiece cuvînt era înmuiat în amărăciune şi durere. Înspăimîntată, o privi mai departe. Nici nu aveai ce face altceva, decît să o laşi să se desfăşoare.

– El mi-a lăsat afacerile lui, legate de o mare şi

prosperă casă de modă la Roma. Acolo facem atît modele de serie, cît şi unicate, cosmetice, lenjerie, nu te mai plictisesc cu toată lista. Am preluat afacerile, mi-am pus fundul la treabă şi mi-am jurat mie şi lui Amedeo că voi menţine lucrurile pe un făgaş bun, solid, pînă ce, într-o bună zi, peste douăzeci şi cinci – treizeci de ani, băiatul nostru să poată prelua afacerile de la mine în bună stare. Dar, pe scurt, mîna mea dreaptă – Bernardo Franco – îmi propune mai întîi să ne căsătorim. Natasha fu şocată, dar Isabella continuă: Apoi mă anunţă că o firmă americană *Farnham-Barnes* vrea să-mi cumpere tot. Nu, îi zic eu. Fără succes. Nu voi vinde. Aşa că, în mod miraculos, un telefon sună într-o zi şi mi se spune că fiul meu a fost şi el răpit: Numai că, din fericire, e doar o alarmă falsă. Iar fiul meu este bine. Atunci Bernardo îmi spune că viaţa mea şi a copilului nu sînt în siguranţă în Roma. Că trebuie să plec. Aşa că o sun pe prietena mea Natasha, la New York, pe care, cum se întîmplă, o văzusem o dată sau de două ori pe cînd trecuse pe la noi în Roma. Natasha începu să se apere, dar Isabella continuă: Lasă-mă să termin! Atunci – ziceam – o sun pe prietena mea, Natasha, care mă invită să stau la ea. Se urzeşte un plan foarte abil ca să fiu ţinută în siguranţă şi să pot să-mi conduc afacerile de la New York. Superb! Bernardo încearcă încă o dată să mă facă să le vînd celor de la F.B., iar eu nu vreau. Plec în America cu fiul meu, iar Natasha, prietena mea, vine să mă ia de la aeroport cu un prieten de-al ei, într-un foarte cochet *Rolls-Royce*. Apoi locuiesc la Natasha, de la ea îmi conduc afacerile. Bernardo mă înnebuneşte şi ori de cîte ori are prilejul, îmi spune că e mai bine pentru mine să vînd. Dar eu rămîn fermă pe poziţie. Dar mă împrietenesc cu omul de la aeroport, domnul Corbett Ewing. „Prietena mea", Natasha mă invită într-o seară la o premieră. Mă duc şi –

peste cine crezi că dau? Peste domnul Corbett Ewing, lîngă care – „ce întîmplare", nu? – se afla şi locul meu. Dînsul se întîmplă să fie preşedintele consiliului de administraţie de la I.H.I., care deţine şi *Farnham-Barnes,* adică, dacă nu ai reţinut, e vorba de cei care vor să mă preia. Fericită coincidenţă, nu-i aşa? Petrec trei luni în care sînt trasă de limbă în privinţa afacerilor mele, în care mi se face curte, mi se dă impresia că monstrul ăsta s-ar fi putut îndrăgosti de mine! Monstrul, trădătorul, ticălosul, care aparent vrea doar să fie iubitul meu, să se joace cu copilul meu şi care se foloseşte de „prietenii mei". Natasha desigur îl invită la noi zi şi noapte şi e în extaz cînd ne amorezăm. Şi ce se întîmplă după asta, draga mea? Primeşti un comision gras de la Corbett? Asta după ce reuşeşte să se căsătorească cu mine şi să mă convingă să îi vînd lui?

Natasha o privi uluită cu desăvîrşire; apoi se ridică încet în picioare.

– Chiar crezi tot ce ai spus?

Isabella era de gheaţă.

– Fiecare cuvinţel. Cred că Bernardo a aranjat „ticluiala" cu răpirea lui Alessandro, ca să vă lase vouă drum liber, apoi te-a folosit pe tine ca să mă convingi să vin aici şi tu i-ai vîndut chestia cu apropierea mea de Corbett. Aţi lucrat foarte frumos, dar ce păcat, fiindcă eu nu am să vînd. Niciodată! Nici lui Corbett şi nimănui altcuiva şi mai cred că tot ceea ce aţi făcut voi e dezgustător! Mă auzi, lua-te-ar dracu'? Dezgustător. Îmi erai prietenă.

Ochii i se umplură de lacrimi de furie şi de dezamăgire şi Natasha îndrăzni să se apropie:

– Isabella, nu am făcut nimic! Nimic! Tu ai fost cea care ai vrut să vii aici. Tu ai insistat să mergi la premiera aia afurisită. Eu nu am vrut. Şi, ce crezi tu, că te-am vîndut presei? Of, Doamne!

Se aşează din nou şi îşi trecu absentă o mînă prin păr.

– Nu te cred. Minţi ca şi Bernardo. Ca şi el.

– Uite, Isabella, te rog! Ştiu că ţi-e greu, iar felul cum ai potrivit lucrurile îe face să sune odios, dar crede-mă că pur şi simplu s-a întîmplat astfel, nimeni nu a plănuit nimic. Şi, în nici un caz, Corbett.

Lacrimile îi curgeau pe obraji în jos, fără să le bage în seamă.

– Te iubeşte, ştiu asta. A fost distrus cînd a aflat cine eşti, după premieră. A venit aici în ziua următoare ca să-ţi spună; a vorbit despre asta cu mine. Îi era teamă că s-ar putea întîmpla ceva de genul ăsta. Dar nu ţi-a spus. Nu ştiu de ce, cred că l-a făcut să se răzgîndească ceva. Îi era teamă să nu te piardă înainte de a avea o şansă. Spera că, dacă vreodată totul ar fi ieşit la suprafaţă, s-ar putea ca pînă atunci tu să poţi înţelege.

– Să înţeleg ce? Că s-a culcat cu mine ca să-mi fure afacerile? Asta înţeleg perfect.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă! Natasha oftă, ţinîndu-şi capul în mîini; Te iubeşte şi n-a vrut să te piardă. Cînd a aflat cine eşti le-a cerut oamenilor să-şi retragă oferta şi să nu-ţi mai pomenească de ea niciodată.

– Ei bine, Bernardo tocmai a făcut-o.

– Era o ofertă nouă sau se referea tot la cea veche?

– Nu ştiu încă, dar voi afla cînd ajung la Roma. Asta îmi aduce pe buze următoarea întrebare: Spui că-mi eşti prietenă şi, cum nu am pe cine altcineva să mă bizui, vreau să ştiu: mi-l ţii pe Alessandro cît timp mă întorc acasă?

– Bineînţeles. Cînd vrei să pleci?

Natasha arăta complet şocată.

– La noapte.

– Şi, pentru cît timp?

– O lună sau două. Atît cît îmi va trebui, nu ştiu. Şi ţine-l pe nemernicul ăla la distanţă de copilul meu cîtă

vreme lipsesc. Cînd o să mă întorc o să fac eu un alt aranjament. Asta dacă nu plec definitiv la Roma. O să-mi caut o casă.

– Dar nu trebuie s-o faci, Isabella!

Natasha se trîntise zdrobită pe pat.

– Ba da! Dădu să iasă din cameră, dar se opri. Îţi mulţumesc că mi-l ţii pe Alessandro.

O iubea pe Natasha. Trecuseră prin multe împreună. Indiferent care era adevărul.

Natasha mai plîngea încă.

– Îl iubesc şi pe el, aşa cum te iubesc şi pe tine. Ce vrei să-i spui lui Corbett?

– Exact ce ţi-am spus şi ţie.

Îl sună din nou şi, o oră mai tîrziu el era acolo, arătînd la fel de „bine" ca şi Natasha, cînd trecuse prin ce urma şi el să treacă.

– Isabella, tot ce pot să-ţi spun e că am încercat de atîtea ori să-ţi spun, dar mereu intervenea ceva. O privi cu inima distrusă, aşezat undeva în celălalt colţ de odaie. Nici nu îndrăznise să vină mai aproape de ea. Sînt îngrozit că totul a ieşit la iveală în felul ăsta.

– De ce a trebuit să faci presiuni discrete şi să mă curtezi şi să te prefaci îndrăgostit de mine? De ce ai săpat adînc în inima mea, aflînd tot ce se putea despre casa şi obiceiurile mele? Ei, acum ştii destul? Să ştii că n-o să te ajute nici cît negru sub unghie. Nu vînd şi l-am pus pe Bernardo să anuleze toate afacerile noastre cu F.B., începînd de azi chiar.

– Dar nu a fost nici o ofertă către *Casa di San Gregorio*, în ultimele trei luni!

– O să verific eu. Dar oricum, n-are nici o importanţă. Ai fost destul de inteligent să nu mai lansezi vreo ofertă cît mă „curtai", poate chiar te-ai gîndit că aş putea fi suficient de deşteaptă ca să aflu şi singură. Şi pe urmă

ce? Ce credeai tu, Corbett, că o să te căsătoreşti cu mine şi că o să mă încînţi în legătură cu *San Gregorio?* N-ai fi avut nici o şansă.

– Şi, ce vrei să faci acum?

– Plec la Roma să le trag la toţi şuturile necesare ca să le vină mintea la cap.

– Şi pe urmă? Vii înapoi aici, ca să te ascunzi? De ce nu îţi muţi afacerile aici? Ăsta-i singurul lucru rezonabil.

– Ce-ţi pasă ţie ce fac eu cu afacerile mele? Ai spus şi ai făcut destule.

– Atunci plec. Dar un lucru trebuie să ştii, Isabella. Ce s-a întîmplat între noi a fost adevărat, cinstit şi am crezut şi cel mai mic lucru pe care ţi l-am spus.

– A fost o minciună totul!

– Nu, n-a fost! Te iubesc!

– Nu vreau să aud! Se ridică, zîmbindu-i cu răutate: M-ai folosit, ce naiba! Mi-ai luat inima şi trupul şi vulnerabilitatea şi te-ai folosit de ele, doar ca să mai lărgeşti cu încă o gaură centura ta „corporativă". Prin *San Gregorio*. Ei bine, pe mine m-ai avut, dar nu şi restul.

– Nu-ţi pot spune că niciodată nu am dorit restul, cum îi zici tu. Asta însă înainte să te cunosc. Dar nu şi după aceea. Nici o secundă măcar după aceea.

– Niciodată nu am să te mai cred!

– Atunci îţi spun: Bun rămas.

Îl privi cum ieşea din cameră, extrem de nefericit.

Dar era deja în camera ei, împachetînd, cînd el îşi scoase maşina din parcare şi coborî apoi din ea, cu capul şi umerii plecaţi în faţa biroului lui.

Capitolul 22

Avionul aterizã pe aeroportul *Leonardo da Vinci* la ora unsprezece dimineaţã. Bernardo şi doi bodyguarzi o aşteptau la ieşirea din vamã. Salutul ei exprimã şi afecţiune, dar şi un anumit gen de constrîngere.

Arãta extrem de obositã, fiindcã nu pusese geanã peste geanã toatã noaptea. Îi fusese nespus de greu sã îl pãrãseascã pe Alessandro, pe care îl lãsase practic pe mîna Natashei, iar acum, tot ce şi-ar fi dorit era o evadare.

Plînsese jumãtate din drumul spre Roma. Bernardo, Amedeo, Corbett, Natasha. Toţi aceşti oameni la care ea ţinuse. În care avusese încredere. O înşelaserã: Amedeo, fiindcã murise, Bernardo prin eforturile lui de a o face sã vîndã şi Corbett – nici mãcar nu se putea gîndi la asta. Se întreba cum va putea s-o ia de la capãt, cum va reuşi sã se mai apuce de treabã.

Pe cînd trecea prin vamã, cu douã mici geamantane, îl privise pe Bernardo cu mare oboseală în privire. Îi era greu sã creadã cã nu se mai vãzuserã de cinci luni. I se

păruseră cinci ani.

– *Ciao, Belezza.* Se gîndi, pe cînd o privea la rîndu-i, că cinci luni petrecute la New York nu-i făcuseră prea bine. Arăta încă mai fragilă, subţiată şi răvăşită, iar pe sub ochi i se iviseră cearcăne adînci. Te simţi bine?

Se simţea îngrijorarea în vocea lui.

– Numai cam obosită.

Pentru prima dată în ultimele douăzeci şi patru de ore zîmbea. Bernardo îi simţea încordarea. Era şi neobişnuit de reticentă, aşa cum stătea acum, uitîndu-se nepăsătoare pe geamul maşinii.

– Nimic nu s-a schimbat.

Încerca să-i facă puţină conversaţie. Nu voia să înceapă discuţii despre afaceri în faţa bodyguarzilor.

– Într-adevăr nimic, dar e ceva mai cald.

Îşi aminti cît de frig îi fusese în noaptea în care decolase avionul.

– Ce face Alessandro?

– E bine.

Isabella ardea de nerăbdare să vadă iar vila, dar ştia că nu era încă în stare. Nu, trebuia să mai treacă ceva timp. Şi apoi avea treburi la Casă. Era mai înţelept să stea acolo deci. Era chiar mai mult decît acest unic motiv, dar Isabellei îi era greu să recunoască asta. Dăruindu-şi trupul lui Corbett, îi era acum imposibil să se mai întoarcă în patul pe care îl împărţise atîţia ani cu Amedeo. Îl trădase şi ea pe el. Şi pentru cine? Pentru un ticălos şi un mincinos.

Îşi simţi inima bătînd mai tare cînd maşina trase în faţa uşii negre de la intrare. Ar fi voit să poată plînge, dar tot ce reuşi, fu să privească neputincioasă. În secunda următoare sări din maşină şi intră în *San Gregorio,* de parcă nu ar fi fost niciodată plecată de acolo. Nimeni nu fusese înştiinţat de venirea ei, dar ştia că vestea va face

înconjurul Romei pînă a doua zi. Nu dădea doi bani pe asta. Lasă-i să o vîneze, lasă-i s-o orbească cu flash-urile lor necruţătoare, nu mai dădea doi bani pe aşa ceva. Nimic de acum înainte nu o va mai lua prin surprindere, nimic n-o va mai atinge. În virtutea unei vechi deprinderi, introduse cheia în orificiul special al ascensorului şi apăsă pentru etajul patru. Bernardo o privea nefericit, aproape deprimat.

Ceva îngrozitor i se întîmplase, îşi dădu el seama. Era ca moartă pe dinăuntru. Faţa ei albă, ivorie, pe care el o iubea atîta, era ca o mască. Nu o mai văzuse niciodată aşa, nici măcar în orele acelea groaznice, cînd aşteptau zadarnic, nici în timpul slujbei de înmormîntare şi nici măcar în timpul fugii lor, care o exila de propria-i ţară. Isabella, pe care o cunoştea el de ani şi ani de zile, nu mai exista.

Ajunsă în capătul culoarului de la etajul al patrulea, urcă scările către mansardă. Bernardo o urmă la mică distanţă. Abia ajunsă acolo, se aşeză în sfîrşit, se dezbrăcă şi păru ceva mai destinsă.

– *Allora, va bene,* Bernardo?

– Da, Isabella, sînt bine. Dar tu? Ai fost plecată cinci luni de acasă, iar acum cînd vii, te porţi de parcă aş fi lepros.

Poate chiar eşti, se gîndi ea. Dar spuse numai: I-ai sunat pe cei de la F.B.?

– M-a îmbolnăvit chestia asta, dar am făcut-o. Ştii ce se va întîmpla acum cu cifra noastră de afaceri?

– O să fie la fel pînă la anul, pe vremea asta.

– Ce s-a întîmplat ieri?

Nu îndrăznea să se certe cu ea acum. Arăta prea obosită, prea fragilă.

– Am aflat ceva interesant.

– Şi, ce anume?

– Că un prieten de-al Natashei, despre care eu crezu-

sem că îmi e şi mie prieten, m-a folosit de fapt. Ca să-mi cumpere afacerea. Poate îţi spune ceva numele, Bernardo, Corbett Ewing. Nu prea m-a amuzat chestia asta.

Bernardo o privi şocat:

– Ce-ai vrut să zici cu „m-a folosit"?

Îi furnizã detaliile.

– Nu mi-am dat seama cine e. Dar, bineînţeles că Natasha ştia. Şi tu la fel. Nu ştiu însă dacă aţi pus împreună totul la cale; şi niciodată nu voi afla. Nu sînt sigură dacă de asta ai insistat să plec din Roma. Oricum, de-acum încolo nu mai contează, Bernardo. Acum sînt acasă. Dar Ewing ăsta e într-adevăr un mare ticălos. Chestiunea rămîne cum am stabilit-o: nu vînd. Şi am luat şi o decizie, pe care ar fi trebuit să o iau de multă vreme. Ce e drept, mi-a luat ceva timp. Bernardo se întrebă ce va urma. Ulcerul îi dădea junghiuri groaznice, în aşteptarea noutăţilor. O să mut cea mai mare parte a afacerii cu mine, în State. Fusese sugestia lui Corbett. Dar, cu toate astea, avusese dreptate.

– Ce? Cum?

– Încă nu m-am gîndit ce şi cum. Linia de croire poate rămîne aici, fiindcă Gabriela se va putea descurca cu ea. Aş putea veni aici de cîteva ori pe an. Partea asta, care rămîne aici, nu necesită supravegherea mea permanentă. Dar restul, da. Altfel ne-ar fi imposibil şi ţie şi mie. E prea multă încordare şi prea multă corvoadă. Zîmbi iarăşi, dar palid şi îl urmări pe Bernardo, care cu greu făcea faţă şocului. O să ne gîndim la asta împreună. Dar vreau ca tu să vii cu mine. Mi-ai fost întotdeauna prieten şi-apoi, eşti prea bun ca să-mi permit să te pierd.

– Va trebui să mă mai laşi să mă gîndesc la asta. Sînt încă sub imperiul şocului. Nu ştiu, Isabella, nu ştiu...

Dar cuvintele ei nu făceau altceva decît să confirme ceea ce el ştia deja. Era doar prietenul şi angajatul ei.

Atît. Şi niciodată nu va fi mai mult. Şi mai înţelese încă ceva. Îi făcea plăcere. Întotdeauna se simţise incapabil să i se adapteze ca iubit. Ea continua cu planurile ei de mutare.

– Nu mai pot trăi aici, nu fără Alessandro. Ai avut dreptate în legătură cu asta. Nu-mi pot asuma riscul. Şi-apoi, nu există motive care să ne împiedice să conducem aproape întreaga afacere de la New York. Şi, am mai hotărît, să îi iau pe Peroni şi pe Baltare cu mine, asta dacă vor vrea şi ei să meargă. Dintre cei patru sub-directori ai noştri, numai doi vorbesc engleza. Ceilalţi doi vor trebui să plece. Dar putem discuta şi mai tîrziu, despre ce a mai rămas. Şi, să-ţi mai spun ceva – oftă încet şi privi de jur-împrejur – e tare plăcut să vezi pe cineva cunoscut, după atîta timp. Eram sătulă să tot stau departe de casă.

– Deci, te-ai hotărît să rămîi acolo. Eşti sigură că faci bine?

– Nu prea cred că am de ales.

– Poate că nu. Dar cu vila cum rămîne?

– O s-o închid şi o voi păstra. Îi aparţine lui Alessandro. Poate că, într-o bună zi, va vrea să se întoarcă şi să trăiască aici. Dar e timpul să-i ofer o casă şi asta se va întîmpla acolo. Şi mai e timpul să încetez să mă mai ascund. Au trecut nouă luni de la moartea lui Amedeo, Bernardo dragă. E destul.

Încuviinţă încet, încercînd să înţeleagă. Nouă luni. Şi cîte se şi schimbaseră deja.

– Şi Natasha? Am dedus că voi două v-aţi certat?

– Da, ai dedus bine.

Nu se oferi să-i spună ceva în plus.

– Şi, chiar crezi că Ewing a încercat să-ţi forţeze mîna?

– Sînt convinsă şi aşa voi fi întodeauna. Poate că, în cazul acesta, ştii ceva mai mult despre asta decît mine?

Era cu adevărat îngrozitor. Acum nu mai avea încre-

dere în nimeni. Se făcuse dintr-o dată rece şi ironică. În prezenţa ei se simţea înspăimîntat şi deloc la largul lui.

Iar ceea ce văzu în următoarele trei săptămîni nu avu darul să-l facă să-şi schimbe părerea.

Isabella le şi făcu directorilor ei comunicările de care îi vorbise lui Bernardo şi trecu la verificarea fiecărui centimetru pătrat din *Casa di San Gregorio.* Merse din cameră în cameră, din aripa birourilor în cea a depozitelor, de la fiece dosar la cea mai neînsemnată hîrtie. Nici un etaj nu rămas necercetat. În trei săptămîni ştia absolut tot ce se întîmplă şi tot ce voise să ştie. Cei doi sub-directori, cărora le proprusese să o urmeze la New York, fuseseră de acord, aşa că hotărî să mai angajeze încă doi sub- directori americani, cu care să lucreze acolo. Restul personalului fu spulberat sau împărţit. Gabriela era nemăsurat de mulţumită. Se putea considera aproape autonomă în sectorul croitorie, supervizată de doar Isabella, care avea deplină încredere în ea. Dar aiçi lua sfîrşit încrederea Isabellei. În rest era suspicioasă, neîncrezătoare, iar cea mai mare schimbare dintre toate, era că nici măcar nu se mai lupta cu Bernardo. Nici nu se mai putea lucra uşor cu ea; devenise dintr-o dată o femeie care le inspira tuturor frică. Ochii ei negri vedeau totul, urechile ei auzeau totul. Se părea că îşi depăşise suspiciunile în ceea ce-l privea pe Bernardo, dar, în rest, nu mai avea încredere în nimeni.

– Ei, Bernardo, cum stăm?

Îl chemase pentru prînz, în biroul ei. Doar pentru o secundă, Bernardo simţi că ar vrea să-i ia mîna într-a lui.

Ar fi vrut s-o elibereze de vraja asta urîtă, să se asigure că mai rămăsese ceva uman în ea, să facă într-un fel, încît să poată ajunge pînă la ea cu adevărat. Dar, nu mai era sigur că cineva o va face şi cu atît mai puţin el. Singurul moment în care vocea ei căpăta căldură era cel în care vorbea cu Alessandro la telefon. În dimineaţa asta tocmai vorbiseră şi ea îi promisese că va veni repede acasă.

– Stăm extraordinar de bine, Isabella! Bernardo lăsă momentul să treacă, oftînd uşor. Mai ales ţinînd cont de schimbările majore pe care le facem. Aş zice că te-ai descurcat splendid. Va trebui să reuşim să facem rost de birouri şi să ne mutăm la New York, peste o lună.

– Asta înseamnă cel tîrziu în iulie, pe la sfîrşitul lunii, sau dacă nu, măcar la începutul lui august. Se va face şi asta. E timp destul.

Şi iată că veni şi întrebarea cea mai importantă. Cea cu care se luptau amîndoi, dar fiecare în parte de astă dată, de două săptămîni.

El ezită o clipă, care le păru amîndurora o veşnicie şi-şi scutură în cele din urmă capul:

– Nu pot.

Ea se opri din mîncat, puse jos furculiţa şi se zgîi la el.

O clipă arătă ca vechea Isabella şi se simţi uşurat.

– De ce nu?

– Pentru că m-am gîndit la asta: n-o să-meargă niciodată. Aştepta în tăcere ca el să termine ce avea de spus. Tu eşti deja gata să conduci şi singură. Înţelegi la fel de bine afacerile, pe cît le înţeleg şi eu, mult mai bine decît Amedeo de fapt, nu ştiu dacă eşti conştientă de asta.

– Nu-i adevărat.

– Ba da, este. El îi zîmbi şi ea se simţi măgulită. Iar eu nu aş fi fericit la New York. Vreau să fiu la Roma, Isabella!

– Ca să faci ce?

– Ceva o să vină cu timpul. Ceva potrivit. La timpul potrivit. S-ar putea chiar să-mi iau o vacanţă şi să plec undeva, să-mi petrec de pildă un an în Grecia.

– Ai căpiat. Tu n-ai putea trăi fără să te ocupi de afaceri.

– Pînă la urmă totul are un sfîrşit.

Se uită la el gînditoare:

– Nimic nu e pentru totdeauna.

– Exact.

– Te vei mai gîndi la asta?

Era gata să spună „da", dar apoi scuturâ din cap. N-ar fi avut nici un rost. Se sfîrşise.

– Nu, *cara,* nu are nici un rost. Nu vreau să trăiesc la New York! Aşa cum ziceai şi tu cînd te-ai întors: Ajunge!

– Dar nu mă refeream la tine.

– Ştiu, dar acum e rîndul meu s-o spun. Pe negîndite, în vreme ce-o privea, ochii ei se umplură de lacrimi. Faţa ei albă, trasă, pe care se detaşau ochii mari şi negri deveni imobilă. Bernardo se mută lîngă ea, pe canapeaua de piele, luînd-o în braţe. *Non piange, Isabelezza...!* Nu plînge!

Isabelezza! Auzindu-l, capul ei căzu pe umărul prietenului drag de o viaţă. Isabella suspina fără să se poată opri.

– Oh, Bernardo, nu mai există nici o Isabelezza!

– Ba da, pentru mine va exista întodeauna. Nu voi uita niciodată acele vremuri şi nici tu!

– Dar s-au dus, Bernardo! Totul s-a schimbat de atunci.

– Trebuia să se schimbe. Şi ai făcut bine că ai schimbat. Singurul lucru, pe care ai greşit schimbîndu-l, ai fost tu.

– Dar mă simt pierdută.

Se opri un moment ca să-şi sufle nasul în batistă, pe cînd el îşi trecu cu blîndeţe o mînă peste părul ei negru.

– Ştiu că eşti. Nu mai ai încredere în nimeni şi nimic. E normal după tot ce s-a întîmplat. Dar acum trebuie să ieşi din starea asta. Trebuie să încetezi înainte de a te lăsa distrusă. Amedeo nu mai e, Isabella! Dar nu trebuie să mori şi tu, Isabella!

– Şi de ce nu?

Se uita la el ca o fetiţă cu inima frîntă, aşa cum stătea acolo suflîndu-şi nasul.

– Pentru că eşti prea deosebită, *bellezza*. O să-mi frîngi inima dacă o să rămîi aşa, mînioasă, nefericită, neîncrezătoare. Te rog, Isabella încearcă, trebuie să te deschizi şi să încerci din nou.

Ea însă nu-i spusese că mai încercase şi fusese mai rănită decît fusese vreodată.

– Nu ştiu, Bernardo! S-au schimbat atîtea anul trecut!

– Dar, o să vezi, o să vezi cu timpul, că unele din aceste schimbări au fost bune. Ai luat o decizie foarte bună mutîndu-ţi afacerile în America.

– Aşa sper.

– Şi, ce faci cu vila, că veni vorba.

– Încep împachetatul de săptămîna viitoare.

– Şi vrei să iei totul cu tine?

– Nu chiar tot. Unele lucruri va trebui să le las aici.

– Pot să te ajut şi eu?

Încuviinţă încet:

– Mi-ar fi mult mai uşor. Mi-a... mi-a fost teamă să mă întorc acolo.

El dădu doar din cap şi zîmbi, pe cînd ea îşi sufla nasul pentru ultima oară.

Capitolul 23

Maşina intră în curbă şi se opri în faţa uşii atît de cunoscute. Isabella o privi gînditoare pentru o clipă înainte de a intra. Casa îi păru cumva mai mare şi ciudat de tăcută. Se simţi preţ de o secundă de parcă s-ar fi întors dintr-o excursie. Se aştepta ca Alessandro să-i sară în braţe, dar nu fu aşa. Nimeni nu veni. Nimic nu se întîmplă.

Bernardo rămăsese tăcut în spatele ei. În cele cinci săptămîni de cînd era la Roma, nu venise niciodată aici. Într-un fel, în inima ei simţea că nici nu s-a întors. Venise la Roma doar ca să-şi pună la punct afacerile. Asta însă era cu totul altceva, ceva particular, o bucată desprinsă din trecutul ei. Iar ea ştia, simţea că nu e încă pregătită să o vadă. Acum că se întorsese, îi era recunoscătoare lui Bernardo că nu o lăsase singură.

Îl privi peste umăr, zîmbindu-i uşor. Îşi amintise de el.

Dar ochii negri nu zîmbeau deloc. Arătau cît era de nefericită şi cît de distantă. Aruncă o privire în jur şi sună. Avea propria ei cheie dar nu voia să o folosească. Acum era ca şi cum făcea altcuiva o vizită. Cuiva care fusese chiar ea cîndva.

Bernardo urmărea totul; o cameristă deschise uşa şi Isabella păşi înăuntru. El îi avertizase. Signora di San Gregorio se întorcea acasă. Informaţia fusese întîmpinată cu emoţie şi nerăbdare: vine cu Alessandro? Pentru totdeauna? Fuseseră şi nişte tentative de a face planuri – ce camere să deschidă, ce meniu să pregătească. Dar Bernardo spulberase orice iluzie. Ea nu va sta aici, şi va veni singură. Alessandro era tot în America. Şi-atunci venise cu ultima lovitură de graţie: doamna va închide vila.

Dar oricum nici pe aici nu mai era ca înainte. Personajele principale ale oamenilor din serviciu plecaseră deja. Mamma Teresa plecase din aprilie, înţelegînd că nu mai avea rost să rămînă. Bernardo îi vorbise deschis şi riscurile erau prea mari. Vor sta plecaţi cel puţin un an de zile, poate ceva mai puţin, sau poate mai mult. Plecase la o familie din Bologna, care avea trei fete şi doi băieţi. Dar nu-şi revenise cu adevărat niciodată pentru felul cum plecase Isabella, fără măcar s-o avertizeze că îl duce departe de ea pe Alessandro, fugind în bezna nopţii, lăsînd patul gol şi uşa încuiată şi pe femeia care îl iubise şi îl protejase ca pe însăşi viaţa ei, departe în urmă. Luisa îşi luase o slujbă sezonieră la San Remo, la cei la care lucrase şi înainte. Iar Enzo se pensionase; camera lui din garaj era goală acum. Cele trei „stele" ale ex- menajului Isabellei îşi luaseră un rămas-bun dureros şi înlăcrimat cu mult timp în urmă. Acum rămăseseră doar ceilalţi s-o ajute pe Isabella.

Bernardo comandase o mare de cutii şi cutiuţe, care îi aşteptau deja în hol, la intrare. Isabella le văzu de îndată ce intrară. Le privi în tăcere, dar ochii îi alunecară în altă parte. Părea că aştepta ceva, zgomotele atît de cunoscute, vocile celor care de mult nu mai erau aici. Bernardo o privea ţinîndu-se cu grijă în umbra ei. Îşi dădu jos haina albă de in şi porni să se plimbe încet prin holul larg. Paşii ei sunau a pustiu. Oare chiar trecuseră cinci luni din noaptea cînd fugise cu Alessandro? Cinci luni de cînd coborîse aici, în hol, făcînd valize şi vorbind cu Alessandro în papucii lui roşii, murmurîndu-i „sssst" şi promiţîndu-i aventuri nemaiîntîlnite? „Plecăm în Africa, *mamma?*" Îşi zîmbi sieşi şi-şi continuă plimbarea prin living. Îi aruncă o privire ceasului albastru *Faberger* – cel pe care îl privise cu atîta intensitate în noaptea aceea în care-l aşteptase pe Amedeo. Atunci cînd ar fi trebuit să ia cina la principesa cea bătrînă – noaptea în care el întîrziase atîta, noaptea în care... dispăruse.

– Nici măcar nu ştiu de unde să încep. Ochii ei erau încărcaţi şi grei de aduceri aminte. El dădu din cap, înţelegînd:

– E-n regulă, *belezza*. O s-o luăm încetul cu încetul, cameră cu cameră.

– Păi, o să dureze ani de zile. Se uită în grădină. Caruselul pe care i-l dăduse lui Alessandro era acum înfăşurat într-o pînză protectoare, iar clinchetele şi muzica minunată amuţiseră. Îi dădură lacrimile, dar zîmbi.

Bernardo o urmă pas cu pas, amintindu-şi şi el noaptea aceea, aşa cum fusese. Scotoci într-un buzunar şi scoase ceva pe care apoi îl puse în palmă.

– Nu ţi-am mai dat asta de Crăciun. Mă temeam că dacă ţi-aş fi dăruit ceva atunci, te-aş fi făcut prea nefericită. Crăciunul alături de Amedeo era întotdeauna o

extravaganţă, o învălmăşire de bijuterii şi obiecte nostime sau caraghioase, de mici opere de artă sau de cărţi legate ca nişte comori în cele mai frumoase coperţi pe care le inventase mintea omenească – tot felul de nimicuri minunate pe care ea le iubise întotdeauna. De aceea pentru Bernardo nu ar fi existat vreo cale de a-i face acelaşi lucru Isabellei. Şi nici n-ar fi îndrăznit să încerce măcar. Dar fusese la Alberto Paccioli şi îi luase ceva abia acum, după cinci luni, pe care în cele din urmă i-l întinse.

– M-am simţit îngrozitor după aceea că nu ţi-am oferit nimic. Mai aruncă o privire acum deja familiarului ceas de buzunar, care fusese al lui Amedeo cîndva. Nu se despărţea niciodată de el.

Îi înmînă pachetul. Ea îl luă, cu ochii plini de bucurie şi se aşeză iar, cu un mic zîmbet:

– Dar nu trebuia, Bernardo – mie n-ai de ce să-mi faci cadouri. Dar îl deschise şi îl privi fără grai. Era un inel mare de aur cu sigiliul *Casei di San Gregorio* încastrat cu grijă, totul fiind sculptat cu fineţe într-o piatră mare şi neagră. Era un onix – avea proporţii perfecte care îi punea încă odată în valoare fineţea mîinii. Şi-l puse pe deget, alături de verighetă. Bernardo, eşti nebun...

– Ba nu, nu sînt. Îţi place? Îi zîmbi din locul în care stătea, părînd de astă dată extrem de tînăr. Ai fi zis că e doar un băiat.

– Oh, e perfect. Se uită din nou cu atenţie la inel.

– Păi, dacă-ţi plăcea măcar pe jumătate cît îmi place mie ceasul de buzunar, o să fiu mulţumit.

Fără să mai spună altceva, se ridică şi se apropie de el. Se îmbrăţişară pentru o clipă şi îi simţi inima bătînd cînd o strînse aproape.

– Îţi mulţumesc.

– *Va bene, bellezza.* Ssst. Nu, nu plînge. Hai, hai, avem treabă. Se desprinseră cu greu din îmbrăţişarea frăţească, iar el îşi scoase haina şi îşi dădu jos butonii de la cămaşă, suflecîndu-şi mînecile, pe cînd ea îl privea.

– Şi de unde începem?

– Din dormitorul meu?

El încuviinţă şi mînă în mînă se îndreptară hotărîţi spre capătul de sus al holului. Ea împărţi totul în trei categorii: 1) lucrurile pe care le va lăsa în casă, acoperite cu huse protectoare ca să fie folosite poate, într-o zi pentru casa lui Alessandro; 2) lucrurile pe care le va împacheta ca să le ia cu ea în America; 3) lucrurile de mare valoare care nu puteau fi nici lăsate aici şi nici trimise, şi care deci trebuiau depozitate undeva, în siguranţă. Din această ultimă categorie erau puţine lucruri, hotărî ea. Lucrurile ca pianul cel mare, de pildă, sau piesele de mobilier pe care le moştenise Amedeo din generaţie în generaţie, dar de care nici unul din ei nu era prea încîntat, puteau rămîne aici. La fel şi draperiile, să rămînă acolo unde fuseseră gîndite să stea. Şi tot aşa candelabrele. Nu voia să lase goluri în casă. Cînd, într-o bună zi, Alessandro se va întoarce aici, voia ca el să găsească o casă, nu o cazarmă devastată pe care cineva o părăsise în grabă de teama duşmanului.

– *Allora.* Se uită spre el. *Avanti.*

El îi zîmbi şi începură amîndoi să împacheteze. O luară în ordine: întîi dormitorul ei, apoi al lui Alessandro, budoarul ei şi în cele din urmă se opriră să şi mănînce ceva. Altarul sfînt fusese demontat bucăţică cu bucăţică, cutiile începură să se înşiruie la nesfîrşit în holul imens, iar Isabella fu mulţumită uitîndu-se în jur. Era un bun prilej ca să sorteze lucrurile la care ţinuse dintotdeauna, de cele de care nu prea-i păsa. Bernardo o privise cu

atenţie, dar nu văzuse nici măcar o lacrimă de cînd începuseră împachetatul. Se simţea că e iar stăpînă pe ea. Luară prînzul în grădină.

– Ce ai de gînd să faci cu caruselul? zise Bernardo. Se înfrupta dintr-o salată de castraveţi cu roşii. Isabella turna în pahare un vin alb.

– Nu pot să-l iau. Nici măcar nu ştiu unde o să ne mutăm. S-ar putea nici să n-avem grădină.

– Dar dacă o s-aveţi, dă-mi de ştire. O să ţi-l fac pachet.

– Alessandro va fi încîntat. Se uită către Bernardo: O să vii la noi în vizită?

– Sigur că o să vin. Cu prima ocazie. Dar mai întîi, se uită victorios la ea, plec în Grecia.

– Deci te-ai hotărît?

– Da, e totul aranjat. Am închiriat săptămîna trecută o casă în Corfu pentru şase luni de zile.

– Şi după aceea? Sorbi încă o gură de vin. Poate că ar trebui totuşi să vii la New York şi să vezi cum e pe-acolo.

Dădu din cap:

– Nu, *bellezza*, ştim amîndoi că fiecare a ales cum e mai bine. O să găsesc ceva pe-aici.

– Şi să lucrezi pentru unul din rivalii mei? Privirea ei îngrijorată era doar pe jumătate serioasă, dar el dădu iarăşi din cap:

– Tu n-ai aşa ceva, Isabella. Iar eu n-aş suporta să lucrez pentru unul mai puţin bun decît tine. Am deja cinci oferte.

– Doamne sfinte, chiar ai? De unde? El îi spuse şi Isabella continuă pe un ton ironic: Păi, ăştia sînt doar gunoaie, Bernardo. Nu.

– Evident că nu. Dar s-ar putea ivi şi altceva între

timp. Există de pildă şi o ofertă care mă intrigă. Îi vorbi despre asta. Era vorba de cel mai mare designer de confecţii bărbăteşti din Italia, care mai avea filiale şi la Londra şi în Franţa.

– N-o să te plictiseşti?

– Poate, dar au nevoie de cineva care să conducă toată treaba. Bătrînul Felronio a murit în iunie, fiul lui trăieşte în Australia, şi nu uita că e doctor, habar nu are despre afaceri. Şi – se uită şmecher la ea – nici nu vor să vîndă. Vor pe cineva care să conducă totul pentru ei, ca să poată trăi şi în continuare ca nişte regi. S-ar putea chiar să vîndă, dar nu mai devreme de cinci ani. Asta mi-ar da o mare libertate şi aş face ce vreau. Îi zîmbi iar.

– Hai, dă-i drumul, spune-o. Libertate, ceva ce n-ai avut niciodată cu mine.

– Nu te-aş fi respectat atît de mult dacă ai fi ocupat un loc în fundul sălii. Şi nici n-ai fi avut de ce s-o faci, ştii mai multe despre afacerea asta decît oricine în Europa.

– Şi din State, adăugă ea mîndră.

– Şi din State. Şi dacă o să-l înveţi măcar jumătate din ceea ce ştii pe Alesssandro, *San Gregorio* va prospera şi în următorii o sută de ani.

– Uneori sînt îngrijorată din cauza asta. Dacă el n-o s-o vrea?

– Ba da, o s-o vrea.

– Dar de unde ştii?

– Ai vorbit vreodată cu el despre asta? O să vezi că parcă ai discuta cu unul de cincisprezece ani, nu de cinci cît are el. S-ar putea să nu aibă chiar ochiul tău format pentru culoare şi formă, dar spiritul şi geniul de la *San Gregorio* le are deja în sînge. Ca Amedeo. Ca tine.

– Sper că-i aşa. Se gîndi să stea cu el de vorbă mai mult pe marginea acestei chestiuni cînd se va întoarce.

Mi-e atît de dor de el – mai zise – şi cred că începe să se înfurie. Mi-a spus cu holărîre că vrea să ştie cînd mă întorc acasă.

– Şi cînd te întorci?

– Peste o lună. E suficient. Natasha a luat o casă în East Hampton pentru vară. O să stea cu băieţii la plajă, în vreme ce eu voi căuta un apartament la New York.

– O să fii al naibii de ocupată. Trebuie să găseşti pentru început un spaţiu temporar pentru birouri – băieţii or să ajungă acolo cam la două săptămîni după tine – ca să nu mai vorbesc de găsirea unui spaţiu permanent, a unui arhitect care să se ocupe de el şi de un apartament pentru tine şi Alessandro.

– Şi în vremea asta tu o să stai liniştit în Grecia.

El zîmbi fericit:

– Mi-am cîştigat dreptul s-o fac, monstru egoist ce eşti.

– Hai, zise ea, înapoi la lucru.

Lucrară într-adevăr pînă la unsprezece noaptea, triind comorile din salon, împachetînd ceea ce se putea, restul lăsîndu-l pe mîna profesioniştilor. Ceea ce urma să plece cu ea era marcat cu eticheta roşie, ce rămînea la Roma cu etichetă albastră şi eticheta verde era pentru lucrurile ce urmau să fie depozitate. Mai erau şi troacele, vechiturile de care fiecare căuta să scape cînd se muta. Chiar şi pentru Isabella cu mobila ei Louis XV, cu marmura şi *Faberge*-ul ei se punea problema lucrurilor de aruncat: jucării stricate, lucruri pe care le ura dar nu avusese

puterea să se despartă de ele, cărţi pe care nu voia să le mai păstreze, vesela desperechetată sau ciobită.

Bernardo o lăsă în noaptea aceea la *San Gregorio*, de unde o luă a doua zi de dimineaţă. În următoarele trei săptămîni munciră amîndoi din zori şi pînă-n seară. Şi într-a patra săptămînă de corvoadă terminară într-adevăr.

Isabella rămăsese o clipă printre munţii de cutii rostuiţi în holul larg şi pustiu şi în salonul gol. Cît zăreai cu ochii, o mare de etichete roşii arăta comorile pe care Isabella le lua cu ea la New York. Casa căpătase ecouri stranii; luminile erau toate stinse. Trecuse de două după-amiaza.

– Vii, Isabella? Bernardo o aştepta deja pe stradă.

– *Aspetta,* strigă ea. Aşteaptă. Cu toate că se gîndi: La ce bun? Venea el oare cu ea? O să-i mai audă ea paşii pentru ultima oară? Omul care murise de zece luni deja. Murmură blînd în întuneric. Amedeo?

Aştepta, asculta, privi de parcă el trebuia să vină, să se întoarcă la ea, ca să-i spună că dispariţia lui fusese doar un joc, o glumă. Că trebuie să despacheteze totul imediat. Nu fusese nici o răpire adevărată... sau... fusese, dar altcineva fusese omorît. Stătu acolo, singură, tremurînd şi astfel trecu un minut lung cît veşnicia. Apoi, cu lacrimi în ochi, închise uşor uşa şi o încuie. Rămase cu mîna pe clanţă, pentru ultima oară, fiindcă ştia că nu se va mai întoarce niciodată.

Capitolul 24

– O să vii să mă vezi? Promiţi? Se agăţase de Bernardo la aeroport. Amîndoi plînseseră. Acum el îi ştergea cu grijă lacrimile cu batista lui mare şi îşi freca ochii de zor.

– Da, îţi promit. Ştia cît de nervoasă era ea acum, la gîndul că- şi va conduce singură afacerile de la New York. Dar mai ştia şi că va găsi întotdeauna calea de rezolvare cea mai înţeleaptă. Peroni şi Baltare erau lipsiţi de imaginaţie, dar ofereau un sprijin solid. Iar Isabella nu avea nevoie de oameni cu imaginaţie, avea ea destulă pentru toţi. Sărută-l pe Alessandro din parea mea, mai zise el.

Isabella plîngea din nou:

– O să-l sărut. Se adunaseră atîta despărţiri în sufletul ei... La vilă, la San Gregorio, Gabriela – cu care se va vedea din nou peste trei luni, la următoarea excursie la

Roma. Durerea despărţirii era şi mai mare, acum, cînd îşi luă rămas bun de la Bernardo. Într-un fel acum trecea prin ceea ce simţise şi acum şase luni cînd fugise în America. Dar acum pleca ziua-n văzul tuturor, de pe aeroportul din Roma, însoţită de doi bodyguarzi plictisiţi. Şi nici telefoane de la demenţi de meserie nu mai primise. În sfîrşit se terminase totul. Chiar şi Bernardo fusese de acord că era mai sigur pentru ea ca de-acum încolo să fie văzută la New York. Deci nu făcuseră nici un secret din faptul că îşi muta afacerea la New York, aşa că se aştepta la telefoane şi fotografii din partea ziariştilor. Poliţia o asigurase la rîndu-i că nu mai era cu adevărat în pericol... Îşi învăţase lecţia bine. Dureros de bine.

Îl mai sărută o dată, el îi zîmbi printre lacrimile care iarăşi îi umpluseră ochii:

– *Ciao, bellezza.* Şi să ai grijă.

– *Ciao,* Nardo, te iubesc.

Se strînseră în braţe pentru ultima oară şi se urcă în avion. Singură, de astă dată, la clasa întîi, fără bodyguarzi şi cu numele ei înscris pe talonul de îmbarcare. Ochii îi erau plini de lacrimi.

Dormi vreo trei ore, luă apoi o gustare frugală, apoi îşi scoase nişte hîrtii din servietă ca să nu piardă timpul şi zîmbi la perspectiva de a-l vedea pe Alessandro. Nu-l văzuse nici măcar o dată în ultimele două luni.

Cînd avionul aterizâ la New York, trecu repede prin vamă, fără frică de astă dată. Îşi aminti de ultima dată cînd sosise la New York, sfîrşită de oboseală, speriată de moarte, cu bijuteriile ascunse în fundul genţii, păzită de bodyguarzi şi cu copilul în braţe. Astăzi vameşul îi făcuse un semn plictisit cu mîna fără să o mai controleze, ea îi murmurase un „mulţumesc", trecînd prin postul de control în vreme ce ochii îi fugeau în toate părţile, cercetători.

Şi iată că îi zări, pe Natasha cu copiii. Aşteptau la mică distanţă, iar ea se năpusti spre ei şi-l luă pe Alessandro în braţe.

– *Mamma. Mamma.* Tot aeroportul răsuna de strigătele lui de fericire. Îl ţinu strîns în braţe.

– Oh, scumpul meu, cît de mult te iubesc. Şi ce bronzat arăţi! Bernardo mi-a zis să te sărut şi din partea lui.

– Mi-ai adus caruselul? Avea ochii mari şi întunecaţi, ca o reflectare perfectă a propriilor ei ochi.

– Nu încă. Dacă o să găsim o casă cu grădină, o să cer să ni-l trimită, cu toate că eşti deja cam mare pentru aşa ceva, ştii doar.

– Caruselul e pentru ţînci, completase Jason cu o privire dezgustată. Ce naiba se tot sărutau şi se îmbrăţişau atîta, chestiile astea nu erau pentru bărbaţi adevăraţi. Dar Isabella tot îl săruta şi pe el, iar cînd îl mai şi gîdilă sub bărbie, nu se putu stăpîni şi izbucni în rîs.

– Staţi să vedeţi voi ce v-am adus. Urmără ţipete de încîntare şi alte rîsete. Isabella se uita în sus la Natasha. Figura ei era dezminţită de ochii zîmbitori. Bună!

O clipă Natasha ezită, apoi se treziră una în braţele celeilalte.

– Să ştii că şi de tine mi-a fost dor.

– Şi mie de tine. M-am simţit cumplit fără colega de cameră. Rîseră amîndouă la unison. Natasha îşi dădu seama că supărarea dintre ele dispăruse. Dar uneori în ochii Isabellei mai zărea un licăr de teamă.

– Aproape c-am căzut pe jos cînd mi-ai zis că-ţi muţi afacerea la New York. Ce au zis cei de la Roma?

– Cam acelaşi lucru. Singurul care mi-a zis că fac un lucru perfect a fost Bernardo. Ştii că am avut dreptate făcînd asta. Un timp o să fie totul ca o casă de nebuni. Am un milion de chestii de făcut. Scoase un suspin

îngrijorat.

– O să te ajut.

– Păi, nu mai rămîi la East Hampton? Arătau toţi tare sănătoşi şi frumoşi după o lună de bronzare. Natasha dădu din cap:

– Da, dar aş putea să-i las pe băieţi cu Hattie.

Isabella încuviinţă:

– În regulă. Avea cîteva lucruri de pus la punct cu Natasha. Afacerea cu Corbett deja nu mai avea importanţă. Poate ca intenţia Natashei fusese dintre cele mai bune. Dar acum într-adevăr nu mai conta. Isabella nu mai voia să ştie.

Considera subiectul închis deja între ele două. De asta dată nu mai fu nici un *Rolls* la scară, doar limuzina pe care o închiria Natasha de obicei. Şoferul era acelaşi care o dusese pe Isabella la dezastruoasa premieră din aprilie. Isabella îl recunoscu şi îi zîmbi. Parcă trecuseră o mie de ani de atunci.

Intrară în casă. Băieţii se repeziră să deschidă pachetele, rîzînd şi ţipînd, încercînd tricouri şi pulovere, pălărioare nostime, aruncînd piesele noilor jocuri pe care tocmai le primiseră şi jucîndu- se cu jucăriile aduse de Isabella.

În cele din urmă, cu un zîmbet timid, Isabella îi înmînă Natashei un pachet:

– Asta e pentru tine.

– Ei, hai, Isabella, nu fi prostuţă!

– Lasă, deschide-l. Era piesa de rezistenţă a colecţiei de iarnă, pe care o prezentase în iunie. Era o rochie fină de caşmir cu sacou asortat, tot albastru. Natasha şi-l puse stînd în faţa oglinzii minunîndu-se:

– Dar e fantastic.

– Se potriveşte cu ochii tăi. Din cutele de hîrtie ale

altei cutii, Isabella scoase o eşarfă şi o pălărie asortate. Poţi să le porţi cînd iei masa cu editorul tău.

– Ei, pe naiba, doar n-o să stric orzul pe gîşte.

– Atunci, ai putea să le porţi cînd iei masa cu mine. Adică azi, la *Lutèce*.

O clipă Natasha se uită la ea în tăcere:

– Începi iarăşi să ieşi?

Isabella încuviinţă, dînd din cap:

– De acum se va putea. E deja timpul. Corbett avusese dreptate, se gîndi, „încarcerarea" ei nu durase veşnic. Numai zece luni, cu toate că ei, acestea îi păruseră o veşnicie.

În dimineaţa următoare Natasha se întoarse cu băieţii în East Hampton, iar Isabella se apucă de treabă. Dar nu prin telefon, la Roma, ci tîrîtă de colo-colo de patru agenţi imobiliari. Cotrobăiau de la un capăt la altul pe Park Avenue, în căutarea spaţiului temporar pentru birourile firmei. Îl şi găsiră într-o săptămînă. Isabella angajă cinci secretare bilingve, închirie munţi de echipament de birotică şi comandă şi telefoane. Era aproape strictul necesar, dar era un început.

La sfîrşitul celei de-a doua săptămîni găsi şi ceea ce căuta. Aproape de vîrful unuia dintre cei mai înalţi zgîrie-nori din New York, găsi două etaje potrivite pentru *Casa di San Gregorio*. Panorama întregului New York li se aşternea la picioare.

Găsirea apartamentului însă dură ceva mai mult dar, după alte două săptămîni de căutări, stătea admirînd privelişte oferită de apartamentul mansardat pe care îl găsise în cele din urmă pe Fifth Avenue. Sub ea se vedea Central Park, în depărtare strălucea rîul Hudson. Apartamentul era foarte spaţios şi încîntător. Avea patru dormitoare, unul pentru ea, unul pentru Alessandro, o

cameră de oaspeţi, o cameră gen garsonieră, total decomandată pe care o putea folosi pentru o cameristă şi o menajeră, apoi o sufragerie imensă, un hol mare şi un fel de foaier care-i amintea de casa de la Roma.

Agentul imobiliar o întrebase:

– Vă place?

– Îl iau, îi răspunsese. La intrare era o armată de portari şi de uşieri, mai ceva ca la Natasha. Apartamentul Natashei era cu douăsprezece clădiri mai la sud.

A doua zi Natasha veni de la East Hampton ca s-o vadă.

– Dumnezeule, Isabella, ce privelişte ai! Isabella stătea mîndră pe terasă. Era destul loc chiar şi pentru carusel, asta dacă va reuşi să supravieţuiască iernilor din New York. Şi cînd te muţi?

– Păi, am sunat la agenţia de mutări încă de ieri. Vaporul o să ajungă mîine. Mă gîndeam deci că poate sîmbăta următoare. Trebuie să termin odată cu asta, ca să mă apuc liniştită de treabă. Îi venea echipa de la Roma şi toată lumea era nerăbdătoare să înceapă lucrul.

Dar Natasha arătă brusc tare nefericită.

– Atît de repede? Isabella încuviinţă. Păi, e groaznic. O să-mi fie dor de tine. Şi Jason îmi spune mereu că o să-i fie frică să doarmă singur în cameră.

– Poate veni la noi în vizită la fiecare sfîrşit de săptămînă. Isabella zîmbea.

– Mă simt de parcă iar aş divorţa.

– Dar nu-i aşa.

În căldura înăbuşitoare de septembrie cele două femei se priviră şi-n cele din urmă Isabella se hotărî să abordeze subiectul dureros.

– Îţi datorez scuze, Natasha.

Natasha ştiu imediat despre ce vorbea Isabella, dar

scuturã încet din cap şi privi în zare:

– Nu, nu-mi datorezi nimic.

– Ba da. Nu înţeleg exact cum s-a întîmplat. Eram furioasă pe Corbett. Dar am greşit să te bag în aceeaşi oală şi să-mi vărs tot năduful pe tine. Nu ştiu nici acum dacă ai încercat să-l ajuţi sau nu, dar acum nu mai contează. Dacă aşa a fost, ştiu că ai făcut-o cu bună intenţie. Acum ştiu asta. Şi-mi pare rău pentru tot ce am spus.

Dar de astă dată Natasha se uita insistent la ea:

– Greşeşti în ceea ce-l priveşte.

– Asta n-am s-o ştiu niciodată.

– Ai putea să vorbeşti cu el, să-l laşi pe el să-ţi spună. Ai putea măcar să-i dai o şansă.

Dar Isabella scutură hotărîtă din cap.

– Nimic nu durează o veşnicie. Nimic rău şi nimic bun. Asta mi-a spus Corbett cînd abia ne cunoscusem. Şi avea dreptate.

– El încă te mai iubeşte. Natasha rostise cuvintele încet, ca o părere.

– Deci te-ai mai văzut cu el? Isabella îşi ţintui prietena cu privirea şi aceasta dădu din cap.

– El înţelege ce s-a întîmplat. Poate chiar mai bine decît tine. De asta s-a şi temut încă de la început. Singura lui greşeală a fost că nu ţi-a spus de la început.

– Acum, oricum nu mai contează. S-a sfîrşit.

Din nefericire, Natasha ştia că aşa era. Pentru Isabella totul se terminase. Dar nu şi pentru Corbett sau pentru băiat. Dar Natasha nu mai spuse nimic, iar Isabella nu mai scoase nici un cuvînt pe tema „Corbett" pînă la amiază.

Tocmai îi povestea lui Alessandro despre apartament.

– Adică o să pot să-mi aduc şi caruselul?

– Sigur că da. Am sunat deja la Roma.

– *Mamma... Mamma...* Să vezi cînd l-o vedea Corbett. Pentru o clipă totul încremeni.

Isaballa se uită ciudat la el, apoi clătină din cap.

– Nu-l va vedea dragă, nu-l va vedea.

– Ba da. E prietenul meu. Ochii lui strălucitori îi cercetară pe ai ei. Nimeni nu-i spusese nimic, dar simţise o răceală între *mamma* şi prietenul lui. Şi lui Alessandro nu-i plăcuse. Deloc. Putea să-şi dea seama după felul în care Corbett evita acum să vorbească despre mama lui. De parcă i-ar fi fost frică de ea. Sau de parcă ar fi fost moartă. Imediat o să-l invit să mi-l vadă.

Se uita în sus la ea, provocînd-o din priviri, dar vocea ei crescu în intensitate.

– Nu, Alessandro, n-o să faci asta.

– Ba da. I-am promis-o astă-vară.

– Da? Cînd zici c-a fost asta?

– Astă-vară, pe plajă. A fost şi el în East Hampton.

Cu acestea Isabella se întoarse pe călcîie şi o porni în marş grăbit s-o găsească pe Natasha. O găsi ca şi prima dată cînd se certaseră, bînd o nouă ceaşcă de cafea în biroul-şi şi recitind o pagină abia scrisă. Isabella intră trîntind tare uşa în urma ei. Natasha sări în sus surprinsă de zgomot, apoi îşi privi prietena de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

– Ce s-a întîmplat? Faţa încruntată a Isabellei îi era extrem de cunoscută, fiindcă mirosea a ceartă. Fără s-o lase să se dezmeticească, Isabella începu să strige:

– De ce nu mi-ai spus? A fost toată vara acolo, agitîndu-se în jurul lui Alessandro, încercînd să ajungă prin el iar la mine.

Natasha sări în picioare cu mîinile înfipte în şolduri:

– Alessandro are nevoie de el, Isabella. Iar Corbett nu încearcă să ajungă la tine. Ce Dumnezeu se întîmplă cu

tine? Ai impresia că toată lumea vrea să-ţi fure afacerea aia nenorocită, că fiecare se foloseşte de tine sau de copil?

– Dar aşa e, ce dracu'. Ei mi-au luat şi bărbatul.

– „Ei", zici tu, „ei" – ăia erau nişte nebuni dornici de bani mulţi. Dar povestea s-a terminat, Isabella. Gata. Nimeni nu mai încearcă să-ţi facă vreun rău.

– Nu dau doi bani pe asta. Să nu-l prind pe ăla că se apropie de copilul meu.

– Greşeşti. Dar spune-i lui asta, de ce mi-o spui mie?

– Dar ştiai. Ştiai ce simt în legătură cu asta, cînd am plecat la Roma.

– Credeam că o să-ţi vii în fire, că o să treci peste aberaţia asta.

– Nu, niciodată. Mi-am venit deja în fire. În clipa în care Bernardo mi-a pomenit numele lui. Nu vreau ca omul ăsta să se mai apropie de Alessandro. Şi astea fiind spuse, ieşi trîntind iar uşa. Se duse drept în camera ei şi cu o mînă tremurătoare ridică receptorul.

I se răspunse extrem de repede de la celălalt capăt al firului:

– Isabella? S-a întîmplat ceva?

– Chiar aşa. Şi vreau să te văd. Acum. Poţi să vii?

– Da, sînt acolo în jumătate de oră.

– Bine. Te aştept la intrarea în bloc. Nu voja ca Alessandro să-l vadă. Stătu cu ochii pe ceas timp de douăzeci de minute după care coborî. Patru minute mai tîrziu *Rolls*-ul trăgea în faţa uşii. Corbett şofa; era singur în maşină. Coborî din maşină şi îi deschise portiera. Ea se urcă în maşină, dar cînd el se întoarse către ea, făcu un gest rapid cu mîna ca să i se vadă inelul cel nou de la Bernardo.

Îl observă imediat şi tot atît de repede înţelese ce

înseamnă. Ar fi vrut să-i spună că e frumoasă, că arată bine, că el încă o mai iubeşte, dar ea nu-i dădu prilejul.

– Nu te deranja, Corbett. Nu am de gînd să merg nicăieri cu tine. Dar nu am vrut să-ţi vorbesc sus, ca să nu ne audă Alessandro.

Faţa lui se încordă de atîta îngrijorare:

– Ce nu-i în regulă?

– Vreau să nu te apropii de el. E clar? Vreau să ieşi din viaţa lui definitiv, imediat şi cu totul. M-am săturat de jocurile tale, îi pui la cale pe prietenii mei, pe asociaţi, te bagi în afacerile mele şi acum şi în viaţa copilului meu. Dacă în primele cazuri erai îndreptăţit s-o faci, cum îţi conduci afacerile depinde doar de abilitatea ta – în cazul fiului meu sau cînd te foloseşti de mine, ei bine, atunci Corbett, te angajezi într-o luptă pe care nu ai decît s-o pierzi. Dacă te mai apropii de el, dacă-i mai trimiţi daruri, dacă mai încerci să-l vezi sau să-i telefonezi sau dacă îi dai voie ca el să te sune o să chem poliţia şi o să-mi încunoştiinţez şi avocaţii. Te voi da în judecată pentru hărţuire. O să pun mîna pe afacerile tale şi-o să te arunc în închisoare. Molestarea unui minor, încercare de răpire, viol, spune-i cum vrei tu, dar stai naibii la distanţă de copilul meu. Ţipa atît de tare, încît portarul cu siguranţă ar fi auzit-o, dacă prevederea lui Corbett de a ridica geamurile nu i-ar fi salvat de acest tablou penibil.

O privi pentru o clipă, nevenindu-i parcă să creadă ce auzea. Apoi furia îl copleşi:

– Asta crezi tu că fac, Isabella? întrebă el. Că mă folosesc de băiat ca să ajung la tine? Chiar asta crezi? Zău? Doamne, cît eşti de încrezută, de arogantă şi de lipsită de măsură. Ţi-am spus cu luni de zile în urmă să-ţi păstrezi afacerile, ţi-am spus că mi-am retras oferta. M-am îndrăgostit de tine şi, ca să fiu sincer, îmi pare încă

al naibii de rău pentru tine. Ai fost hăituită şi încuiată ca un animal, temîndu-te de oricine, fără să poţi avea încredere măcar în cineva. Ai avut o pasă tare proastă în viaţă, Isabella. Şi asta i s-a întîmplat şi copilului. Şi-a pierdut tatăl. E tot atît de singur pe cît eşti şi tu. Şi, ştii ceva? Îl iubesc. E un băieţel minunat. Şi are nevoie de mine. Are nevoie şi de altceva decît de tine. Tu eşti doar o maşină nenorocită. Afacerile tale, afacerile tale, afacerile tale. Mi-e silă de cît am tot auzit aceeaşi placă. Şi-acum, lasă-mă singur şi dă-te naibii jos din maşina mea.

Înainte să-i poată răspunde, sărise afară, ocolise într-o secundă *Rolls*-ul şi îi ţinu portiera deschisă pe cînd încă uluită ea coborî.

– Cred că m-am făcut bine înţeleasă. Îi aruncă o privire de gheaţă.

– Absolut. La revedere. Se urcase iar în maşină şi înainte ca ea să fi ajuns în clădire, el şi dispăruse după colţ.

Capitolul 25

Apartamentul arăta minunat, în birouri se lucra cu frenezia obişnuită, iar caruselul tocmai sosise. Era sfîrşitul lui septembrie; Jason şi Natasha veniseră să-l încerce. Alessandro sărea în sus şi-n jos, rîzînd şi ţipînd de mama focului, iar Jason hotărîse că „nu era rău deloc".

– Mamă Doamne, ce-mi place, Isabella. Vreau şi eu unul. Cele două femei îşi zîmbiră, uitîndu-se la copiii care se tot învîrteau. Boarea ceva mai rece a toamnei începea să alunge vraja căldei veri şi Isabella stătea întinsă pe terasa noii ei locuinţe, mulţumită cu ceea ce realizase.

Pereţii erau în întregime tapetaţi, draperiile fuseseră alese în culori asortate şi carpetele de pe parchet întregeau plăcut ambianţa. Baia fusese iniţial decorată cu marmură, dar Isabella, schimbase şi pe aici destul de mult de îndată ce cumpărase apartamentul. Schimbase

şi uşile care dădeau spre terasă, punînd în loc nişte fantastice uşi franceze.

– Eşti un geniu, îi zise Natasha, privind cu admiraţie în jur.

– Nu, dar sînt designer. Uneori şi asta foloseşte la ceva.

– Cum merge noua colecţie?

– Cam încet.

– Tot aşa-i şi cu cartea mea cea nouă.

– Îmi ia ceva timp să mă acomodez după fiecare mutare. Dar după cum merg lucrurile cu noul spaţiu pentru birouri n-o să-mi mai bat capul cu asta pînă la anul.

– Ei, na. Cît a durat să te muţi din Italia aici? Două săptămîni, nu? Păi, vezi?

– Nu tocmai, au fost şase săptămîni.

– Atunci, răbdare, răbdare.

– O virtute cu care soarta nu m-a onorat.

– Nu e timpul pierdut ca s-o capeţi acum. Cum ţi se pare, că poţi ieşi din nou?

– Dumnezeiesc. Adăugă însă repede: Şi cam ciudat. Tot mai aştept să se întîmple iar inevitabilul. Ziariştii să-mi bage flash-urile în ochi, apoi să înceapă iar ameninţările, telefoanele demente, totul.

– Şi, ţi s-a mai întîmplat?

Isabella clătină din cap zîmbind încet:

– Nu, numai cei de la revista ilustrată *Women's Wear* vor să ştie ce mănînc şi cu ce-o să mă îmbrac. Dar o să mai dureze mult pînă voi putea uita coşmarul, Natasha. Foarte, foarte mult. Măcar acum nu-l mai aştepta pe Amedeo să vină noaptea acasă. Pentru asta îi trebuise un an de zile. Apropo! Căuta să-şi schimbe gîndul spre ceva mai plăcut. Te invit la cină mîine seară. Eşti

ocupată?

– Bineînţeles că nu. Tipul cu care mi-am cheltuit toată forţa mea de seducţie timp de-o vară întreagă, tocmai s-a întors la nevastă-sa. Nemernicul.

Isaballa rîse şi amîndouă rostiră în cor:

– Nimic nu durează o veşnicie.

Natasha adăugă:

– Mai taci din gură şi spune-mi unde mă inviţi mîine.

Lumina dulce, bătînd în roz cădea cald pe figurile familiare, pe care de obicei le ştii de pe coperţile revistelor ilustrate sau ale unor publicaţii de mare prestigiu ca: *Fortune* sau *Time.*

Stele de cinema, moguli, editori, scriitori, conducători ai unor mari corporaţii. Mesele erau dispuse la mică distanţă unele de celelalte, lumina lumînărilor roz dansa parcă sub sărutarea brizei care ridica uşor şi colţurile feţelor de masă – tot roz, iar diamantele tuturor străluceau la fiecare mişcare a feţelor zîmbitoare care vorbeau şi rîdeau. *Lutèce* nu fusese niciodată mai încîntătoare.

Comandară icre negre pentru început, apoi *filet mignon* şi somon afumat. O sticlă de vin roşu pentru Isabella şi una de vin alb care să meargă cu peştele Natashei. Ca garnitură aleseră o salată de andive, iar la desert mîncară nişte căpşuni superbe. Isabella arăta fericită şi în largul ei şi abia acum Natasha îi observă rochia.

– Ce s-a întîmplat? Isabella o privea, dar prietena sa stătea pur şi simplu şi se uita, apoi se hotărî să-i răspundă:

– Un an de zile arăţi ca o momîie sau ca o călugăriţă şi-apoi dintr-o dată nu mai arăţi deloc aşa, iar eu de-abia acum observ.

Isabella zîmbi rezervată. În seara aceasta perioada oficială de doliu luase sfîrşit şi de aceea pentru prima dată după un an de zile se îmbrăcase într-o rochie de satin de un mov pal. Furoul rochiei era de gabardina albă, de o croială perfectă, desenată chiar de ea, iar pe deasupra purta o tunică de caşmir fin în aceeaşi nuanţă de mov. Cerceii de ametiste şi diamante erau cei pe care îi împrumutase Natashei la petrecerea aceea de coşmar.

– Îţi place? E nouă.

– E din aceeaşi colecţie cu minunea bleu pe care mi-ai dăruit-o? Isabella încuviinţă pe cînd Natasha se apleca spre prietena ei ca să-i mărturisească: Ieri am dat aerul condiţionat la „rece" numai ca s-o port purta prin casă.

– Nu-ţi face griji. Foarte curînd o să fie destul de frig ca s-o poţi purta fără probleme. Isabella frisona numai la gîndul iernii new- yorkeze care ţinea o veşnicie.

– Arăţi minunat, mai spuse Natasha. Şi totuşi în ochii Isabellei se zărea licărind o imensă singurătate. Isabella, mă bucur că s-a terminat. Dar îi păru imediat rău că o spusese pentru că în anumite privinţe ştia că nu era aşa. Şi nu va fi astfel niciodată. Pierderea lui Amedeo va apăsa mereu ca o dureroasă greutate pe sufletul Isabellei.

– Nu-mi vine să cred că a şi trecut un an. Isabella îşi ridică ochii din ceaşca de cafea cu o privire încărcată de înţelepciune. Uneori am impresia că a plecat de o veşnicie. Alteori cred că abia ieri l-am pierdut. Dar oricum ar fi, aici mi-e mai uşor decît la Roma.

– Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Isabella zîmbi din nou.

– Timpul e cel mai în măsură să-mi arate dacă e aşa sau nu. Mai stătură la taclale cam o oră, apoi plecă fiecare acasă, Natasha în apartamentul care acum i se părea gol, iar Isabella în casa ei de la ultimul etaj al blocului zgîrie-nori newyorkez. Se dezbrăcă repede, îşi puse cămaşa de noapte, îl sărută pe Alessandro, care aproape adormise în pătuţul lui, şi în cele din urmă se băgă în propriul ei pat stingînd lumina. La şase dimineaţa, a doua zi, fu trezită de ţîrîitul asurzitor al telefonului.

– Alo?

– *Ciao, bellezza.*

– Bernardo. Ai idee măcar cît e ceasul? Dormeam, să ştii. Gata, te-ai şi plictisit?

Bernardo plecase în Corfu imediat după ce ea ajunsese la New York.

– Plictisit? *Sei mazza?* Eşti nebună? Îmi place grozav. Vocea lui deveni brusc serioasă: Isabella... scumpa mea... trebuia să te sun. A trebuit să mă întorc la Roma.

– Deja? Rîse. Te şi întorci la treabă? Cam repede.

– Nu, nu-i vorba de asta. Urmă o pauză în care Bernardo se îmbărbătă ca să poată continua. Ar fi vrut să-i spună ceea ce urma stînd alături de ea, nu la mii de kilometrii distanţă, pe o insulă îndepărtată, uitîndu-se neajutorat la receptorul pe care îl ţinea în mînă. Am primit ieri un telefon. Am aşteptat să mă sune din nou în dimineaţa asta, pînă ce au fost siguri.

– Care „ei" pentru Dumnezeu? Se ridică în capul oaselor şi căscă încă adormită. Nu-mi pari prea coerent.

– I-au prins, Isabella.

– Cine pe cine a prins? Se încruntă şi sîngele îi îngheţă dintr-o dată. Înţelesese. Pe răpitori?

– Da, pe toţi. Erau trei. Unul dintre ei a vorbit ce nu

trebuia. S-a terminat, Isabella. S-a terminat, gata.

Ascultîndu-l, începu să plîngă fără măcar să-şi dea seama. Îşi scutură capul.

– S-a terminat încă de anul trecut, zise ea. Nu îşi dădea seama dacă se bucura sau dacă era tristă. Nu mai conta pentru ea. Amedeo nu mai era. Iar faptul că-i prinseseră pe răpitori nu mai conta. Amedeo nu mai era.

– Trebuie să mergem amîndoi la Roma. M-a sunat poliţia în dimineaţa asta. Au primit aprobare specială să grăbească demersurile. Procesul va avea loc peste trei săptămîni.

– Eu nu vin. Nu mai plîngea. Faţa însă îi era albă ca varul.

– Trebuie s-o faci, Isabella. Trebuie. Au nevoie de mărturia ta.

– Nardo... nu. *Non posso. Non posso*. Nu pot.

– Ba da, poţi. O să fiu alături de tine.

– Dar nu vreau să-i văd.

– Nici eu, dar i-o datorăm lui Amedeo. Şi nouă înşine. Nu te poţi ţine departe de toate acestea, Isabella. Nu te gîndeşti că ar putea fi eliberaţi? Ai putea lăsa să se întîmple acelaşi lucru şi altcuiva?

Auzindu-i vorbele, întîmplările trăite cu un an în urmă reveniră mai proaspete încă în sufletul Isabellei. Deci o minţise, lua-l-ar naiba pe Corbett. Va dura o veşnicie. Nu se va sfîrşi niciodată. Niciodată. Plîngea iar în telefon.

– Isabella, încetează. Aproape că s-a terminat.

– Ba nu.

– Îţi promit, *cara*. S-a terminat. Numai atît a mai rămas. După asta o să poţi da totul uitării. Poliţia mi-a cerut să te anunţ, s-au gîndit că şocul ar fi mai mic dacă ai afla-o de la mine. Ei nu cred că procesul ar putea dura mai mult de o săptămînă. Poţi rămîne acasă de- acum.

– Nu vin.

Vocea lui suna ferm de astă dată:

– Ba da, Isabella, o să vii.

Cînd închise telefonul se aşează pe pat. Scenele pe care căutase să le uite în ultimul an i se derulau acum haotic prin minte: aşteptarea ei în salon, îmbrăcată şi rochia verde de satin, ceasul de pe cămin de la care nu-şi mai lua ochii, Alessandro şi mînuţa lui plină de prăjituri. Apoi telefonul, vizita la Alfredo Paccioli ca să- şi vîndă bijuteriile, vocea lui Amedeo la telefon spunîndu-i să fie curajoasă. Închise ochii încercînd să nu ţipe. Cu mîna tremurîndă se întinse după telefon iarăşi şi formă numărul Natashei.

În timp ce Natasha adormită răspunse cu greu, Isabella atinse isteria.

– Ce? Cine-i la telefon? Isabella? Ce s-a întîmplat? Draga mea, vorbeşte-mi... Isabella?... Te rog... Natasha se bîlbîia neputincioasă.

– I-au prins... pe răpitori... şi trebuie să... merg la proces... la Roma...

– Vin imediat.

Cu faţa îngropată în perne, Isabella alungă viziunile care o bîntuiau şi trînti receptorul în furcă.

Capitolul 26

De la aeroport plecară direct la *Casa di San Gregorio,* străbătînd în viteză Roma. Venise iar vremea aceea miraculoasă a anului, cînd pe lîngă căldura însorită a verii adia o uşoară brizã mai răcoroasă, iar cerul era perfect senin, întinzîndu-se cît vedeai cu ochii în zare, fără nici un nor. Miez de octombrie. Fusese cîndva perioada ei favorită a anului. Stătea în maşină înconjurată de o tăcere îngheţată, purtînd un costum gri-cenuşiu şi o pălărie asortată. Bernardo abia putea să-i zărească ochii pe sub borul pălăriei, tras mult în jos. Ţinea mîinile încleştate în poală.

– Va începe de mîine, Isabella. Ai făcut bine că ai venit.

Îl privi cu o oboseală imensă, iar el se chirci de durere văzînd suferinţa din ochii ei.

– Am obosit să tot fac ce trebuie. Ce mai contează

acum?

– Contează, *bellezza*. Încrede-te în mine.

Ea îi luă mîinile într-ale ei. După atîta timp, în ciuda tuturor argumentelor ei şi a discuţiilor în contradictoriu, se afla aici.

La uşă o aşteptau cîţiva fotografi, dar Bernardo o împinse repede printre ei; trecură apoi repede prin *San Gregorio* către catul mansardat. Acolo îşi aşeză valizele şi îşi turnară fiecare cîte un pahar de vin roşu.

– Cum a fost călătoria?

– Perfectă.

– Şi Alessandro?

– Furios pe mine că îl las iarăşi singur, dar altfel e bine.

– I-ai spus de ce vii încoace?

Dădu din cap încet:

– Da, i-am spus. Nu aveam de gînd s-o fac, dar Natasha mi-a zis că îi datorez asta. Ca să nu se mai teamă niciodată.

– Şi el ce-a zis?

Acum arăta uimită:

– A fost fericit. Dar tot nu înţelegea de ce trebuie să plec. Ca şi mine de altfel. Mai luă o sorbitură din vin şi-l privi pe Bernardo, care datorită bronzului şi odihnei arăta mult întinerit după o lună în Corfu.

– Ştii că trebuia s-o faci. De aceea ai şi făcut-o. La serviciu cum e?

– Totu-i în ordine. Pentru prima dată îi zîmbi pe cînd îşi scotea pălăria cenuşie.

– Dar tu? Se uita la ea cu o privire ascuţită. Tu ce faci?

– Asta ce vrea să mai însemne?

– Adică, dacă te vezi cu cineva. A trecut deja un an. E

timpul să treci peste ce ţi s-a întîmplat. Ajunsese în sfîrşit să accepte că între ei doi nu va fi nimic altceva decît o mare prietenie şi că trebuia să se mulţumească de acum înainte numai cu ceea ce avea.

– Ia vezi-ţi tu de afacerile tale blestemate. Privi undeva departe peste acoperişurile Romei.

– Şi de ce-aş face-o? Dar ce-a fost cu Corbett Ewing?

– Ce-i cu el? Ochii ei îl străpungeau acum. Ce ştii despre noi?

– Ceea ce mi-am închipuit şi singur. Am pus cap la cap reacţia ta violentă cînd cu F.B.-urile şi tonul tău de atunci, de cînd ţi-am pomenit de Corbett Ewing la telefon. Nu te-am auzit niciodată să fii mai furioasă.

Încuviinţă încet:

– Nici nu am fost vreodată mai furioasă. Dar atunci mă gîndeam că m-a sedus intenţionat, doar ca să pună gheara pe *San Gregorio.*

– Şi mai crezi asta şi acum?

Clătină din cap:

– Nu mai contează oricum. Nu l-am mai văzut deloc.

– Te-a sedus? Vocea lui Bernardo era plină de blîndeţe.

– Asta nu-i treaba ta. Apoi se mai îndulci puţin: Pentru scurt timp am crezut că sîntem îndrăgostiţi unul de celălalt. Dar m-am înşelat şi-atît. Oricum lucrurile n-ar fi mers niciodată între noi.

– Şi de ce nu?

– Pentru că – drace, Bernardo, habar n-am. Poate pentru că sîntem prea diferiţi. Poate că acum sînt măritată doar cu afacerile. Şi-apoi nu va mai fi niciodată aşa cum a fost cu Amedeo. Şi nu vreau să sufăr sau să fac pe altcineva să sufere aflînd toate astea. Se uita la el cu tristeţe.

El însă dădu din cap.

– Aşa că te iroseşti, nu? La treizeci şi cinci de ani tragi obloanele. Îl pierzi pe Amedeo şi te laşi înfrîntă.

– Dar nu m-am lăsat înfrîntă. Şi-apoi îl am pe Alessandro şi am şi afacerile. Se uita sfidătoare la el, dar el nu înghiţise hapul.

– Asta nu prea e viaţă. Măcar i-ai dat lui Ewing o şansă să îţi spună ce s-a întîmplat? Să vezi dacă ce presupui tu era şi adevărat?

– Ţi-am mai spus, acum nu mai contează. Şi pot să-ţi spun că l-am văzut o dată cînd m-am întors de la Roma.

– Şi ce s-a întîmplat atunci?

– Nimic. I-am spus să stea departe de Alessandro. Am aflat că în vreme ce Natasha era în East Southampton venise şi el acolo, iar ea îi dăduse voie să se apropie de Alessandro. Oftă şi zîmbi – un zîmbet amar de data asta. I-am spus că dacă se mai apropie de noi, o să-mi chem avocaţii şi o să sun la poliţie şi o să spun să fie arestat pentru molestarea lui Alessandro, sau cam aşa ceva.

– Ai înnebunit? Şi el ce ţi-a zis?

– Mi-a zis să mă dau naibii jos din maşina lui.

– Şi avea perfectă dreptate. Eu te-aş fi plesnit. Pentru Dumnezeu, Isabella, la ce naiba te-ai gîndit?

– Nu ştiu... la mine... la Amedeo... cam asta aveam în cap. Ţi-am mai zis că s-a terminat totul între noi. Oricum nu ar fi mers.

– Sigur că nu, dacă aşa te-ai fi comportat şi în continuare. Îşi mai turnă un pahar de vin.

– Natasha l-a mai văzut, nu? Doar sînt prieteni vechi. I-o fi spus ceva de proces? Bernardo avea acum o căutătură ciudată, dar ea dădu doar din cap:

– Habar n-am. Poate. Oricum apăruse şi în ziare chiar

în ziua în care am plecat de la New York. De data asta însă pe pagina nouă. În sfîrşit ne mai pierdem din interes. Îţi spun că o să fiu al naibii de fericită cînd o să-mi văd numele doar la rubrica de modă.

– O să vină şi asta cu timpul. Poate chiar după ce va lua sfîrşit procesul ăsta. Şi acum du-te să dormi puţin. O să vin să te iau mîine- dimineaţă. O sărută uşor pe obraz şi o lăsă acolo, sorbindu-şi ultima picătură de vin.

Capitolul 27

– *Va bene?* Bernardo o privi îngrijorat pe cînd o ajuta să coboare din maşină. Purta o rochie neagră azi, dar fără ciorapi negri de astă dată. Era o rochie gen mănuşă, urmînd linia corpului, cu pantofi din piele de crocodil şi geantă asortată, iar pălăria ei era mică şi discretă. Ca bijuterii avea doar perlele şi inelul pe care i-l dăruise Bernardo, ultima dacă cînd plecase din Roma.

– Te simţi bine, *bellezza?* o mai întrebă el. Era atît de palidă, că pentru o clipă se temu că va leşina pe treptele tribunalului.

– *Va bene.* Mă simt bine.

O luă de braţ. Într-o clipită începu hărţuiala: fotografi, camere de televiziune, microfoane, nebunie. Părea o scurtă revenire a acelor timpuri îngrozitoare. Se agăţă cu disperare de braţul lui şi o clipă mai tîrziu erau deja în sala tribunalului, aşteptînd într-o încăpere mică, ce

comunica la rîndu-i cu sala de judecată. O pregătise Bernardo special pentru ea.

Stătură acolo ceva timp, dar Isabellei îi păru că trecuseră ore lungi de aşteptare pînă ce un paznic în uniformă veni să îi cheme.

Isabella, cu picioarele în care parcă i se turnase plumb intră în sala de judecată, încercînd să nu se uite la acuzaţii înşiraţi la o masă lungă. Bernardo o simţea cum tremura chiar şi după ce luară loc.

Audierea martorilor fu lungă şi laborioasă: secretara lui Amedeo, portarul, iar în cele din urmă şi doi funcţionari de la *San Gregorio* care îi văzuseră pe cei doi răpitori intrînd. Se elucida povestea cu maşina şi Bernardo îl văzu pe unul dintre acuzaţi foindu-se neliniştit. Urmară apoi depoziţiile legistului şi a doi reprezentanţi de mică importanţă ai oficialităţilor. Apoi totul se termină. Curtea nu se va mai întruni după pauza de prînz. Dată fiind durerea pe care acest proces o provoca văduvei domnului di San Gregorio, urma ca sesiunea următoare să aibă loc a doua zi dimineaţa.

Judecătorul le ordonă gardienilor să-i scoată pe acuzaţi din sală. Stînd în picioare în aşteptarea escortei, fură priviţi atît de Isabella cît şi de Bernardo. Amîndoi se gîndeau că aceşti oameni obişnuiţi, în hainele lor oarecare, oameni pe care nu-i mai văzuseră niciodată pînă atunci, erau cei care-i curmaseră viaţa lui Amedeo. Bernardo o ţinea strîns de braţ pe Isabella. Cînd se întoarse către el, Isabella era încă şi mai albă decît înainte.

– Liniştеşte-te, Isabella, liniştеşte-te, zise el, simţindu-se însă incapabil să o îmbărbăteze. Avea nevoie de mai mult decît ceea ce îi putea el oferi acum. Haide, să mergem.

Se lăsă condusă orbeşte. Într-o clipă se treziră iarăşi pe scări. Fură din nou înconjuraţi şi hăituiţi de întrebări: Signora di San Gregorio, i-aţi văzut?... Cum arată?... Vi-i amintiţi?... Ce ne puteţi spune?... O mînă îi dădu din nebăgare de seamă pălăria jos de pe cap. Începu să alerge plîngînd, înconjurată de cei doi bodyguarzi şi de Bernardo pînă ce, în fine, se văzură ajunşi în maşină. Se aruncă plîngînd în braţele lui Bernardo, suspinînd tot drumul spre casă. O duse repede sus şi o ajută să se întindă pe canapea.

– Mă laşi să chem un doctor?

– Nu... nu... dar nu mă lăsa singură, începu ea cînd telefonul sună. Ţîşni drept în picioare cu o privire terorizată. De data asta nu mai putea să treacă iar peste cele întîmplate, pur şi simplu nu mai putea îndura. Spune-le să nu-mi mai dea legătura cu nimeni. Dar Bernardo răspunsese deja şi vorbea cu o voce foarte scăzută. Ea nu auzea ce spune. În cele din urmă se uită spre ea, zîmbi şi dădu din cap. Apoi, fără alte explicaţii îi dădu Isabellei receptorul şi părăsi camera.

– Isabella? La început nici nu-i recunoscu vocea. Apoi ochii i se dilatară de uimire:

– Corbett? Dar nu putea fi el.

Vocea îi răspunse:

– Da, adăugînd: Şi să nu-mi închizi telefonul. Sau cel puţin nu încă.

– Unde eşti? Chipul ei era golit de expresie. Vocea lui răsunase ca şi cum ar fi fost aici, lîngă ea, în aceeaşi cameră.

– Sînt jos, Isabella, dar asta nu te obligă să mă chemi la tine. Dacă vrei pot să şi plec.

– De ce? Şi mai ales de ce tocmai acum dintre toate momentele posibile?

– Păi, am venit să-ţi fur afacerea, îţi mai aminteşti de mine?

– Da, îmi amintesc. Eu... îţi datorez scuze... pentru ceea ce ţi-am spus atunci, în maşină. Se trezi zîmbind la telefon.

– Ba nu-mi datorezi nimic. Nici scuze, nici afacerea, nimic. Nimic altceva decît zece minute din preţiosul tău timp.

Şi atunci îi trecu o idee prin cap, dar era prea şocantă. Bernardo. Oare el îi ceruse lui Corbett să vină? Continuă cu voce tare:

– Ai venit atîta drum pînă la Roma, doar ca să mă vezi, Corbett?

El dădu din cap şi îi răspunse:

– Da. Ştiam că treci prin ceva îngrozitor. Şi m-am gîndit că poate ai nevoie de un prieten. Apoi mai zise: Isabella, pot să urc?

O clipă mai tîrziu deschidea uşa lăsîndu-l să intre. Nu putea scoate nici un cuvînt. Ochii îi erau întunecaţi şi goi. Dar mai ales obosiţi. Încet, îi întinse mîna:

– Bună, Corbett.

Totul era ca la început. Îi scuturâ mîna solemn şi o urmă înăuntru.

– Vrei un pahar cu vin?

Îl privea zîmbind, în sfîrşit, şi-i trebui toată stăpînirea de sine să nu o ia în braţe. Îşi scuturâ capul şi se uită de jur-împrejur:

– Ăsta e biroul tău?

– Nu, e un apartament pentru oaspeţi de seamă.

Apoi se uită la el, nefericită şi se aşează cu capul aplecat.

– Of, Corbett, tare aş fi vrut să nu fim aici.

Se aşează lîngă ea, privind-o.

– Îmi pare tare rău că trebuie să treci prin asta, dar cel puţin bine că i-au prins. Măcar de-acum încolo n-o să te mai întrebi dacă vor reveni şi nici n-o să mai tremuri de frica lor.

– Aşa cred. Dar sperasem că voi putea da totul uitării.

El clătină doar din cap. Nu voia să-i spună că niciodată nu o poţi face cu adevărat. Nu-ţi poţi face memoria o „tabula rasa". Nici nu poţi nega o pierdere ireparabilă. Poţi s-o faci mai suportabilă, s-o vindeci, poţi umple golul cu ajutorul altcuiva.

– Isabella, făcu o pauză, mă laşi să fiu lîngă tine, mîine, acolo?

Îl privi oripilată.

– Unde, la proces?

El încuviinţă.

Dar de ce? Deci era doar curios? Asta era? Era exact ca toţi ceilalţi? De aceea venise? Îl privi suspicioasă, iar el îi luă mîna.

– Vreau să fiu acolo cu tine. De aceea am venit.

În sfîrşit, dădu din cap înţelegîndu-l, în vreme ce degetele ei le strînseră pe ale lui.

Capitolul 28

În dimineaţa următoare coborî din maşină, precedată de un bodyguard şi cu Corbett şi Bernardo de o parte şi de alta. Împreună se cufundară în mulţime, ea cu capul plecat şi cu faţa ascunsă de o pălărie neagră cu voaletă. Cîteva clipe mai tîrziu erau în sala de judecată. Intrară şi judecătorii şi fu chemat la bară Alfredo Paccioli – bijutierul.

– Şi signora di San Gregorio va adus bijuteriile ei? Pe toate?

– Da, murmură Paccioli.

– Şi ce i-aţi dat în schimbul lor? I-aţi dat ceva? Avocatul era extrem de insistent şi Paccioli murmură încă un da pierdut.

– I-am dat toţi banii gheaţă pe care îi aveam atunci la birou. Şi am mai făcut rost de încă trei sute de mii de dolari de la negustorii pe care îi cunosc. I-am promis de

asemenea să-i mai dau o sumă egală în săptămîna ce urma.

– Şi ea ce-a spus?

Corbett o simţi pe Isabella încordîndu-se lîngă el. Se întoarse încet s-o privească. Avea chipul atît de palid, că părea de var.

– Nu v-a spus de ce avea nevoie de banii aceia?

– A spus că sînt prea puţini, dar i-a luat şi nu, nu mi-a spus la ce îi trebuiau. Făcu o mică pauză, iar cînd continuă vocea lui era o palidă şoaptă: Dar mi-am închipuit despre ce putea fi vorba. Arăta... răvăşită... frîntă... înspăimîntată... Fu obligat să se oprească, fiindcă lacrimile îi năpădiseră faţa ofilită. Ochii lui îi întîlniră pe ai Isabellei. Şi ea plîngea acum.

Judecătorul anunţă o scurtă pauză.

Strîngerea mărturiilor şi a dovezilor dură încă trei zile care se scurseră agonizant de încet. În cele din urmă, în dimineaţa celei de-a cincea zile, judecătorul se uită la ea cu regret şi îi ceru să vină la bară.

– Sînteţi Isabella di San Gregorio?

– Da, eu sînt. Vocea ei era o şoaptă tremurîndă, iar ochii păreau mai mari decît faţa.

– Sînteţi văduva lui Amedeo di San Gregorio, care a fost răpit în septembrie, anul trecut de la biroul lui, pe data de şaptesprezece şi ucis pe... Avocatul verifica încă o dată corectitudinea datei. O privi şi Isabella dădu din cap îndurerată.

– Da, sînt.

– Ne puteţi spune, în ordinea celor petrecute, cum a decurs ziua respectivă? Ultima oară cînd l-aţi văzut, ce aţi făcut şi ce aţi auzit?

Pas cu pas descrise tot ce se întîmplase. Cum venise acasă în dimineaţa aceea, despre ce afaceri vorbiseră, despre avertismentul lui Bernardo, cum atît ea cît şi Amedeo fuseseră impresionaţi de grija lui, dar cum îi ignoraseră avertismentul. Se uită scurt spre Bernardo, avea ochii plini de lacrimi, aşa că îşi schimbă privirea. Corbett urmări desfăşurarea procedurii, rugîndu-se ca ea să poată avea tăria de a continua. De zile întregi o privea şi căuta să o înţeleagă fără cuvinte, conducînd-o din sala de tribunal direct la *San Gregorio* în fiecare după-amiază şi stînd cu ea de vorbă pînă noaptea tîrziu. Dar nu-i spusese nimic de natură mai intimă, nici n-o atinsese vreodată, decît cu privirea lui blîndă. Venise la Roma ca prieten, ştiind că zilele acestea vor fi cele mai dureroase din viaţa ei, dar că dîndu-le din nou la iveală se va putea în sfîrşit elibera de sub imperiul celor întîmplate. Dar ştiind şi că asta ar putea-o înfrînge sau că, dacă va reuşi să treacă peste asta, s-ar putea să nu mai vrea nimic de la el. Venise oricum, fusese acolo, aşa cum va fi întotdeauna acolo pentru ea.

– Şi cînd v-aţi dat seama că soţul dumneavoastră întîrzie?

– La... nu ştiu... pe la şapte şi jumătate. Le povesti cum fusese întreruptă de Alessandro. Apoi, aproape agonizînd, le zise cum îl sunase pe Bernardo, apoi aşteptarea şi telefonul. Începu să-l descrie, dar vocea i se frînse şi nu mai reuşi să continue. Înghiţi o gură de aer, căutînd să-şi revină, dar ochii îi fură învăluiţi de lacrimi.

– Ziceau... ziceau că l-au prins pe soţul meu. Vocea îi suna a ceva între geamăt şi ţipăt... Că îl vor omorî... şi...

m-au lăsat să vorbesc cu el... şi el... mi-a spus. Bernardo se uită trist către judecător, dar el dădu doar din cap. Era mai bine dacă reuşea acum să treacă peste momentul greu. Lucrurile nu trebuiau să se oprească aici.

– Şi atunci ce aţi făcut dumneavoastră?

– Bernardo... Signore Franco a venit după aceea. Am discutat. Mai tîrziu, în noaptea aceea, am sunat la poliţie.

– De ce mai tîrziu? V-au spus asta răpitorii?

Trase adînc aer în piept şi continuă:

– Da. Dar la început mi-a fost frică să sun la poliţie, ca să nu-mi fie conturile blocate, ceea ce m-ar fi împiedicat să mai fac rost de bani şi bineînţeles aşa s-a şi întîmplat. Vocea ei sunase încărcată de amărăciune.

– De aceea aţi încercat să vă vindeţi bijuteriile?

Se uită la Paccioli, aşezat în fundul sălii de judecată şi încuviinţă. Plîngea fără să se mai poată controla.

– Da, aş fi făcut orice... orice...

Maxilarele lui Corbett înţepeniră de atîta încleştare şi schimbă cu Bernardo o privire neliniştită.

– Şi pe urmă ce s-a mai întîmplat? După ce aţi făcut rost de banii aceia? I-aţi dat răpitorilor? Chiar dacă nu era vorba de suma pe care ei o ceruseră?

– Nu, tocmai mă pregăteam s-o fac. Voiam să le spun. Era luni seara şi voiau banii pentru a doua zi. Dar... Începu iar să tremure: ...dar ei m-au sunat... Apăruse... apăruse... Ochii ei îi căutară cu disperare pe ai lui Bernardo şi Corbett. *Non posso.* Nu pot să continui.

Nimeni nu se mişca. Judecătorul începu să-i vorbească blînd şi o îndemnă să termine ceea ce începuse să spună. Dacă poate. Mai aşteptă un moment suspinînd, în vreme ce un aprod îi aduse un pahar cu apă. Bău o înghiţitură şi continuă:

– Apăruse în ziare că am fost la Alfredo. Cineva le

spusese. Şi cînd spuse asta îşi aminti de faţa fetei aceleia. Deci răpitorii au dedus că mi-au fost blocate conturile, adică sunasem la poliţie. Rămase încremenită şi îşi închise ochii.

– Şi ce v-au spus data următoare cînd aţi vorbit cu ei?

Şopti cu ochii închişi:

– Că îl vor omorî.

– Numai atît au spus?

– Nu. Deschise ochii de parcă ar fi urmărit-o o himeră. Faţa îi era scăldată în lacrimi. Se uita în tavan. Au spus că... puteam... vocea îi pierea pe măsură ce îşi amintea iarăşi totul ...puteam să-mi iau adio de la soţul meu... Şi... asta am făcut. El mi-a spus... mi-a spus... să fiu încă puţin curajoasă, că totul va fi... bine... şi că mă iubeşte... şi eu i-am spus că îl iubesc... şi... apoi... Se uita fără să vadă pe nimeni în sală.

– Apoi l-au ucis. În dimineaţa următoare poliţia l-a găsit mort.

Viaţa parcă fugise din ea, pe măsură ce trecutul acela infernal se derulase din nou, cînd îşi amintise de vocea lui Amedeo, de el aşa cum fusese. Privi apoi spre cei trei ucigaşi. Judecătorul îi făcu semn lui Bernardo. Voia s-o scoată din sală.

Bernardo sări repede în picioare şi Corbett îl urmă. Împreună cu avocatul se apropiară de Isabella care îi privi fără să înţeleagă.

– L-au omorît... l-au omorît... Bernardo... Vocea ei răsuna ca un ţipăt îngrozitor în sala de judecată. E mort... Ţipătul ei străbătu pereţii pînă la ieşirea din clădire. Cînd Corbett şi Bernardo deschiseră uşa ca s-o poată scoate de acolo, fotografii năvăliră nestingheriţi în sala de judecată.

– Haide, Bernardo. Corbett trecuse imediat la acţiune

şi-o luă repede pe Isabella în braţe protejînd-o. Staţi la distanţă, nenorociţilor. Bernardo şi cei doi bodyguarzi rămăseseră blocaţi în mulţime, cînd judecătorul dădu ordin ca sala să fie degajată de intruşi. Isabella plîngea cu disperare.

Printr-un miracol se văzură ajunşi la maşină, trîntiră portierele şi se înghesuiră toţi trei pe bancheta din spate. Maşina demară în viteză, lăsîndu-i pe ziarişti şi pe fotografi să ţipe într-un vacarm greu de imaginat.

Isabella se prăbuşi la pieptul lui Corbett.

– S-a terminat, Isabella. S-a terminat, draga mea... s-a terminat. I-o spuse iar şi iar, pe cînd, plin de tristeţe, Bernardo îi privea. Regreta clipa în care îi spusese să plece din Roma. Greşise, dar ochii lui Corbett nu exprimau regret. În curînd dădură nas în nas cu o nouă hoardă de „paparazzi" – fotografi fără scrupule, care-i aşteptau în faţă la *San Gregorio.*

Bernardo îi privi cu surprindere şi disperare, în vreme ce Isabella începu să verse din nou lacrimi amare. Corbett privi mulţimea şi îi spuse şoferului să nu se oprească:

– Condu mai departe, nu te opri. Se uită apoi la Bernardo. O s-o duçem la hotelul meu.

Bernardo dădu aproape fără să-şi dea seama din cap, gîndindu-se că unicul lucru inteligent pe care-l făcuse în ultima vreme fusese să-l cheme pe Corbett. Cinci minute mai tîrziu se instalau în apartamentul lui de la *Hassler.* Isabella arăta complet răvăşită.

– Gata, s-a terminat, îi spuse Corbett. Nu va mai trebui să treci prin aşa ceva niciodată.

Dădu din cap încet, ca un copil care tocmai a văzut cum focul i-a mistuit toată familia.

Bernardo o privi cu tristeţe:

– Îmi pare rău, *bellezza.*

Dar ea începea deja să-şi recîştige cumpătul şi se aplecă uşor spre el să-l sărute:

– Nu mai contează. Poate că acum se va termina cu adevărat. Ce se va întîmpla cu oamenii aceia?

– Dacă vor trăi destul ca să mai iasă din sala aia de judecată, vor fi găsiţi vinovaţi şi presupun că vor fi închişi pe viaţă. Bernardo o spusese cu răutate şi Corbett fu de acord. Se ridică în grabă şi se duse la telefon. Vorbi ceva încet şi se întoarse către cei doi ca să-i consulte:

– Cred că ar fi bine ca voi să plecaţi cu primul avion la New York. Poţi pleca, Isabella? Sau mai ai afaceri pe aici? Ea scuturâ din cap în semn că nu, şi se uită la el.

– Şi lucrurile mele?

Dar Bernardo era deja în picioare:

– Mă duc eu să ţi le aduc.

Corbett încuviinţă:

– Perfect. Ne putem întîlni cu tine peste o oră la aeroport?

Bernardo dădu din cap că da, se ridică şi-i mai aruncă o privire Isabellei:

– E bine aşa, Isabella?

– Procesul s-a terminat? Amîndoi dădură din cap. Mărturia principală fusese a ei şi de la început nu fuseseră dubii asupra vinovăţiei lor. Îi aştepta pedeapsa cea mai mare. Oamenii care i-l luaseră pe Amedeo şi îl omorîseră vor fi pedepsiţi.

– S-a terminat, Isabella. Acum poţi pleca acasă.

Acasă. Bernardo îi spunea New York-ului „acasă". Şi pentru prima dată îşi dădu seama că aşa şi era. Nu mai era acasă la Roma. Nu, după cele ce se întîmplaseră azi, săptămîna asta şi după cele întîmplate atunci. Ochii ei îl urmăriră pe Corbett cum încuie uşa în urma lui Bernardo

şi apoi cum îşi aduce valiza aproape de intrare, după care se întoarse lîngă ea.

– Îţi mulţumesc pentru că eşti aici. Eu... a fost îngrozitor... Credeam că o să mor. Ceea ce m-a făcut să pot continua a fost gîndul că trebuia să o spun, să mă eliberez... Îl privi din nou. Şi mai ştiam că pot s-o fac doar fiindcă tu erai lîngă mine. Apoi îl întrebă: Natasha te-a trimis?

Dar el clătină din cap. Nu voia să se mai ascundă.

– M-a sunat Bernardo.

– Bernardo? Arăta extrem de şocată, apoi dădu din cap în semn că a înţeles: *Capisco.*

– Eşti supărată?

De data asta zîmbi şi el. O privi îndelung, aşa cum stătea pe canapea.

– E cazul să discutăm unele lucruri, dar acum hai să ajungem la aeroport şi să ne urcăm în avion. Ai paşaportul la tine? Dacă Bernardo nu ne găseşte, ar putea să-ţi trimită bagajul cu avionul următor.

– Paşaportul este la mine în geantă.

– Atunci să mergem. Îi întinse o mînă şi se ridicară amîndoi în picioare. Limuzina îi aştepta deja jos. Nu era nici picior de paparazzi. Nu-i interesa Corbett Ewing de la *Hassler.*

Erau prea ocupaţi cu paza la *San Gregorio.*

Peste o oră apăru şi Bernardo la aeroport, şi se întîlniră cu cinci minute înainte de a se urca în avion. Isabella se agăţă cu disperare de el şi stătură aşa pentru

o clipă.

– *Grazie,* Nardo, *grazie.* O ţinu şi el strîns lîngă sine apoi o împinse către avion.

– Ne vedem în luna martie, fură ultimele lui cuvinte, după care Corbett îi făcu şi el semn cu mîna şi amîndoi dispărură la bordul avionului.

Roma îi se întindea acum la picioare, iar Corbett se uita la Isabella care privea undeva departe, peste aripa avionului. În cele din urmă se întoarse către el şi îşi puse mîna într-a lui. Dar el nu mai putea aştepta. Se uită la ea cu o privire îngrijorată:

– Ar fi prea devreme pentru tine să-ţi spun că te iubesc? Vocea lui era doar o şoaptă care ajunse cu greu pînă la urechile Isabellei.

Ochii ei zîmbiră însă şi îl privi o veşnicie, apoi îi spuse:

– Nu, dragul meu, niciodată nu e prea devreme. Se sărutară prelung, cu lăcomie, în vreme ce stewardesa aştepta ca să le servească şampania. Isabella privi vinul înspumat din pahare şi-apoi se uită prelung în ochii lui Corbett. Murmură în şoaptă pe cînd ridică paharul: Pentru totdeauna, dragostea mea... atîta timp cît totdeauna poate fi.

Sfîrşit